

Dziennik Urzędowy C 341 E

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 53

16 grudnia 2010

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

SESJA 2009 – 2010

Posiedzenia od 9 do 11 lutego 2010 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 110 E z 29.4.2010.

TEKSTY PRZYJĘTE

Wtorek, 9 lutego 2010 r.

2010/C 341 E/01	Porozumienie ramowe w sprawie stosunków Parlamentu Europejskiego z Komisją Europejską	
	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lutego 2010 r. w sprawie zmienionego porozumienia ramowego między Parlamentem Europejskim a Komisją na następną kadencję parlamentarną	1

Środa, 10 lutego 2010 r.

2010/C 341 E/02	Niedawne trzęsienie ziemi na Haiti	
	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie niedawnego trzęsienia ziemi na Haiti	5
2010/C 341 E/03	Sytuacja w Iranie	
	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie Iranu	9
2010/C 341 E/04	Sytuacja w Jemenie	
	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie sytuacji w Jemenie	14
2010/C 341 E/05	Handel ludźmi	
	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie zwalczania handlu ludźmi	18

PL

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2010/C 341 E/06	Wyniki szczytu kopenhaskiego poświęconego zmianom klimatu Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie wyników konferencji kopenhaskiej w sprawie zmian klimatu (COP 15)	25
2010/C 341 E/07	Wspieranie dobrych rządów w dziedzinie opodatkowania Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie wspierania dobrych rządów w dziedzinie opodatkowania (2009/2174(INI))	29
2010/C 341 E/08	Równość kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej - rok 2009 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie równości kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej – rok 2009 (2009/2101 (INI))	35
2010/C 341 E/09	Główne cele konferencji stron konwencji CITES Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie strategicznych celów UE na 15. sesję Konferencji Stron Konwencji o Międzynarodowym Handlu Dzikimi Zwierzętami i Roślinami Gatunków Zagrożonych Wyginięciem (CITES), która odbędzie się w Ad-Dausze (Katar) w dniach 13-25 marca 2010 r.	43
2010/C 341 E/10	Sprawozdania dotyczące postępów Chorwacji w 2009 r. Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie sprawozdania o postępach Chorwacji w 2009 r.	48
2010/C 341 E/11	Sprawozdanie dotyczące postępów Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii w 2009 r. Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie sprawozdania dotyczącego postępów Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii w 2009 r.	54
2010/C 341 E/12	Sprawozdanie dotyczące postępów Turcji w 2009 r. Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie sprawozdania z postępów Turcji w 2009 r.	59
Czwartek, 11 lutego 2010 r.		
2010/C 341 E/13	Umowa ramowa zawarta między HOSPEEM a EPSU dotycząca zapobiegania zranieniom ostrymi narzędziami w sektorze szpitali i opieki zdrowotnej Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lutego 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady w sprawie wykonania umowy ramowej dotyczącej zapobiegania zranieniom ostrymi narzędziami w sektorze szpitali i opieki zdrowotnej, zawartej między HOSPEEM a EPSU (COM(2009)0577)	67
2010/C 341 E/14	Wenezuela Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lutego 2010 r. w sprawie Wenezueli	69
2010/C 341 E/15	Madagaskar Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lutego 2010 r. w sprawie sytuacji na Madagaskarze	72
2010/C 341 E/16	Birmy Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lutego 2010 r. w sprawie Birmy	75

Wtorek, 9 lutego 2010 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Porozumienie ramowe w sprawie stosunków Parlamentu Europejskiego z Komisją Europejską

P7_TA(2010)0009

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lutego 2010 r. w sprawie zmienionego porozumienia ramowego między Parlamentem Europejskim a Komisją na następną kadencję parlamentarną

(2010/C 341 E/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając „Założenia polityczne dla następnej Komisji” przedstawione przez przewodniczącego-elekta Komisji w dniu 3 września 2009 r.,
- uwzględniając oświadczenie przewodniczącego-elekta Komisji złożone w Parlamencie w dniu 15 września 2009 r. oraz oświadczenie przed Konferencją Przewodniczących z dnia 19 listopada 2009 r.,
- uwzględniając swoją decyzję z dnia 16 września 2009 r. ⁽¹⁾, w wyniku której José Manuel Barroso został wybrany na przewodniczącego Komisji,
- uwzględniając aktualne porozumienie ramowe w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją ⁽²⁾,
- uwzględniając obecne rozwiązania dotyczące wdrażania przez Komisję i Parlament międzyinstytucjonalnego porozumienia w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽³⁾,
- uwzględniając doświadczenia zdobyte podczas ostatniej kadencji oraz nowe postanowienia traktatu lizbońskiego, który wszedł w życie z dniem 1 grudnia 2009 r. i który ustala nową równowagę instytucjonalną oraz osiągnięcie porozumienia pomiędzy grupą roboczą Parlamentu Europejskiego do spraw przeglądu porozumienia ramowego a przewodniczącym-elektem Komisji Europejskiej z dnia 27 stycznia 2010 r.,
- uwzględniając art. 17 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 244-248 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając art. 106 i 107 Regulaminu,

⁽¹⁾ Protokół z tej daty, P7_PV(2009)09-16, poz. 7.1.⁽²⁾ Dz.U. C 117 E, z 18.5.2006, s. 123.⁽³⁾ Dz.U. C 321, z 31.12.2003, s. 1.

Wtorek, 9 lutego 2010 r.

- A. mając na uwadze, że Parlament Europejski i Komisja muszą ze sobą ściśle współpracować, aby pomyślnie i skutecznie stosować „metodę wspólnotową”, szczególną odpowiedzialność ponosząc za doprowadzenie do tego, by Unia stanowiła więcej niż sumę swoich elementów składowych,
1. z zadowoleniem przyjmuje nowy wniosek przewodniczącego-elekta w sprawie ustanowienia „szczególnego partnerstwa między Parlamentem Europejskim a Komisją”, zgodnie z propozycją zawartą w „Założeniach politycznych dla następnej Komisji”, z myślą o określeniu i wprowadzeniu w życie swego interesu europejskiego oraz stworzeniu podstawy odnowionej Unii Europejskiej w okresie polizbońskim;
 2. wzywa do jak najszybszego dokonania przeglądu porozumienia ramowego między Parlamentem Europejskim a Komisją, które reguluje stosunki dwustronne między obiema instytucjami, przyjmując za punkt wyjścia zobowiązania poczynione przez przewodniczącego-elekta Komisji José Manuela Barroso;
 3. w świetle powyższych zobowiązań apeluje w szczególności o włączenie do zmienionego porozumienia ramowego poniższych punktów:
 - a) gwarancji, że Komisja będzie stosować podstawową zasadę równego traktowania Parlamentu i Rady, zwłaszcza w odniesieniu do dostępu do posiedzeń, wystąpień i innych informacji, w szczególności dotyczących kwestii o charakterze ustawodawczym i budżetowym;
 - b) wdrażania szczególnego partnerstwa między Parlamentem Europejskim i Komisją na drodze następujących ustaleń:
 - przewodniczący Komisji prowadzić będzie regularny dialog z przewodniczącym Parlamentu Europejskiego w sprawie kluczowych kwestii horyzontalnych i ważnych wniosków legislacyjnych; dialog ten powinien również obejmować zaproszenia przewodniczącego Parlamentu do uczestniczenia w posiedzeniach kolegium komisarzy;
 - przewodniczący lub wiceprzewodniczący Komisji zapraszany jest do uczestniczenia w posiedzeniach Konferencji Przewodniczących i Konferencji Przewodniczących Komisji, gdy omawiane są szczególne kwestie związane z ustalaniem porządku obrad oraz z problematyką ustawodawczą i budżetową;
 - corocznie powinny odbywać się spotkania pomiędzy Konferencją Przewodniczących, Konferencją Przewodniczących Komisji i kolegium komisarzy w celu omówienia istotnych spraw, w tym przygotowania i wdrożenia programu prac Komisji;
 - w ramach przygotowań i wdrażania legislacji UE, w tym legislacji niewiążącej, Komisja udostępni wszystkie informacje i pełną dokumentację na temat posiedzeń z ekspertami krajowymi; Komisja może również zaprosić ekspertów z Parlamentu na te posiedzenia;
 - c) zobowiązania Komisji do informowania o konkretnych działaniach podjętych w następstwie wniosków w sprawie inicjatywy prawodawczej po przyjęciu sprawozdania legislacyjnego z własnej inicjatywy zgodnie z art. 225 TFUE w terminie trzech miesięcy od przyjęcia sprawozdania; Komisja przedstawia wniosek legislacyjny w terminie najdłużej jednego roku lub wpisuje wniosek do swojego programu prac na następny rok. Jeżeli Komisja nie przedłoży wniosku, szczegółowo przedstawi Parlamentowi Europejskiemu powody, z jakich tego nie uczyniła;
 - d) zobowiązania do ścisłej współpracy, już na wczesnym etapie, między Parlamentem a Komisją w sprawie wszelkich wniosków dotyczących inicjatyw prawodawczych wpływających z inicjatyw obywatelskich;

Wtorek, 9 lutego 2010 r.

- e) zobowiązania Parlamentu i Komisji do uzgodnienia kluczowych zmian w ramach przygotowań do przyszłych negocjacji z Radą dotyczących dostosowania porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa do nowych postanowień traktatu lizbońskiego i, *inter alia*, zmiany praktyki wdrażania aktualnego porozumienia, między innymi:
- ocena wpływu prowadzona jest pod kierownictwem Komisji według przejrzystej procedury gwarantującej niezależną ocenę; ocena wpływu jest w stosownym czasie publikowana przy uwzględnieniu szeregu różnych scenariuszy, w tym możliwości niepodejmowania działań, i z zasady jest przedstawiana odpowiedniej komisji parlamentarnej podczas okresu konsultacji z parlamentami krajowymi zgodnie z traktatem lizbońskim;
 - w dziedzinach, w których Parlament zazwyczaj uczestniczy w procesie legislacyjnym, prawo niewiążące stosuje się w odpowiednich przypadkach i jeżeli jest to należyście uzasadnione po konsultacji z Parlamentem;
 - w celu propagowania uproszczenia prawa Unii gwarantuje się stosowanie przekształcenia jako standardowej procedury, o ile jest to możliwe i właściwe, lub zastąpienie go kodyfikacją aktu prawnego w ciągu sześciu miesięcy od jego ostatecznego przyjęcia;
 - w celu zapewnienia lepszego monitorowania transpozycji i stosowania prawa Unii Komisja i Parlament starają się wprowadzić obowiązkowe tabele korelacji i wiążące terminy transpozycji, które w przypadku dyrektyw nie powinny w normalnych warunkach przekraczać dwóch lat;
 - Komisja udostępnia Parlamentowi związane informacje o wszystkich postępowaniach w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego od momentu ich wszczęcia, w tym na wniosek Parlamentu w sprawach objętych postępowaniem w sprawie uchybienia o każdym przypadku z osobna i z zachowaniem zasad poufności;
- f) zgody na następujące żądania służące poprawie odpowiedzialności organu wykonawczego:
- jeżeli Komisja proponuje zmianę kodeksu postępowania dla komisarzy zwraca się do Parlamentu o wydanie opinii;
 - jeżeli Parlament przedstawia zmiany w Regulaminie dotyczące stosunków z Komisją, zwraca się do Komisji o wydanie opinii;
 - jeżeli Parlament zwróci się do przewodniczącego Komisji o wycofanie poparcia wobec któregoś z członków Komisji, przewodniczący poważnie rozważy, czy zażądać rezygnacji tego członka, zgodnie z art. 17 ust. 6 Traktatu UE; przewodniczący żąda rezygnacji tego członka lub wyjaśnia Parlamentowi powody swojej odmowy w trakcie najbliższej sesji miesięcznej;
 - jeżeli przewodniczący Komisji zamierza dokonać zmian w rozdziale obowiązków komisarzy w trakcie kadencji Komisji zgodnie z art. 248 TFUE, informuje o tym w stosownym czasie Parlament w celu wszczęcia konsultacji parlamentarnej proponowanych zmian z Parlamentem. Decyzja przewodniczącego w kwestii dokonania zmian w rozdziale obowiązków może zostać wdrożona natychmiast;
 - jeżeli ma nastąpić wymiana komisarza przewodniczącego Komisji poważnie rozważy wynik konsultacji z Parlamentem przed wyrażeniem zgody na decyzję Rady zgodnie z art. 246 TFUE;
 - Komisja poprze Parlament w zbliżających się negocjacjach w sprawie Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych, tak aby zagwarantować jej pełną odpowiedzialność, w tym przejrzyste procedury mianowana specjalnych przedstawicieli i ambasadorów;
 - Komisja udzieli Parlamentowi Europejskiemu wsparcia w nadchodzących negocjacjach w sprawie Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych w celu kontynuowania i wzmacniania „podejścia wspólnotowego” w zakresie polityki na rzecz rozwoju, w tym programowania i rozwoju instrumentów pomocowych, w szczególności Europejskiego Funduszu Rozwoju, który powinien pozostać w gestii Komisji ponoszącej w tym zakresie odpowiedzialność przed Parlamentem;

Wtorek, 9 lutego 2010 r.

- wzorując się na obecnej formule tury pytań z przewodniczącym Komisji, wprowadza się turę pytań z komisarzami, w tym z wiceprzewodniczącym ds. stosunków zewnętrznych/wysokim przedstawicielem Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, w celu zreformowania bieżącej tury pytań;
- g) kandydaci na stanowiska dyrektorów naczelnych agencji regulacyjnych powinni zostać przesłuchani przez komisje parlamentarne;
- h) Komisja zobowiązuje się do pełnego zaangażowania Parlamentu poprzez niezwłoczne przekazywanie mu kompletnych informacji na każdym wszystkich etapach toczących się negocjacji w sprawie umów międzynarodowych (łącznie z określeniem mandatu negocjacyjnego), w szczególności dotyczących kwestii handlowych oraz innych negocjacji wymagających procedury zgody, tak aby w pełni wprowadzić w życie art. 218 TFUE, przestrzegając roli każdej z instytucji i pełnej zgodności z nowymi procedurami i przepisami dotyczącymi poszanowania zasad niezbędnej poufności;
- i) na konferencji międzynarodowej Komisja, w związku z rozszerzeniem uprawnień Parlamentu na mocy Traktatu z Lizbony oraz aby zagwarantować skuteczny przepływ informacji, na wniosek Parlamentu, ułatwia otrzymanie przez przewodniczącego delegacji Parlamentu statusu obserwatora na właściwych posiedzeniach i w tym celu gwarantuje delegacjom Parlamentu dostęp do infrastruktury UE;
- j) zobowiązania do poprawy obecnych ustaleń dotyczących programowania za pomocą szeregu środków obejmujących:
- z zasady, przedstawienie wybranych kluczowych inicjatyw Komisji, najpierw na sesji plenarnej, a dopiero później publicznie;
 - zobowiązanie ze strony Komisji do szybkiego inicjowania, zgodnie z art. 17 Traktatu UE, „rocznego i wieloletniego programowania Unii w celu osiągnięcia porozumień międzyinstytucjonalnych”;
 - co roku kolegium komisarzy spotyka się z Konferencją Przewodniczących oraz z Konferencją Przewodniczących Komisji przed przyjęciem programu prac Komisji, łącznie z przyszłymi wnioskami w sprawie uproszczenia, najważniejszymi inicjatywami z zakresu prawa miękkiego i decyzjami o wycofaniu w celu przygotowania debaty i znalezienia wspólnego stanowiska Komisji i Parlamentu;
 - zasada, że Komisja powinna uzasadnić niemożność przedstawienia poszczególnych wniosków w programie swoich prac, lub jeżeli odchodzi od tego programu;
4. wzywa Parlament i Komisję do dokonania przeglądu funkcjonowania przyszłego porozumienia ramowego do końca 2011 r.;
5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji nowej Komisji.
-

Środa, 10 lutego 2010 r.

Niedawne trzęsienie ziemi na Haiti

P7_TA(2010)0015

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie niedawnego trzęsienia ziemi na Haiti

(2010/C 341 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając szczyt G-7, który odbył się w Iqaluit w Kanadzie w dniu 6 lutego 2010 r.,
 - uwzględniając wnioski z przygotowawczej konferencji ministerialnej, która odbyła się w Montrealu w dniu 25 stycznia 2010 r.,
 - uwzględniając debatę z dnia 20 stycznia 2010 r. w sprawie trzęsienia ziemi na Haiti z udziałem Wysokiej Przedstawiciel Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa baronessy Catherine Ashton,
 - uwzględniając konkluzje nadzwyczajnego posiedzenia Rady Spraw Zagranicznych, które odbyło się w Brukseli w dniu 18 stycznia 2010 r.,
 - uwzględniając Europejski konsensus w sprawie pomocy humanitarnej,
 - uwzględniając Misję Stabilizacyjną Organizacji Narodów Zjednoczonych na Haiti (MINUSTAH),
 - uwzględniając przedstawioną dnia 9 maja 2006 r. przez Michela Barniera propozycję dotyczącą europejskich sił ochrony ludności zwanych „Pomoc Europy”,
 - uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze trzęsienie ziemi o sile 7,3 stopnia w skali Richtera, które nawiedziło Haiti 12 stycznia 2010 r., powodując dramatyczne zniszczenie Port-au-Prince, Jacmelu i innych osiedli w regionie, oraz liczne wstrząsy wtórne, które dotknęły ten kraj,
- B. mając na uwadze, że według doniesień zginęło do 200 tysięcy osób, 250 tysięcy zostało rannych, a przeszło 3 miliony bezpośrednio odczuło skutki kataklizmu,
- C. mając na uwadze doniesienia Biura ONZ ds. Koordynacji Działań Humanitarnych (OCHA), że aż milion osób w całym kraju potrzebuje schronienia, a 600 tysięcy osób zostało wewnętrznie przesiedlonych,
- D. mając na uwadze, że według szacunków rządu Haiti 235 tysięcy osób opuściło Port-au-Prince, a nawet milion osób mogło opuścić miasta, by udać się na obszary wiejskie, co stanowi obciążenie dla tamtejszych społeczności, które i tak już znajdują się w trudnej sytuacji,
- E. mając na uwadze, że około 1,8 miliona osób odczuwało brak żywności przed trzęsieniem ziemi, że w kraju blisko 60 % społeczeństwa zamieszkuje obszary wiejskie, zaś 70 % żyje za mniej niż 2 dolary dziennie,
- F. mając na uwadze, że dziesięciolecie politycznej niestabilności przyczyniły się do osłabienia instytucji państwa i jego zdolności do świadczenia podstawowych usług publicznych przed trzęsieniem ziemi, oraz mając na uwadze, że zniszczenia spowodowane trzęsieniem ziemi sparaliżowały zdolność państwa do czynnej reakcji na wysiłki w zakresie pomocy humanitarnej, co dodatkowo pogorszyło sytuację,

Środa, 10 lutego 2010 r.

- G. mając na uwadze, że Komisja zgodziła się wyasygnować 137 mln euro na potrzeby krótkoterminowe i przynajmniej 200 mln euro na działania średnio- i długoterminowe, zaś państwa członkowskie – dodatkowe 92 mln euro,
- H. mając na uwadze, że na Haiti ciąży zadłużenie zagraniczne szacowane na ok. 1 mld USD, co utrudnia rozwój kraju i może stanowić przeszkodę w wysiłkach na rzecz odbudowy kraju,
- I. mając na uwadze, że natychmiastowa odbudowa zdolności Haiti do demokratycznego funkcjonowania i do działania rządu to podstawowy element przechodzenia z pierwszej fazy pomocy kryzysowej do poważnego zadania, jakim jest odbudowa kraju,
1. wyraża szczere kondolencje, współczucie i solidarność z mieszkańcami Haiti, obywatelami innych państw oraz pracownikami organizacji międzynarodowych, w tym ONZ i Komisji Europejskiej, z powodu ogromnych strat ludzkich i zniszczeń spowodowanych przez trzęsienie ziemi;
 2. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki haitańskich władz i społeczeństwa obywatelskiego, a także ONZ, organizacji pozarządowych i innych dwustronnych darczyńców, w niesieniu pomocy ludności Haiti i wyraża uznanie dla pracy organizacji humanitarnych oraz indywidualnych działań osób z całego obszaru Unii;
 3. apeluje o przeprowadzenie wszechstronnej oceny, aby określić krótko- i długoterminowe potrzeby ludności oraz zaangażowanie UE w proces odbudowy, obejmujący trzy etapy: działania związane z pomocą nadzwyczajną, naprawę sytuacji i odbudowę; wzywa Komisję, by jak najszybciej przeprowadziła ocenę europejskiej reakcji na kryzys humanitarny na Haiti i przedstawiła wnioski mające na celu dalszą poprawę działań UE w podobnych sytuacjach w przyszłości;
 4. wzywa do priorytetowego traktowania przez UE pomocy w działaniach na rzecz odbudowy i poprawy sytuacji humanitarnej, ze szczególnym uwzględnieniem grup ludności w najtrudniejszej sytuacji, takich jak kobiety i dzieci, i zapewnienia im schronienia, usług medycznych, pomocy logistycznej i pożywienia; wzywa wszystkie państwa członkowskie do przygotowania się do dalszego udzielania pomocy w odpowiedzi na ewentualne apele ONZ;
 5. wyraża głębokie zaniepokojenie sytuacją grup najbardziej zagrożonych, w szczególności kobiet i dzieci; wzywa Komisję i ONZ do zwrócenia szczególnej uwagi na udział kobiet w wysiłkach na rzecz odbudowy kraju, aktywnie angażując je w proces naprawy sytuacji, odbudowy i oceny w ramach wszelkich programów pomocy i odbudowy;
 6. podkreśla, że dzieci pozostające bez opieki i dzieci oddzielone od bliskich należy jak najszybciej połączyć z rodzicami lub uznanymi opiekunami; wzywa UE i wspólnotę międzynarodową do dokonania bezzwłocznej oceny konieczności przygotowania skoordynowanego planu działania w sytuacji, w której tysiące dzieci straciły rodziców w wyniku trzęsienia ziemi; podkreśla, że istnieje poważna groźba wystąpienia zjawiska handlu ludźmi;
 7. zwraca się do UE o wsparcie wprowadzenia tymczasowego moratorium na nowe adopcje dzieci z Haiti do dwóch lat po rozpoczęciu działań służących odnalezieniu rodziców lub opiekunów; apeluje o wysiłki ze strony UE na rzecz zaspokojenia podstawowych potrzeb dzieci i uruchomienia prowizorycznych szkół oraz objęcia dzieci w trybie pilnym opieką psychologiczną;
 8. z radością przyjmuje wstępne zobowiązanie Komisji Europejskiej do wyasygnowania środków na pomoc humanitarną w wysokości 30 mln euro, wyraża jednak obawę, że w odpowiedzi na wystosowany przez OCHA apel o natychmiastową pomoc dla Haiti w wysokości 575 milionów USD zebrano do tej pory tylko 87 % tej kwoty w formie datków; podkreśla, że takie finansowanie ma kluczowe znaczenie dla prowadzenia działań w długiej perspektywie; wzywa Komisję i wszystkie państwa członkowskie, by w pełni wywiązały się z podjętych zobowiązań;
 9. z zadowoleniem przyjmuje decyzję podjętą przez państwa G-7 o zaprzestaniu żądań z tytułu międzynarodowego zadłużenia Haiti; oczekuje, że wszystkie państwa i międzynarodowi darczyńcy postąpią tak samo; ponadto wzywa Międzynarodowy Fundusz Monetarny do pełnego umorzenia zadłużenia tego państwa, w tym pożyczki z tytułu sytuacji nadzwyczajnej w wysokości 102 mln USD przyznanej w styczniu 2010 r.; podkreśla, że jakakolwiek pomoc nadzwyczajna po trzęsieniu ziemi musi być świadczona w formie pomocy finansowej, a nie pożyczek prowadzących za zadłużenia;

Środa, 10 lutego 2010 r.

10. przyłącza się do apelu podsekretarza generalnego ONZ do spraw humanitarnych o udostępnienie pojazdów do przewozu paliwa; wzywa państwa członkowskie do udzielenia dodatkowej pomocy w transporcie dostaw do prowizorycznych obozów, punktów dystrybucji oraz oddalonych miast i wsi;
11. podkreśla znaczenie zapewnienia odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa konwojom dystrybuującym pomoc, by dostawy były rozdzielane sprawiedliwie i w spokoju, zwłaszcza wśród osób najsłabszych i najbardziej potrzebujących;
12. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady o wysłaniu 350 funkcjonariuszy żandarmerii wojskowej do wspierania działań pomocowych na Haiti pod egidą ONZ oraz decyzję o powołaniu komórki koordynacyjnej w Brukseli (EUCHO Haiti) w celu ułatwienia czynnej europejskiej reakcji w obszarze wojskowym i bezpieczeństwa, jak również koordynacji udziału państw członkowskich UE w działaniach pomocowych na rzecz Haiti;
13. apeluje do ONZ, by wraz z władzami Haiti dokonała przeglądu mandatu MINUSTAH, aby wyjść naprzeciw potrzebom kraju po klęsce, koncentrując się zwłaszcza na obszarze bezpieczeństwa;
14. podkreśla znaczenie udzielenia władzom lokalnym odpowiedniej pomocy, by umożliwić im stymulowanie gospodarki, zważywszy, że setki tysięcy ludzi opuściło Port-au-Prince, by osiedlić się na obszarach wiejskich; wzywa UE i innych darczyńców międzynarodowych, by świadcząc pomoc, w miarę możliwości nabywali żywność produkowaną na miejscu;
15. popiera starania UE o pobudzanie lokalnej produkcji żywności, odbudowę zniszczonej infrastruktury i udostępnianie właścicielom drobnych gospodarstw rolnych niezbędnych materiałów (ziaren, nawozów i narzędzi), zwłaszcza przed wiosenną porą zasiewów, która zaczyna się w marcu i zapewnia 60 % krajowej produkcji żywności;
16. zwraca się do Komisji, by zrobiła wszystko, co w jej mocy, w celu wspierania programów „wynagrodzenia za pracę”, które mają duże znaczenie jako zastrzyk gotówki dla ludności, oraz by pomagała w przywróceniu sprawnego funkcjonowania systemu bankowego;
17. podkreśla potrzebę długoterminowych inwestycji w budynki odporne na trzęsienia ziemi i w podstawową infrastrukturę, np. wodociągi, drogi i sieć elektryczną, które przed trzęsieniem ziemi praktycznie nie istniały lub były zdecydowanie niewystarczające, co w znacznej mierze potęguje potencjalne konsekwencje klęsk żywiołowych;
18. wzywa do zwołania konferencji międzynarodowej i przeprowadzenia skoordynowanej oceny potrzeb po klęsce przy udziale ONZ i Banku Światowego, by ustalić długoterminowe potrzeby w zakresie odbudowy po zakończeniu działań nadzwyczajnych;
19. wzywa społeczność międzynarodową do zapewnienia ludności Haiti i rządowi tego kraju głównej roli w procesie odbudowy, by umożliwić im przejęcie odpowiedzialności za ich wspólną przyszłość;
20. wzywa Komisję do przedstawienia Parlamentowi kompleksowej oceny potrzeb po klęsce oraz sprawozdania z postępów w odbudowie;
21. wzywa UE, by współpracowała z władzami Haiti w celu wprowadzenia mechanizmu zapobiegania klęskom i zarządzania potencjałem w dłuższej perspektywie oraz podkreśla, że wysiłki na rzecz odbudowy muszą być podejmowane w oparciu o priorytety krajowe, a także spełniać zasady skuteczności pomocy i wspierać instytucje haitańskie, by umożliwić im skuteczne rządzenie;
22. apeluje do społeczności międzynarodowej o utrzymanie kwestii Haiti jako priorytetowego punktu w programach działań i dyskusji, o wykorzystanie obecnej sytuacji jako okazji do ostatecznego usunięcia podstawowych przyczyn ubóstwa na Haiti oraz o pomoc dla Haiti, by mogło podnieść się po klęsce jako w pełni funkcjonująca demokracja, której gospodarka wystarczy, by zapewnić mieszkańcom źródła utrzymania;
23. docenia wysiłki poszczególnych państw członkowskich Unii Europejskiej podjęte w ramach mechanizmu ochrony ludności UE oraz skuteczną koordynację tej pomocy zapewnianą przez Ośrodek Monitorowania i Informacji i oddziały ECHO, które przybyły na miejsce w kilka godzin po trzęsieniu ziemi;

Środa, 10 lutego 2010 r.

24. odnotowuje fakt, że po raz pierwszy i z powodzeniem Komisja wysłała dwa oddziały udostępnione w ramach działania przygotowawczego w związku z siłami szybkiego reagowania UE, które ustanowiono przy poparciu Parlamentu;

25. wzywa Komisję do niezwłocznego przedstawienia Parlamentowi Europejskiemu wniosków w sprawie ustanowienia sił ochrony ludności UE w oparciu o mechanizm ochrony ludności UE, co pozwoli Unii zgromadzić w ciągu 24 godzin po katastrofie odpowiednie środki na zorganizowanie pierwszej doraźnej pomocy humanitarnej;

26. zwraca uwagę na pożądane cechy charakterystyczne europejskiego systemu szybkiego reagowania:

- interwencje mają charakter pokojowy i/lub humanitarny
- interwencje mają charakter trwały
- możliwość mobilizacji w każdej chwili i w jak najkrótszym czasie
- działanie pod patronatem UE
- poszanowanie międzynarodowego prawa humanitarnego
- gotowość do współpracy z innymi podmiotami udzielającymi pomocy humanitarnej
- gotowość do współpracy w ramach systemu Narodów Zjednoczonych
- gotowość do przyjęcia udziału państw trzecich
- poszanowanie zasady dobrowolnego udziału państw członkowskich w opracowanym systemie
- troska o stałe odnawianie zarówno potencjału ludzkiego, jak i materialnego, który może zostać wykorzystany w każdej chwili
- działanie zgodnie z zasadą podziału obciążenia (ang. burden sharing);

27. wzywa Wysoką Przedstawiciel Unii Europejskiej ds. Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa i komisarz ds. współpracy międzynarodowej, pomocy humanitarnej i reagowania kryzysowego do odegrania głównej roli w koordynacji reakcji Unii Europejskiej na sytuacje kryzysowe, z wykorzystaniem uprawnień przyznanych w Traktacie z Lizbony do skuteczniejszego koordynowania reakcji Unii Europejskiej na przyszłe sytuacje kryzysowe i w oparciu o dotychczasowe osiągnięcia;

28. zobowiązuje przewodniczącego Parlamentu Europejskiego do przekazania niniejszej rezolucji Wysokiej Przedstawiciel Unii Europejskiej ds. Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa, przewodniczącemu Komisji Europejskiej, prezydentowi i rządowi Haiti, podsekretarzowi generalnemu ONZ ds. pomocy humanitarnej i pomocy w sytuacjach kryzysowych oraz rządów państw członkowskich.

Środa, 10 lutego 2010 r.

Sytuacja w Iranie

P7_TA(2010)0016

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie Iranu

(2010/C 341 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Iranu,
- uwzględniając oświadczenie wydane w dniu 5 lutego 2010 r. przez wysoką przedstawiciel Unii do spraw polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Catherine Ashton w sprawie zbliżających się egzekucji w Iranie,
- uwzględniając wspólne oświadczenie UE i USA z dnia 8 lutego 2010 r. wzywające rząd Iranu do wypełnienia jego zobowiązań w zakresie praw człowieka,
- uwzględniając oświadczenie przewodniczącego Parlamentu Europejskiego z dnia 9 października 2009 r., w którym Parlament ponownie podkreślił swoje zaangażowanie na rzecz ogólnowswiatowego zniesienia kary śmierci oraz w szczególności potępił wykonywanie najwyższego wymiaru kary za przestępstwa popełniane przez młodocianych,
- uwzględniając oświadczenie Rady w sprawie Iranu z dni 10-11 grudnia 2009 r.,
- uwzględniając oświadczenie wysokiej przedstawiciel z dnia 12 stycznia 2010 r. w sprawie procesu przeciwko siedmiorgu przywódców bahaickich w Iranie,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1737(2006), 1747(2007), 1803(2008) i 1835(2008),
- uwzględniając rezolucję przyjętą przez Radę Gubernatorów Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej (MAEA) w dniu 27 listopada 2009 r. w sprawie wdrożenia w Islamskiej Republice Iranu porozumienia o zabezpieczeniach Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej, a także odpowiednich postanowień ww. rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych (ICCPR), Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych (ICESCR), Międzynarodową konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej oraz Konwencję o prawach dziecka, wszystkich których stroną jest Iran,
- uwzględniając oświadczenie irańskiego ministerstwa wywiadu z dnia 5 stycznia 2010 r. uznające za „nielegalne” wszelkie kontakty między obywatelami Iranu i 60 organizacjami pozarządowymi, a także licznymi mediami międzynarodowymi nadającymi w języku perskim,
- uwzględniając „przełożenie” przez irańskie władze wizyty delegacji Parlamentu Europejskiego ds. stosunków z Iranem w Teheranie, zaplanowanej na 8-11 stycznia 2010 r.,
- uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu;

Demokracja i prawa człowieka

- A. mając na uwadze, że sytuacja w Iranie stale się pogarsza, a ze strony irańskiego rządu nie ma sygnałów, że zamierza on zająć się kwestią wewnętrznych i ogólnowswiatowych obaw dotyczących prawomocności wyborów przeprowadzonych w czerwcu 2009 r., mając na uwadze, że przesłanki dotyczące oszustwa na szeroką skalę doprowadziły do powszechnych protestów (tzw. „zielonego ruchu”), które przybrały formę masowych demonstracji trwających przez ostatnie kilka miesięcy,

Środa, 10 lutego 2010 r.

- B. mając na uwadze, że sytuacja polityczna w Iranie po spornych wyborach prezydenckich w czerwcu 2009 r. pokazała, że w kraju istnieje ogromny potencjał oddolnych zmian demokratycznych zainicjowanych przez dynamiczne i aktywne społeczeństwo obywatelskie,
- C. mając na uwadze, że irańskie siły bezpieczeństwa, Gwardia Rewolucyjna, milicja Basij i policja brutalnie odpowiedziały na protesty, arbitralnie zatrzymując tysiące pokojowych demonstrantów i dysydentów, w tym studentów i wykładowców akademickich, obrońców praw kobiet, działaczy związków zawodowych, prawników, dziennikarzy, autorów blogów, duchownych i wybitnych obrońców praw człowieka, co stanowi wyraźną próbę zastraszenia krytyków i zduszenia sprzeciwu,
- D. mając na uwadze, że według ich własnych relacji w wielu przypadkach osoby przetrzymywane w więzieniach i tajnych miejscach zatrzymania bito lub torturowano, a niekiedy napastowano seksualnie; mając na uwadze, że w trakcie dochodzenia przeprowadzonego przez parlament Islamskiej Republiki Iranu (Madżlis) na początku 2010 r. ustalono, że zastępca prokuratora Said Mortazawi był bezpośrednio odpowiedzialny za śmierć co najmniej trzech aresztantów, do której doszło wskutek tortur i zaniedbań w więzieniu Kahrizak, którego zamknięcie wymiar sprawiedliwości nakazał trzy lata wcześniej,
- E. mając na uwadze, że urzędnicy rządowi potwierdzili, iż od czerwca 2009 r. co najmniej 30 demonstrantów zmarło podczas protestów lub w areszcie, a co najmniej kolejne 7 osób zginęło w starciach w dniu 27 grudnia 2009 r. podczas święta Aszury; mając na uwadze, że faktyczna liczba śmiertelnych ofiar przemocy ze strony rządu jest, jak się uważa, znacznie wyższa,
- F. mając na uwadze, że dodatkowo nasiliły się systematyczne przypadki nękania przez siły bezpieczeństwa członków mniejszości religijnych, takich jak bahaici (wszystkich siedmiu byłych ich przywódców zostało aresztowanych i oczekuje na proces), sunnici i chrześcijanie (w tym ośmiu księży), oraz że siły bezpieczeństwa przeprowadziły serię arbitralnych zatrzymań i egzekucji kurdyjskich, azerskich, beludżyjskich i arabskich członków społeczeństwa obywatelskiego i działaczy politycznych; mając w szczególności na uwadze, że 21 Kurdów oczekuje obecnie na wykonanie kary śmierci,
- G. mając na uwadze, że w dniu 9 września 2008 r. irański parlament zatwierdził ustawę o apostazji, na mocy której przejście z islamu na inną religię będzie podlegać karze śmierci,
- H. mając na uwadze, że od sierpnia 2009 r. wymiar sprawiedliwości zainscenizował procesy pokazowe setek wiodących reformatorów i działaczy rzekomo powiązanych z uczestnikami zamieszek próbującymi wspierać „aksamitną rewolucję”; mając na uwadze, że podczas tych procesów wielu dysydentów składało relacjonowane w telewizji zeznania, które wyglądały na wymuszone,
- I. mając na uwadze, że rząd Iranu nadal oskarża europejskie kraje o ingerowanie w sytuację polityczną w tym kraju; mając na uwadze, że oskarżenia te doprowadziły do wydalenia dwóch brytyjskich dyplomatów, aresztowania kilku irańskich pracowników brytyjskiej ambasady i krótkotrwałego zatrzymania jednego szwedzkiego i dwóch niemieckich pracowników ambasady za ich domniemaną rolę w protestach, które miały miejsce w Iranie w okresie powybórczym,
- J. mając na uwadze, że w dniu 28 stycznia 2010 r. dokonano egzekucji Mohammada Rezy Ali-Zamaniego i Arasza Rahmanipura oraz że były to pierwsze wykonane wyroki śmierci, które według oficjalnych źródeł powiązane były z ruchem protestacyjnym, mimo faktu, że przynajmniej jeden z nich, o ile nie obydwoj, przebywał już w czasie wyborów w więzieniu; mając na uwadze, że według doniesień co najmniej dziewięć osób skazano na śmierć za domniemane związki z „zielonym ruchem”,
- K. mając na uwadze, że w dniu 27 grudnia 2009 r., ostatnim dniu święta Aszury, został zastrzelony, a następnie celowo przejechany przez samochód, 35-letni Ali Musawi, bratanek Mira-Hosejny Musawiego, głównego kandydata opozycji w czerwcowych wyborach prezydenckich, co nosi wszelkie znamiona celowego zabójstwa mającego służyć jako poważne ostrzeżenie dla jego wuja,
- L. mając na uwadze, że w dniu 8 stycznia 2010 r. próbowano zabić Mehdiego Karrubiego, drugiego największego kandydata opozycji w wyborach prezydenckich, wystrzelując dwie kule w jego samochód, który był kuloodporny, a miało to miejsce podczas gdy milicja Basij i Gwardia Rewolucyjna zgromadziły się, aby protestować przeciwko obecności Karrubiego w Kazwinie,

Środa, 10 lutego 2010 r.

- M. mając na uwadze, że wciąż nasila się ograniczanie wolności prasy i słowa, oraz mając na uwadze, że irańskie władze rozpoczęły częste i zakrojone na szeroką skalę zakłócanie międzynarodowych sieci radiowych i telewizyjnych, wielu międzynarodowych stron internetowych, w tym Facebooka i Twittera, a także stron internetowych miejscowej opozycji oraz usług telefonii komórkowej w Teheranie, powodując problemy przesyłowe w sieciach krajów Bliskiego Wschodu, a nawet w Europie,
- N. mając na uwadze, że europejskie i rosyjskie przedsiębiorstwa dostarczają Iranowi niezbędnych narzędzi służących do filtrowania i zakłócania, przy czym niektóre z nich mogą nawet stwarzać zagrożenie dla zdrowia osób mieszkających w pobliżu tych instalacji,
- O. mając na uwadze, że Gwardia Rewolucyjna, jej tajne służby oraz milicja Basij odgrywają coraz aktywniejszą rolę w gnębieniu irańskich cywilów i aresztowaniu obrońców praw człowieka oraz okazują się przejmować kontrolę nad prawem,

Kwestia jądrowa

- P. mając na uwadze, że Iran jest stroną Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej, wyrzekł się nabywania broni jądrowej poprzez ratyfikację tego układu i jest prawnie zobowiązany do deklarowania i rozmieszczenia wszelkich swoich działań jądrowych, w tym materiału jądrowego, zgodnie z zabezpieczeniami Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej (MAEA),
- Q. mając na uwadze, że art. IV Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej mówi o niezbywalnym prawie wszystkich stron układu do prowadzenia badań, produkcji i wykorzystania energii jądrowej dla pokojowych, cywilnych celów, bez uszczerbku dla artykułów I i II tego układu i zgodnie z nimi,
- R. mając na uwadze, że z naruszeniem obowiązków wynikających z Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej Iran potajemnie wybudował zakład wzbogacania uranu w Kom i zawiadomił MAEA o jego istnieniu dopiero dłuższy czas po rozpoczęciu budowy; mając na uwadze, że ten przypadek naruszenia przepisów budzi podejrzenia, iż mogą istnieć też inne tajne ośrodki jądrowe oraz dodatkowo osłabia wiarę w irańskie zapewnienia co do czysto cywilnego charakteru programu jądrowego tego kraju,
- S. mając na uwadze, że w sprawozdaniu MAEA z dnia 16 listopada 2009 r. ustępujący dyrektor generalny MAEA dr ElBaradei zauważył, że dopóki Iran nie wdroży protokołu dodatkowego i nie wyjaśni nierozstrzygniętych kwestii w sposób zadowalający dla MAEA, agencja nie będzie w stanie dostarczyć wiarygodnych gwarancji co do niewystępowania niezgłoszonych materiałów jądrowych i działań nuklearnych w Iranie, oraz że wciąż istnieje szereg nierozwiązanych kwestii, które mogą wskazywać na ewentualny wymiar militarny irańskiego programu jądrowego,
- T. mając na uwadze, że dążąc do rozwiązania kwestii programu jądrowego Iranu na drodze dyplomatycznej, UE, Stany Zjednoczone, Chiny i Rosja zaproponowały, aby pod auspicjami MAEA zawrzeć porozumienie mające na celu przeniesienie istniejącego irańskiego nisko wzbogaconego uranu do Rosji i Francji, gdzie zostałby on przekształcony w pręty paliwowe umożliwiające dalsze działanie reaktora medyczno-badawczego w Teheranie, oraz że od kiedy Iran odrzucił tę propozycję, w Radzie Bezpieczeństwa toczą się stale dyskusje na temat zaostrzenia sankcji wobec Iranu,
- U. mając na uwadze, że Iran w dalszym ciągu rozwija technologię raketowych pocisków balistycznych i dąży do opanowania zdolności użycia międzykontynentalnych pocisków balistycznych, co może pozwolić na przenoszenie ładunków jądrowych,
- V. mając na uwadze, że rząd Iranu wydał sprzeczne oświadczenia w sprawie swojego programu jądrowego oraz zarządził dalsze działania dotyczące wzbogacania uranu, które mają rozpocząć się w dniu 7 lutego 2010 r.,

Demokracja i prawa człowieka

- 1. wyraża poważne wątpliwości co do prawidłowości wyników wyborów, które doprowadziły do wyboru prezydenta Ahmadineżada na drugą kadencję mimo wyraźnych oznak oszustwa wyborczego na szeroką skalę oraz uważa, że poważnie podważa to pełnoprawność mandatu prezydenta Iranu;

Środa, 10 lutego 2010 r.

2. składa hołd odwadze wszystkich irańskich obywateli domagających się większej wolności i bardziej demokratycznych praw oraz wyrażających pragnienie życia w społeczeństwie wolnym od represji i zastraszania; w szczególności składa hołd irańskim kobietom, które odegrały doniosłą rolę w powyborczych demonstracjach w czerwcu 2009 r.;
3. zdecydowanie popiera demokratyczne aspiracje narodu irańskiego i głęboko ubolewa nad faktem, że irański rząd i parlament są najwyraźniej niezdolne do konstruktywnej odpowiedzi na uzasadnione żądania irańskich obywateli, zwłaszcza młodego pokolenia, którego nadzieje na rozwój gospodarczy i społeczny zbyt długo tłumiono;
4. wzywa irański rząd do pełnego poszanowania prawa do pokojowych zgromadzeń oraz wolności słowa, również w związku z demonstracjami zapowiedzianymi na dzień 11 lutego 2010 r.; zdecydowanie potępia stosowanie przez władze irańskie przemocy wobec protestujących, którzy pragną korzystać z wolności słowa oraz prawa do pokojowego zgromadzenia;
5. wzywa do natychmiastowego uwolnienia wszystkich osób przetrzymywanych jedynie za pokojowe korzystanie ze swego prawa do wolności wypowiedzi, zgromadzeń i stowarzyszeń lub z powodu swoich przekonań religijnych lub orientacji seksualnej, oraz wzywa władze do ścigania i postawienia przed sądem urzędników rządowych i członków służb bezpieczeństwa, którzy odpowiadają za zabójstwa dysydentów lub członków ich rodzin, demonstrantów i osób zatrzymanych, za znęcanie się nad nimi i ich torturowanie;
6. stanowczo potępia wyroki śmierci wydawane w Iranie i wykonywane tam egzekucje, w szczególności niedawną egzekucję Mohammada-Rezy Ali-Zamaniego i Arasza Rahmanipura, oraz wzywa do zniesienia kary śmierci; wzywa władze Iranu do zaprzestania oskarżania demonstrantów, którzy pokojowo manifestują o więcej praw demokratycznych w odniesieniu do „Moharabehu”(prowadzenia wojny przeciwko Bogu), podlegającego karze śmierci; wzywa Iran do natychmiastowego wprowadzenia moratorium ONZ na wykonywanie kary śmierci, zgodnie z rezolucjami Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych 62/149 i 63/168;
7. jest zbulwersowany podejmowanymi przez rząd lub siły bezpieczeństwa próbami zabicia kandydatów na prezydenta lub członków ich rodzin, i wzywa Najwyższego Przywódcę Chameneiniego do zagwarantowania bezpieczeństwa głównym przywódcom irańskiej opozycji;
8. potępia wysiłki irańskich władz zmierzające do cenzurowania prasy i zakłócania usług radiowych, telewizyjnych i internetowych takich stacji jak BBC, i apeluje do UE i jej państw członkowskich o zaskarżenie tych metod na skalę międzynarodową do Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego (ITU);
9. potępia decyzję władz irańskich zakazującą kontaktów z zagranicznymi organizacjami pozarządowymi, w szczególności z tymi, których celem jest obrona wolności i praw obywatelskich, i wzywa władze Iranu do natychmiastowego zniesienia tego zakazu;
10. apeluje do władz irańskich o natychmiastowe położenie kresu praktyce transmitowania w telewizji pokazowych procesów, oraz do irańskiego parlamentu o zmianę prawa krajowego umożliwiającego rządowi odmowę przyznania należnych praw procesowych, takich jak prawo pozwanych do właściwej reprezentacji prawnej;
11. zdecydowanie krytykuje międzynarodowe przedsiębiorstwa, zwłaszcza firmę Nokia Siemens, za dostarczanie irańskim władzom niezbędnych technologii służących do cenzurowania i inwigilacji, które odgrywają zasadniczą rolę przy prześladowaniu i zatrzymaniu irańskich dysydentów;
12. potępia zarzuty jakoby pracownicy europejskich ambasad ingerowali w wewnętrzne sprawy Iranu i wzywa w związku z tym władze Iranu do przestrzegania konwencji wiedeńskiej i standardów dyplomatycznych;
13. jest zaniepokojony charakterem demonstracji, które odbyły się przed ambasadami UE w Teheranie w dniu 9 lutego 2010 r., gdyż zostały zorganizowane przez bojówki Basji i wzywa władze Iranu do zagwarantowania bezpieczeństwa misji dyplomatycznych;

Środa, 10 lutego 2010 r.

Kwestia jądrowa

14. niezależnie od prawa Iranu do produkcji energii jądrowej do celów pokojowych, zgodnie z zasadami systemu nierozprzestrzeniania, przypomina, że ryzyko rozprzestrzeniania broni związane z irańskim programem jądrowym pozostaje dla Unii Europejskiej i wspólnoty międzynarodowej źródłem poważnych obaw, co bardzo wyraźnie stwierdzono w rezolucjach Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1737, 1747, 1803 i 1835;

15. ubolewa, że nie osiągnięto istotnego postępu, jeżeli chodzi o kluczowe kwestie będące przedmiotem poważnych obaw, i ponawia apel do Iranu o przywrócenie przejrzystości swojego programu jądrowego poprzez udzielenie MAEA wyczerpujących, jasnych i wiarygodnych odpowiedzi, o wyjaśnienie wszystkich pozostałych kwestii i obaw dotyczących programu, w tym spraw o potencjalnym znaczeniu wojskowym, o pełne wdrożenie postanowień porozumienia o zabezpieczeniach całkowitych, w tym ustaleń uzupełniających, oraz o ratyfikowanie i wdrożenie protokołu dodatkowego;

16. wyraża poparcie dla dwutorowego podejścia Rady Europejskiej i dla wszelkich starań mających na celu znalezienie na drodze negocjacji długoterminowego rozwiązania irańskiej kwestii jądrowej; podkreśla, że jakiegokolwiek dalsze sankcje związane z zagrożeniem jądrowym powinny wykluczać środki, które miałyby negatywne skutki dla całej irańskiej ludności;

17. ubolewa nad tym, że irański rząd po raz kolejny odrzucił wszelkie próby zawarcia kompromisu w kwestii jądrowej oraz że reżim irański dąży najwyraźniej do wykorzystania tej sprawy do odwrócenia uwagi od kryzysu w kraju oraz jako taktyki służącej zyskaniu na czasie i uniknięciu dyskusji w Radzie Bezpieczeństwa ONZ na temat dalszych sankcji, uważa także, że ostatnie oświadczenia prezydenta Iranu Mahmuda Ahmadineżada stanowią element tej taktyki;

Stosunki UE-Iran

18. podkreśla znaczenie dalszego dialogu z Iranem na wszystkich szczeblach, a zwłaszcza ze społeczeństwem obywatelskim; ubolewa nad faktem, że strona irańska odwołała zaplanowaną wizytę delegacji Parlamentu Europejskiego i ma nadzieję, że irański rząd i parlament zrewidują swoje stanowisko w sprawie bezpośrednich kontaktów;

19. wzywa Radę do pozostania w gotowości do współpracy z Iranem w celu osiągnięcia wynegocjowanego rozwiązania kwestii jądrowej, a także regionalnych kwestii bezpieczeństwa, przy uwzględnieniu uzasadnionych interesów i obaw Iranu dotyczących bezpieczeństwa, w tym długofalowej perspektywy stworzenia na Bliskim Wschodzie strefy wolnej od broni jądrowej;

20. uważa, że należy rozpocząć poważną debatę na poziomie UE dotyczącą możliwości wprowadzenia dalszych ukierunkowanych sankcji, które nie przynosiłyby szkody całemu społeczeństwu Iranu; apeluje o rozszerzenie obecnej listy osób i organizacji objętych zakazem wjazdu na terytorium UE i zamrożeniem majątku o te osoby, które odpowiadają za represje i ograniczenie wolności w tym kraju, a także o osoby odpowiedzialne za naruszenie przez Iran międzynarodowych zobowiązań dotyczących kwestii jądrowej;

21. z zadowoleniem przyjmuje niedawne oświadczenia wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej Komisji oraz innych przywódców UE, że w kolejnym etapie dyskusję należy przenieść na forum Rady Bezpieczeństwa ONZ, oraz wzywa francuskie przewodnictwo Rady Bezpieczeństwa ONZ do umieszczenia irańskiej kwestii jądrowej w porządku obrad w lutym 2010 r.; wzywa władze Chin do wspierania wysiłków społeczności międzynarodowej mających na celu wstrzymanie irańskiego programu wzbogacania uranu;

22. przypomina władzom Iranu, że aby nawiązać owocne relacje z UE Iran musi zagwarantować przestrzeganie podstawowych praw człowieka, poszanowanie zasad demokracji, wolności słowa i praworządności, gdyż jest to niezbędny warunek dla wszystkich krajów, które utrzymują polityczne i gospodarcze stosunki z UE; podkreśla, że ewentualne zawarcie porozumienia o handlu i współpracy między Iranem a UE jest uzależnione od poszanowania tych wartości, pełnego przestrzegania przez Iran rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ i MAEA, dostarczenia obiektywnych gwarancji co do pokojowego charakteru irańskiego programu jądrowego oraz od zaprzestania wspierania przez Iran działalności terrorystycznej;

Środa, 10 lutego 2010 r.

23. apeluje do państw członkowskich i Komisji Europejskiej o czynne wspieranie inicjatyw mających na celu poprawę pluralizmu środków przekazu oraz z zadowoleniem przyjmuje postępy, jakie wniósł zainicjowany już projekt nadawania wiadomości europejskich w języku perskim;

24. wzywa Komisję i Radę do podjęcia natychmiastowych działań w celu wprowadzenia zakazu wywozu przez europejskie przedsiębiorstwa technologii inwigilacyjnych do krajów, takich jak Iran, których rządy mogą je wykorzystać do naruszania wolności wypowiedzi;

25. wzywa Komisję do ustanowienia delegatury Unii Europejskiej w Teheranie;

26. apeluje do Komisji i Rady o opracowanie dodatkowych środków w ramach Europejskiego Instrumentu na rzecz Demokracji i Praw Człowieka (EIDHR) i europejskiej polityki migracyjnej, aby czynnie chronić bezpieczeństwo irańskich obrońców praw człowieka;

*

* *

27. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wysokiej przedstawiciel, rządowi i parlamentowi państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu Narodów Zjednoczonych, Radzie Praw Człowieka ONZ oraz rządowi i parlamentowi Islamskiej Republiki Iranu.

Sytuacja w Jemenie

P7_TA(2010)0017

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie sytuacji w Jemenie

(2010/C 341 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając oświadczenie przewodniczącego ogłoszone podczas spotkania na wysokim szczeblu w sprawie Jemenu dnia 27 stycznia 2010 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych w sprawie Jemenu z dnia 25 stycznia 2010 r. i z dnia 27 października 2009 r.,
- uwzględniając oświadczenie prezydencji w imieniu Unii Europejskiej z dnia 27 października 2009 r. w sprawie pogorszenia bezpieczeństwa w Jemenie,
- uwzględniając dokument strategiczny Wspólnoty Europejskiej dla Jemenu na lata 2007–2013,
- uwzględniając rezultaty wizyty delegacji Parlamentu Europejskiego ds. stosunków z państwami rejonu Zatoki Perskiej, w tym z Jemenem, w dniach 22-25 lutego 2009 r. w Jemenie,
- uwzględniając końcowe sprawozdanie misji obserwacji wyborów Unii Europejskiej z dnia 26 września 2006 r.,
- uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,

A. mając na uwadze pogarszającą się od dłuższego czasu ogólną sytuację polityczną, społeczno-gospodarczą i dotyczącą bezpieczeństwa w Jemenie, która budzi poważny niepokój wspólnoty międzynarodowej,

Środa, 10 lutego 2010 r.

- B. mając na uwadze, że oddział Al-Kaidy przyznał się do odpowiedzialności za nieudaną próbę wysadzenia samolotu nad Detroit w grudniu 2009 r. przez nigeryjskiego terrorystę Omara Faruka Abdulmuttalaba, który przyznał, że został wyszkolony i wyposażony w jemeńskim obozie Al-Kaidy; mając na uwadze, że dalsze pogorszenie sytuacji w zakresie bezpieczeństwa w Jemenie może umożliwić grupom terrorystycznym i powstańczym w regionie, szczególnie Al-Kaidzie, znalezienie bezpiecznego schronienia, w którym mogą planować, organizować oraz wspierać kolejne operacje terrorystyczne,
- C. mając na uwadze, że bezpieczeństwu zagraża także wojna domowa przeciwko szyickim zajdytom w prowincji Sada na północy Jemenu oraz gwałtowna fala przemocy ze strony ruchów separatystycznych na południu kraju,
- D. mając na uwadze, że terroryzm szerzył się w Jemenie przez wiele lat przed zamachami z 11 września 2001 r., czego wyrazem był m.in. zamach Al-Kaidy na amerykański okręt USS Cole w dniu 12 października 2000 r., oraz że od 2007 r. terroryzm w Jemenie przybrał na sile, wskutek czego miało miejsce wiele ataków na rurociągi, instalacje naftowe, budynki rządowe, ambasady (w tym ambasady Włoch i Stanów Zjednoczonych), statki oraz turystów w tym kraju,
- E. mając na uwadze, że lokalne walki w prowincji Sada przerodziły się w konflikt regionalny, gdy wojska saudyjskie starły się z rebeliantami na granicy saudyjsko-jemeńskiej i przeprowadziły ataki na pozycje rebeliantów; mając na uwadze, że rząd Jemenu utrzymuje, iż zewnętrzne grupy szyickie wspierają ruchy rebeliantów na północy kraju,
- F. mając na uwadze, że walki między wojskami jemeńskimi i rebeliantami szyickimi w północnej prowincji Sada, które trwają od 2004 r., doprowadziły do przesiedlenia wewnątrz kraju ponad 175 000 osób oraz do kryzysu humanitarnego na tym obszarze,
- G. mając na uwadze, że Jemen jest jednym z najbiedniejszych krajów na świecie; mając na uwadze, że kryzys żywnościowy w 2008 r. wywarł ogromny wpływ na biedniejsze grupy społeczeństwa Jemenu, podczas gdy światowy kryzys finansowy, w szczególności spadek dochodów uzyskiwanych z ropy naftowej, przyczynił się do nadmiernego obciążenia budżetu państwa, które zwiększyło się jeszcze z uwagi na ograniczone wprowadzanie koniecznych od dawna reform gospodarczych i podatkowych,
- H. mając na uwadze, że jemeńskie zasoby ropy naftowej, które przynoszą 75 % dochodu kraju, są bliskie wyczerpania, oraz że Jemen ma niewiele rentownych sposobów trwałego rozwoju gospodarczego po wyczerpaniu się złóż,
- I. mając na uwadze inny poważny problem, któremu Jemen musi sprostać, a mianowicie znaczny niedobór wody, wywołany przez wiele czynników, w tym zwiększające się krajowe zużycie, wadliwą gospodarkę wodną, korupcję, brak zarządzania zasobami oraz nieoszczędne techniki nawadniania; mając na uwadze, że zgodnie z szacunkami rządu wykorzystywanie 99 % wszystkich zasobów wodnych jest nielicencjonowane,
- J. mając na uwadze, że sytuację spowodowaną brakiem żywności i wody w Jemenie dodatkowo komplikuje fakt, że główną uprawą jest czuwaliczka jadalna, roślina uprawna, która jest źródłem szybkiego dochodu dla ludności i która do prawidłowej wegetacji potrzebuje znacznego nawadniania, a jest uprawiana na tak znaczących obszarach, że jej uprawa pochłania około 40 % jemeńskich zasobów wody; mając na uwadze, że kraj ten stał się obecnie importerem żywności netto,
- K. mając na uwadze, że nasilające się piractwo w Zatoce Adeńskiej oraz ciągła presja migracyjna z Rogu Afryki to kolejne czynniki wpływające na stabilność kraju,
- L. mając na uwadze, że szeroka na osiemnaście mil cieśnina Bab al-Mandab pomiędzy Jemenem a Dżibuti ma szczególne znaczenie strategiczne, gdyż codziennie transportuje się nią 3,3 miliona baryłek ropy naftowej (4 % światowej produkcji dziennej),
- M. mając na uwadze, że od 2004 r. UE przekazała Jemenowi ponad 144 miliony euro pomocy finansowej, którą w większości przeznaczono na rozwój, oraz wdrożyła programy na rzecz wsparcia jemeńskiej policji i straży przybrzeżnej,
- N. mając na uwadze, że w następstwie nieudanego zamachu bombowego na samolot lecący do Detroit rządy Wielkiej Brytanii i Stanów Zjednoczonych zapowiedziały, że zamierzają znacznie zwiększyć pomoc wojskową i rozwojową dla Jemenu oraz wspólnie podjęły się finansowania działalności specjalnej jemeńskiej jednostki policji antyterrorystycznej oraz wspierania jemeńskiej straży przybrzeżnej,

Środa, 10 lutego 2010 r.

- O. mając na uwadze, że wybory parlamentarne, które miały się odbyć w kwietniu 2009 r. zostały przełożone na 2011 r., aby umożliwić władzom wdrożenie najważniejszych reform systemu wyborczego; mając na uwadze, że nie podjęto dotychczas żadnych konkretnych kroków w tym celu,
- P. mając na uwadze, że sytuacja w Jemenie jest wciąż wysoce niepokojąca, jeżeli chodzi o demokrację, prawa człowieka i niezawisłość wymiaru sprawiedliwości; mając na uwadze przypadki prześladowania dziennikarzy i obrońców praw człowieka; mając na uwadze, że sytuacja kobiet jest szczególnie trudna i charakteryzuje się coraz gorszym dostępem do edukacji oraz brakiem czynnego udziału w życiu politycznym,
- Q. mając na uwadze, że w następstwie porwania w czerwcu 2009 r. sześciu europejskich obywateli (pięciu Niemców oraz jeden Brytyjczyk) wciąż jest zakładnikami, a trzech pozostałych członków tej grupy znaleziono martwych natychmiast po uprowadzeniu,
1. wyraża głębokie zaniepokojenie utrzymującymi i pogłębiającymi się problemami politycznymi, społeczno-gospodarczymi i związanymi z bezpieczeństwem w Jemenie; wzywa społeczność międzynarodową do podjęcia znacznych wysiłków w celu zapobieżenia zaostrzeniu bieżącego konfliktu i podążania w kierunku zjednoczonego, stabilnego i demokratycznego Jemenu;
 2. z zadowoleniem przyjmuje rezultaty międzynarodowego posiedzenia w sprawie Jemenu, które odbyło się w Londynie w dniu 27 stycznia 2010 r., w tym zapowiedź sekretarza generalnego Rady Współpracy Państw Zatoki Perskiej, że zorganizuje posiedzenie państw rejonu Zatoki Perskiej i pozostałych partnerów Jemenu w Rijadzie w dniach 22-23 lutego 2010 r., a także zobowiązanie jemeńskiego rządu do kontynuacji programu reform i rozpoczęcia dyskusji nad programem MFW; z zadowoleniem przyjmuje również zobowiązanie społeczności międzynarodowej do wspierania jemeńskiego rządu w walce z Al-Kaidą i innymi formami terroryzmu, ponownie wyrażając swoje poparcie dla zjednoczonego Jemenu oraz szacunek dla suwerenności i niezależności tego kraju;
 3. jest przekonany, że bezpieczeństwo i stabilność w Jemenie można osiągnąć jedynie poprzez reformy polityczne i społeczno-gospodarcze; w związku z tym wzywa rząd Jemenu do wypełnienia swoich zobowiązań poczynionych wobec wspólnoty międzynarodowej oraz do nasilenia procesu krajowych reform politycznych i gospodarczych w celu pogłębienia demokracji i poprawy warunków życia ludności;
 4. przyjmuje z zadowoleniem i popiera aktywną współpracę między Komisją, Radą i rządem Jemenu, w szczególności w zakresie rozwoju, policji, wymiaru sprawiedliwości, kontroli granic, zwalczania handlu ludźmi, bezpieczeństwa na morzu, zwalczania terroryzmu i tworzenia instytucji; wzywa Radę i Komisję do dalszego wzmacniania stosunków dwustronnych z Jemenem oraz do przeanalizowania najskuteczniejszych sposobów zaangażowania UE w poprawę bezpieczeństwa oraz sytuacji politycznej w kraju;
 5. ponownie wzywa do natychmiastowego zawieszenia broni w prowincji Sada i do zaprzestania przemocy w południowym Jemenie oraz wyraża przekonanie, że tylko kompleksowe rozwiązanie polityczne może przynieść trwały pokój; wyraża głębokie zaniepokojenie pogarszającą się sytuacją humanitarną w północnym Jemenie; wzywa wszystkie strony do wypełnienia zobowiązań i obowiązków wynikających z międzynarodowego prawa humanitarneego w celu ochrony ludności cywilnej na tym obszarze i umożliwienia dostarczenia na te tereny pomocy humanitarnej i wsparcia;
 6. wzywa rząd Jemenu do powstrzymania się od dyskryminacji jakiejkolwiek grupy etnicznej bądź religijnej w kraju oraz do uwzględnienia w swojej polityce wspólnego interesu wszystkich obywateli; podkreśla, że działania i środki antyterrorystyczne nie mogą być nadużywane do celów politycznych, zwłaszcza przeciwko oponentom politycznym, dziennikarzom i obrońcom praw człowieka;
 7. wyraża zaniepokojenie długotrwałą i nasilającą się obecnością Al-Kaidy w Jemenie i podkreśla, że brak konkretnych działań może prowadzić do dalszego spadku autorytetu rządu centralnego oraz destabilizacji Jemenu i krajów sąsiednich do takiego stopnia, w jakim ma to miejsce w Somalii, co z kolei umożliwi ekstremistom podległym Al-Kaidzie lub inspirowanym jej ideologią przegrupowanie, tworzenie zorganizowanych grup, szkolenie oraz podejmowanie działań terrorystycznych na terytorium Jemenu lub poza nim;
 8. wzywa władze Jemenu do wprowadzenia niezbędnych reform w celu poprawy sytuacji w zakresie praw człowieka w kraju, w szczególności poprzez zagwarantowanie wolności mediów, prawa do sprawiedliwego procesu sądowego oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn;

Środa, 10 lutego 2010 r.

9. podkreśla znaczenie niezależnego sądownictwa posiadającego zasoby i kompetencje pozwalające na zajęcie się kwestią odpowiedzialności za naruszenia praw człowieka, w tym arbitralne zatrzymania i tortury; wzywa rząd Jemenu do zagwarantowania bezstronnym organizacjom humanitarnym dostępu do wszystkich więzień w Jemenie oraz do zaprzestania korzystania z prywatnych lub nielegalnych miejsc zatrzymania;
10. zachęca wszystkie siły polityczne w Jemenie do przełamania obecnego zastoju w negocjacjach dotyczących istotnych reform politycznych; podkreśla znaczenie przeprowadzenia wyborów w 2011 r. oraz zachęca wszystkie partie polityczne do wdrożenia umów wyznaczających środki wymagane w celu usprawnienia systemu wyborczego i pogłębienia demokracji, w szczególności biorąc pod uwagę zalecenia misji obserwacji wyborów z ramienia UE, udzielone w następstwie demokratycznych wyborów prezydenckich i samorządowych w 2006 r.; wzywa Komisję i Radę do monitorowania, przy ścisłej współpracy z Parlamentem Europejskim, procesu reform prawa konstytucyjnego i wyborczego, który doprowadził do przełożenia wyborów parlamentarnych;
11. wzywa Radę i Komisję oraz, po jej ustanowieniu, Europejską Służbę Działań Zewnętrznych, do szybkiego wdrożenia skoordynowanego i kompleksowego podejścia UE do Jemenu, aby uniknąć powielania i zachodzenia na siebie działań w zakresie pomocy i rozwoju prowadzonych przez państwa członkowskie; wskazuje na fakt, że koordynacja na poziomie UE ma kluczowe znaczenie dla całościowej koordynacji darczyńców w Jemenie, której brak jest dotkliwie odczuwalny;
12. wzywa Radę i Komisję do udzielenia Jemenowi, we współpracy z innymi organizacjami międzynarodowymi, większej pomocy rozwojowej, w celu ustabilizowania sytuacji politycznej oraz poprawienia sytuacji gospodarczej i warunków życia ludności tego kraju; wzywa w szczególności do rozważenia nadzwyczajnych środków pomocy w ramach instrumentu stabilności i specjalnego programu na rzecz edukacji w ramach instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju; z zadowoleniem przyjmuje gotowość Rady Współpracy Państw Zatoki Perskiej do dalszego rozwijania stosunków z Jemenem; wzywa rząd Jemenu do zagwarantowania, w ścisłej współpracy z darczyńcami, większej skuteczności pomocy poprzez zastosowanie odpowiednich mechanizmów jej koordynacji, dystrybucji oraz wdrażania;
13. wzywa Komisję i Radę do zagwarantowania, że pomoc wspólnoty międzynarodowej, a w szczególności ta pochodząca z budżetu Unii Europejskiej, będzie wykorzystywana do wspierania projektów, z których bezpośrednio skorzysta maksymalna liczba ludności oraz których skuteczność będzie mogła zostać natychmiast oceniona; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje utworzenie pełnoprawnej delegacji UE w Sanie;
14. wzywa Komisję i Radę do wdrożenia specjalnego programu pomocowego na rzecz Jemenu, który obejmowałby szkolenia jemeńskich urzędników w oparciu o doświadczenia EUJUST LEX oraz skierowanie kadry szkoleniowej do prowadzenia szkoleń w jemeńskiej administracji centralnej i lokalnej w sposób wzmacniający lub uzupełniający pozostałe wysiłki międzynarodowe;
15. wzywa Radę i Komisję do wspierania Organizacji Narodów Zjednoczonych i Jemenu w repatriacji lub przesiedleniu Jemeńczyków przetrzymywanych bez zarzutów w Guantánamo, w tym 40 obywateli Jemenu, na których wypuszczenie zezwolił już rząd USA;
16. wzywa władze Jemenu do zintensyfikowania wysiłków zmierzających do zagwarantowania uwolnienia sześciu europejskich jeńców przetrzymywanych na terytorium kraju;
17. wzywa Radę i Komisję do natychmiastowego i pełnego informowania Parlamentu Europejskiego na wszystkich etapach procedury o wszelkich postępach i negocjacjach zgodnie z art. 218 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
18. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Wysokiemu Przedstawicielowi Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, rządowi i parlamentom państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu Rady Współpracy Państw Zatoki Perskiej oraz rządowi i parlamentowi Republiki Jemeńskiej.

Środa, 10 lutego 2010 r.

Handel ludźmi

P7_TA(2010)0018

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie zwalczania handlu ludźmi (2010/C 341 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Kartę Praw Podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 1, 3, 4, 5 i 6,
- uwzględniając Powszechną Deklarację Praw Człowieka z 1948 r., w szczególności jej art. 4 i 5, które stanowią, że handel niewolnikami jest zakazany we wszystkich swych postaciach,
- uwzględniając Konwencję ONZ z 1949 r. w sprawie zwalczania handlu ludźmi i eksploatacji prostytucji,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach dziecka z 1989 r., w szczególności jej art. 1, 7, 32, 34 i 35 oraz protokół fakultatywny z 2000 r. do Konwencji o prawach dziecka w sprawie handlu dziećmi, prostytucji dziecięcej i pornografii dziecięcej, w szczególności jego art. 3,
- uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW) z 1979 r., w szczególności jej art. 5 i 6,
- uwzględniając protokół ONZ z Palermo z 2000 r. w sprawie zapobiegania, likwidacji i karania handlu ludźmi, w szczególności kobietami i dziećmi, uzupełniający Konwencję ONZ o zwalczaniu międzynarodowej przestępczości zorganizowanej,
- uwzględniając Konwencję Międzynarodowej Organizacji Pracy nr 29 dotyczącą pracy przymusowej lub obowiązkowej z 1930 r. i konwencję nr 182 z 1999 r. przyjętą przez powszechną konferencję MOP na 87. sesji i dotyczącą zakazu najcięższych form pracy dzieci i natychmiastowych działań w celu ich likwidacji,
- uwzględniając IV Światową konferencję w sprawie kobiet, która odbyła się w Pekinie we wrześniu 1995 r., deklarację i platformę działania przyjętą w Pekinie, a także późniejsze dokumenty końcowe przyjęte na sesjach specjalnych ONZ Pekin +5 i Pekin +10 w sprawie dalszych działań i inicjatyw mających na celu wdrożenie deklaracji pekińskiej i platformy działania, odpowiednio z dnia 9 czerwca 2000 r. i z dnia 11 marca 2005 r.,
- uwzględniając Europejską konwencję w sprawie praw człowieka i biomedycyny z 1997 r. oraz art. 22 protokołu dodatkowego dotyczącego transplantacji narządów i tkanek pochodzenia ludzkiego z 2002 r.,
- uwzględniając wytyczne UNICEF w sprawie ochrony praw dzieci będących ofiarami handlu ludźmi z 2003 r. oraz poradnik dotyczący ochrony praw dzieci będących ofiarami handlu ludźmi w Europie z 2006 r.,
- uwzględniając konwencję Rady Europy w sprawie zwalczania handlu ludźmi z 2005 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Rady Europy na temat stanu przestępczości zorganizowanej z 2005 r.,
- uwzględniając zalecenie Rady Europy 1611 (2003) w sprawie handlu narządami w Europie,

Środa, 10 lutego 2010 r.

- uwzględniając deklarację brukselską w sprawie zapobiegania i zwalczania handlu ludźmi, przyjętą dnia 20 września 2002 r.,
- uwzględniając decyzję ramową Rady 2002/629/WSiSW z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie zwalczania handlu ludźmi,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2004/81/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentu pobytowego wydawanego obywatelom państw trzecich, którzy są ofiarami handlu ludźmi lub byli poddawani działaniom ułatwiającym nielegalną imigrację, a którzy współpracują z właściwymi władzami ⁽¹⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego sporządzone na podstawie art. 10 decyzji ramowej Rady z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie zwalczania handlu ludźmi (COM(2006)0187),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 18 października 2005 r. zatytułowany „Zwalczanie handlu ludźmi – zintegrowane podejście oraz wnioski dotyczące planu działania” (COM(2005)0514),
- uwzględniając dokument roboczy Komisji zatytułowany „Ocena i monitorowanie realizacji planu UE dotyczącego najlepszych praktyk, standardów i procedur zwalczania handlu ludźmi i zapobiegania mu” (COM(2008)0657 wersja ostateczna),
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący decyzji ramowej Rady w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz w sprawie ochrony pokrzywdzonych, uchylający decyzję ramową 2002/629/WSiSW (COM(2009)0136 wersja ostateczna),
- uwzględniając plan działań na rzecz równości kobiet i mężczyzn: lata 2006-2010 (COM(2006)0092), a w szczególności działania priorytetowe mające na celu wykorzenienie uwarunkowanych płcią zjawisk przemocy i handlu ludźmi,
- uwzględniając program sztokholmski w sprawie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w służbie obywateli,
- uwzględniając deklarację brukselską w sprawie handlu ludźmi z października 2009 r.,
- uwzględniając sprawozdania Europolu dotyczące handlu ludźmi z roku 2009,
- uwzględniając sprawozdanie Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej z lipca 2009 r. dotyczące handlu dziećmi w Unii Europejskiej,
- uwzględniając sprawozdanie Biura Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przemocności (UNODC) z lutego 2009 r. dotyczące handlu ludźmi na świecie,
- uwzględniając sprawozdanie przedstawione w dniu 6 lutego 2009 r. przez specjalnego sprawozdawcę ONZ dotyczące aspektów związanych z prawami człowieka w odniesieniu do ofiar handlu ludźmi, w szczególności kobiet i dzieci, a także zawarte w nim zalecenia,
- uwzględniając raport Departamentu Stanu USA z czerwca 2009 r. dotyczący handlu ludźmi,
- uwzględniając własne rezolucje w tej sprawie ⁽²⁾,
- uwzględniając pytania ustne do Komisji dotyczące zapobiegania handlowi ludźmi oraz ochrony pokrzywdzonych (O-0148/2009 – B7-0341/2009, O-0149/09 – B7-0342/2009),
- uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 2 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. L 261 z 6.8.2004, s. 19.

⁽²⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 stycznia 2006 r. w sprawie strategii zapobiegania handlowi kobietami i dziećmi narażonymi na wykorzystywanie seksualne; zalecenie Parlamentu Europejskiego dla Rady w sprawie zwalczania handlu ludźmi – zintegrowane podejście i propozycje planu działania (2006/2078(INI)).

Środa, 10 lutego 2010 r.

- A. mając na uwadze, że handel ludźmi stanowi współczesną formę niewolnictwa, poważne przestępstwo i rażące naruszenie podstawowych praw człowieka oraz że sprowadza ludzi do stanu podległości za pomocą groźb, przemocy i poniżania,
- B. mając na uwadze, że handel ludźmi jest niezwykle dochodowym przedsięwzięciem dla przestępczości zorganizowanej, oferującym możliwości wysokich zysków przy jednoczesnym ograniczonym ryzyku,
- C. mając na uwadze, że handel ludźmi może przybierać różne formy, takie jak wykorzystywanie seksualne, praca przymusowa, nielegalny handel ludzkimi narządami, żebractwo, nielegalne adopcje czy wykorzystywanie do pracy domowej,
- D. mając na uwadze, że według oceny sporządzonej przez Europol w 2009 r. zjawisko handlu kobietami do celów wykorzystywania seksualnego nie uległo ograniczeniu, a handel przymusową siłą roboczą przybrał na sile,
- E. mając na uwadze, że sprawozdanie UNODC dotyczące handlu ludźmi na świecie wskazuje, że wykorzystywanie seksualne jest najbardziej rozpowszechnioną formą handlu ludźmi, a następną w kolejności jest praca przymusowa oraz że 79 % zidentyfikowanych ofiar handlu ludźmi stanowią kobiety i dziewczęta,
- F. mając na uwadze, że „korespondencyjne żony” mogą wpaść w pułapkę niewolniczych warunków, stając się ofiarami wykorzystywania seksualnego, pracy przymusowej, wykorzystywania do pracy domowej i innych form handlu ludźmi,
- G. mając na uwadze, że dzieci są grupą szczególnie bezbronną, a przez to narażoną na większe ryzyko stania się ofiarami handlu ludźmi,
- H. mając na uwadze, że kryzys finansowy i gospodarczy może doprowadzić do nasilonego handlu ludźmi, wykorzystując fakt, że potencjalne ofiary poszukują pilnie dobrej pracy, by uniknąć ubóstwa,
- I. mając na uwadze, że rozmiary i rozpowszechnienie tego problemu są zatrważające:
- sprawozdanie Europolu dotyczące handlu ludźmi w Unii Europejskiej z roku 2009 podkreśla, że handel ludźmi generuje roczne przychody w wysokości wielu milionów euro/dolarów;
 - opierając się na dostępnych danych można założyć, że każdego roku z powodu handlu ludźmi na terytorium UE napływa lub przemieszcza się w jej obrębie kilkaset tysięcy osób;
 - w 2008 r. Eurojust wszczął 83 sprawy o handel ludźmi, co stanowi wzrost o ponad 10 % w porównaniu z rokiem 2007 (w którym wszczęto 71 spraw),
- J. mając na uwadze, że ramy prawne UE dotyczące handlu ludźmi opierają się obecnie w głównej mierze na:
- decyzji ramowej Rady 2002/629/WSiSW z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie zwalczania handlu ludźmi, która ma na celu zapewnienie minimalnego stopnia harmonizacji ustawodawstw krajowych;
 - dyrektywie 2004/81/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentu pobytowego wydawanego obywatelom państw trzecich, którzy są ofiarami handlu ludźmi lub wcześniej byli przedmiotem działań ułatwiających nielegalną imigrację, którzy współpracują z właściwymi organami,
- K. mając na uwadze, że jak wskazuje praktyka, takie ramy prawne nie są wystarczająco skuteczne, poziom ich wdrożenia jest niewystarczający, a UE musi podejmować aktywniejsze działania,

Środa, 10 lutego 2010 r.

- L. mając na uwadze, że w marcu 2009 r. Komisja przedstawiła wniosek dotyczący decyzji ramowej w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz w sprawie ochrony pokrzywdzonych, uchylając decyzję ramową 2002/629/WSiSW, COM(2009)0136 wersja ostateczna, który ma na celu wzmocnienie obecnie obowiązującej decyzji ramowej poprzez surowsze sankcje, lepszą ochronę ofiar i aktywne działania prewencyjne;
- M. mając na uwadze, że mimo starań szwedzkiej prezydencji tekst nie został przyjęty oraz mając na uwadze, że istnieje duże prawdopodobieństwo przedstawienia w niedalekiej przyszłości wniosku dotyczącego nowego instrumentu prawnego wynikającego z ram prawnych traktatu lizbońskiego,
- N. mając na uwadze, że traktat lizboński wzmocni działania UE w obszarze współpracy sądowej i policyjnej w sprawach karnych, w tym zwalczanie handlu ludźmi, a Parlament Europejski jako pełnoprawny prawodawca będzie miał tu istotną rolę do odegrania,
- O. mając na uwadze, że działań przeciwdziałających handlowi ludźmi nie można ograniczyć do instrumentów prawnych, lecz należy je uzupełnić środkami nielegislacyjnymi, zwłaszcza oceną wdrożenia przyjętych środków, gromadzeniem i wymianą informacji, współpracą i tworzeniem partnerstw oraz dzieleniem się najlepszymi wzorcami,
- P. mając na uwadze, że kluczowe jest jak najwcześniejsze i permanentne zaangażowanie organizacji społeczeństwa obywatelskiego aktywnych w tym zakresie: od identyfikacji problemu do udzielenia pomocy ofiarom, co obejmuje też zaangażowanie w proces legislacyjny,
- Q. mając na uwadze, że nie istnieją obecnie dokładne dane dotyczące tego zjawiska, a dostępne dane wydają się niedoszacowane w odniesieniu do rzeczywistego zakresu zjawiska, ponieważ przestępstwa są popełniane w ukryciu i często nie są jako takie zidentyfikowane, lub są błędnie oceniane; mając na uwadze, że konieczne jest przeprowadzenie dokładniejszych analiz, by zrozumieć jak dochodzi do handlu ludźmi, kto popełnia to przestępstwo, jak popyt napędza podaż usług ze strony ofiar, kim są ofiary i dlaczego się nimi stały, a także jak można zmniejszyć popyt; mając też na uwadze, że należy wzmocnić współpracę i wymianę informacji między państwami członkowskimi a krajami trzecimi,
- R. mając na uwadze, że punktem wyjściowym dla przyszłych działań musi być zintegrowane podejście obejmujące zarówno prewencję, jak i kary oraz ochronę i wsparcie ofiar oraz pomoc dla nich, a także ściślejszą współpracę pomiędzy wszystkimi zaangażowanymi stronami,
- S. mając na uwadze, że w przypadku zmniejszenia popytu ze strony potencjalnych nabywców usług świadczonych przez ofiary handlu ludźmi i produktów przez nie dostarczanych zmniejszyłyby się też korzyści czerpane z handlu ludźmi, a to spowodowałoby spadek podaży usług i produktów ze strony ofiar,
- T. mając na uwadze, że społeczna integracja potencjalnych ofiar ma pośredni skutek prewencyjny, pomagając ofiarom w uniknięciu ponownego stania się ofiarą lub nawet stania się potencjalnym handlarzem towarem ludzkim,
- U. mając na uwadze, że współpraca i partnerstwo pomiędzy UE, Radą Europy, ONZ i krajami trzecimi – a w szczególności współpraca z państwami pochodzenia ofiar handlu ludźmi oraz z USA, powszechnie uznanymi za kraj przeznaczenia – jest sprawą najwyższej wagi, by możliwa była ochrona praw podstawowych oraz skuteczne zwalczanie handlu ludźmi,
- V. mając na uwadze, że ustanawiając, a następnie wprowadzając w życie strategie polityczne i środki odnoszące się do handlu ludźmi należy zwrócić uwagę, aby w rezultacie nie doprowadzić do jakiegokolwiek formy dyskryminacji wynikającej z narodowości, rasy, koloru skóry, płci, wyznania, poglądów politycznych bądź innych poglądów, pochodzenia społecznego lub innego rodzaju statusu,

Informacje ogólne

1. wzywa Radę i Komisję do:
 - opracowania działań na rzecz zwalczania handlu ludźmi w oparciu o holistyczne podejście skoncentrowane na prawach człowieka, które skupią się na zwalczaniu handlu ludźmi, zapobieganiu temu zjawisku i ochronie ofiar;

Środa, 10 lutego 2010 r.

- przyjęcia podejścia skoncentrowanego na ofiarach, umożliwiającego identyfikację wszelkich potencjalnych kategorii ofiar, skierowanie do nich pomocy oraz ich ochronę, przy czym należy zwrócić szczególną uwagę na dzieci i inne grupy ryzyka;
 - powołania pod nadzorem komisarza ds. sprawiedliwości, praw podstawowych i obywatelstwa koordynatora UE ds. zwalczania handlu ludźmi, który będzie koordynował działania i strategię polityczne UE w tej dziedzinie – w tym działalność sieci sprawozdawców krajowych – oraz zdawał sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu i Stałemu Komitetowi Współpracy Operacyjnej w zakresie Bezpieczeństwa Wewnętrznego (COSI);
 - zadbania o to, by w czasie kryzysu gospodarczego i finansowego zwalczanie handlu ludźmi było traktowane jako jeden z priorytetów, np. podczas opracowywania planów naprawy gospodarczej;
 - zawarcia w strategiach politycznych dotyczących zwalczania handlu ludźmi aspektów związanych z kwestiami społecznymi i integracją społeczną oraz dążenia do opracowania stosownych programów i skutecznych metod rehabilitacji społecznej ofiar, w tym środków związanych z rynkiem pracy i systemem ubezpieczeń społecznych;
 - przywiązywania należytej wagi do wymiaru stosunków zewnętrznych w odniesieniu do handlu ludźmi, a także do wymiaru polityki imigracyjnej, azylowej i reintegracyjnej;
 - prowadzenia kampanii informacyjnych i uświadamiających poprzez edukację i system szkolny w krajach pochodzenia, tranzytu i przeznaczenia handlu ludźmi;
 - uwzględniania w pierwszej kolejności najlepszego interesu dziecka we wszystkich działaniach na rzecz zwalczania handlu ludźmi, zgodnie z Konwencją ONZ o prawach dziecka z 1989 r.;
 - uwzględniania perspektywy równości płci we wszelkich działaniach politycznych, strategiach i środkach skierowanych przeciwko handlowi ludźmi;
 - wzmocnienia koordynacji i współpracy z Agencją Praw Podstawowych Unii Europejskiej i Instytutem ds. Równości Płci Unii Europejskiej;
 - ustanowienia i zacieśnienia stałej współpracy z organizacjami pozarządowymi działającymi w tej dziedzinie;
 - zbudowania trwałej platformy na szczęblu UE gromadzącej wysiłki unijnych instytucji, agencji i instytutów, policji, służb celnych, służb zaopatrzenia i organów ścigania na szczęblu regionalnym i krajowym w państwach członkowskich, a także organizacji międzynarodowych i pozarządowych;
2. wzywa państwa członkowskie, które jeszcze tego nie uczyniły, do ratyfikacji i wdrożenia Konwencji Rady Europy o działaniach zapobiegających handlowi ludźmi z 2005 r.;

Gromadzenie informacji

3. w celu zdobycia jak największej ilości informacji wzywa Radę i Komisję do podjęcia działań polegających na:
- corocznym publikowaniu przez Eurojust, Europol i Frontex wspólnego sprawozdania, przedstawianego Parlamentowi Europejskiemu i parlamentom krajowym, a także Komisji i Radzie; po przedłożeniu sprawozdania powinno nastąpić publiczne przesłuchanie z udziałem organizacji pozarządowych i organizacji społeczeństwa obywatelskiego w celu wykorzystania ich fachowej wiedzy, a samo sprawozdanie powinno przyczynić się do lepszego zrozumienia następujących aspektów:
 - przyczyn leżących u źródła tego zjawiska;
 - czynników w krajach pochodzenia i krajach przeznaczenia ułatwiających handel ludźmi;

Środa, 10 lutego 2010 r.

- obecnych tendencji związanych z ofiarami, handlarzami, osobami korzystającymi z ich usług i sieciami kryminalnymi oraz ich sposobem działania;
- tras przemytu ludzi, lokalnych warunków panujących w krajach przeznaczenia, które sprzyjają korzystaniu z usług świadczonych przez ofiary handlu oraz różnych form wykorzystywania (wykorzystywanie seksualne, wykorzystywanie do pracy, handel organami, handel dziećmi, w tym w celu wykorzystywania przez podróżujących przestępców seksualnych, produkcja pornografii dziecięcej i inne formy wykorzystywania zbliżone do handlu ludźmi, ale nie wynikające jednoznacznie z jego definicji, takie jak żebractwo i drobna przestępczość);
- opracowaniu wspólnego dla całej UE modelu zbierania i porównywania danych związanych z wszystkimi aspektami handlu ludźmi, w tym wieku i płci, który będzie miał zastosowanie zarówno w państwach członkowskich UE, jak i w krajach trzecich przy poszanowaniu odpowiednich przepisów z zakresu ochrony danych i praw podmiotu danych;
- ustanowieniu zgodnie z art. 70 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej obiektywnego i bezstronnego systemu corocznego oceniania, szczególnie w odniesieniu do wdrażania strategii politycznych UE dotyczących handlu ludźmi przy pełnym informowaniu Parlamentu Europejskiego i parlamentów krajowych;
- ocenie kampanii informacyjnych i uświadamiających przeprowadzanych i opracowywanych zarówno w państwach członkowskich, jak i w krajach trzecich;

Zapobieganie

4. z zadowoleniem przyjmuje zawarty we wniosku Komisji przepis dotyczący zapobiegania handlu ludźmi i wzywa do podejmowania dalszych działań w tej dziedzinie;
5. podkreśla, że państwa członkowskie powinny przyjąć i wzmocnić kolejne środki legislacyjne i pozalegislacyjne, w tym edukacyjne, społeczne, kulturowe i administracyjne, a także prowadzić kampanie uświadamiające skierowane do ogółu społeczeństwa, tak aby ograniczyć zapotrzebowanie na usługi świadczone przez ofiary handlu;
6. wzywa do prowadzenia i opracowywania masowych kampanii informacyjnych i uświadamiających zarówno w państwach członkowskich, jak i w krajach trzecich, będących miejscami rozpoczęcia procedury handlu ludźmi lub przystankami pośrednimi, które to kampanie będą skierowane do potencjalnych ofiar handlu ludźmi oraz do potencjalnych nabywców świadczonych przez nie usług;
7. wzywa państwa członkowskie do opracowania uświadamiających programów edukacyjnych skierowanych do dzieci, zwracających ich uwagę na zagrożenia łatwo prowadzące do stania się ofiarą handlu ludźmi;

Ściganie sądowe

8. wzywa do jak najszybszego przyjęcia wyczerpujących i kompleksowych ram prawnych, obejmujących strategię polityczną na rzecz zwalczania cyberprzestępczości powiązanej z handlem ludźmi;
9. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wzięcia pod uwagę następujących aspektów przy sporządzaniu jakichkolwiek przyszłych wniosków dotyczących instrumentu legislacyjnego w tej dziedzinie:
 - a) wysokość kar i sankcji nakładanych na osoby, które czerpią zyski z handlu ludźmi – w tym na osoby prawne – powinna odzwierciedlać wagę przestępstwa i przynosić odstrasżający skutek, uwzględniając fakt, że handel dziećmi powinien podlegać szczególnie surowej karze;
 - b) dalsze działania powinny skoncentrować się na ochronie ofiar z należyтым uwzględnieniem sytuacji kobiet i dzieci, między innymi poprzez zadbanie o to, by pomoc udzielana ofiarom nie podlegała żadnym warunkom, przyzwolenie ofiary na wykorzystywanie nie miało w żadnym wypadku znaczenia, a ofiary otrzymywały pomoc niezależnie od ich skłonności do współpracy w postępowaniu karnym;

Środa, 10 lutego 2010 r.

- c) dalsza prewencja i działania powinny także skupić się na osobach korzystających z usług świadczonych przez ofiary handlu;
- d) trzeba zwrócić należytą uwagę na potrzebę zapewnienia jurysdykcji eksterytorialnej w przypadku przestępstw związanych z handlem ludźmi, zarówno w odniesieniu do obywateli UE, jak i jej rezydentów;
- e) wszelkie przepisy dotyczące jurysdykcji powinny zostać skoordynowane z przepisami projektu decyzji ramowej Rady w sprawie zapobiegania konfliktom jurysdykcji w postępowaniu karnym i w sprawie rozstrzygania takich konfliktów;

10. biorąc pod uwagę, że przepisy pozostają bezużyteczne, o ile nie są prawidłowo wdrażane, wzywa państwa członkowskie i parlamenty krajowe, aby w pełni wdrożyły na szczeblu krajowym strategię polityczną UE dotyczącą handlu ludźmi oraz jak najszybciej ratyfikowały i wdrożyły inne instrumenty prawne z tej dziedziny;

11. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do podjęcia działań w celu poprawy koordynacji na szczeblu operacyjnym między organami UE takimi jak Eurojust i Europol;

12. zwraca uwagę na pozytywne rezultaty osiągnięte przez wspólne zespoły dochodzeniowe i wzywa państwa członkowskie do szerszego korzystania z tego narzędzia;

13. podkreśla znaczenie udzielania pomocy i wsparcia ofiarom handlu ludźmi, ponadto wzywa Frontex i krajowe agencje kontroli granic, aby trakcie prowadzenia swoich działań definiowały wspólne praktyki w celu podniesienia poziomu świadomości swoich pracowników na temat kwestii nielegalnego handlu ludźmi oraz identyfikowały ofiary tego handlu i gwarantowały ich ochronę;

14. biorąc pod uwagę, że zwalczanie tego procederu nie może się ograniczać do terytorium UE, wzywa do zawarcia szczegółowych porozumień z krajami trzecimi, zawierających postanowienia dotyczące przestrzegania praw podstawowych, oraz do nawiązania ścisłej współpracy z tymi krajami na szczegółowo określonych zasadach;

Ochrona i wsparcie ofiar oraz pomoc dla nich

15. domaga się, by ochrona i wsparcie ofiar stanowiły priorytet w działaniach UE w tej dziedzinie i by ofiary otrzymywały wszelką możliwą pomoc od momentu uznania ich za takowe, obejmującą m.in.:

- dostęp przynajmniej do tymczasowego pozwolenia na pobyt niezależnie od ich skłonności do współpracy w postępowaniu karnym oraz ułatwiony dostęp do rynku pracy, w tym zapewnienie szkoleń i innych form podnoszenia umiejętności, jako minimum w oparciu o dyrektywę 2004/81/WE;
- dostęp do właściwego, bezpiecznego zakwaterowania i specjalistycznych usług wsparcia obejmujących zapewnienie pożywienia/ diety dziennej na utrzymanie, dostęp do opieki medycznej w nagłych przypadkach, dostęp do usług doradztwa, w stosownych wypadkach usług z zakresu tłumaczeń pisemnych i ustnych, pomocy w nawiązaniu kontaktu z rodziną i przyjaciółmi oraz dostęp do kształcenia dla dzieci;
- uproszczoną procedurę łączenia rodzin dla ofiar, zwłaszcza w przypadkach, gdy jest to konieczne w celu ich ochrony;

16. zwraca uwagę na szczególnie bezbronne ofiary, jakimi są kobiety i dzieci, i wzywa do opracowania programów szczególnej pomocy i ochrony dla tych osób;

17. podkreśla, że ofiary handlu ludźmi powinny otrzymywać jak najszerszą ochronę, wsparcie i pomoc, także wtedy, gdy zostały uprowadzone poza UE, a nie do UE lub na jej terytorium;

Środa, 10 lutego 2010 r.

18. wzywa do udzielania ofiarom profesjonalnej pomocy, w tym bezpłatnej pomocy prawnej (która ma zasadnicze znaczenie dla uwolnienia się z przymusowej sytuacji, w której się znajdują), biorąc pod uwagę, że nie posiadają one środków finansowych i dlatego nie są w stanie zapłacić za taką pomoc;

*

* *

19. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentom państw członkowskich oraz Radzie Europy.

Wyniki szczytu kopenhaskiego poświęconego zmianom klimatu

P7_TA(2010)0019

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie wyników konferencji kopenhaskiej w sprawie zmian klimatu (COP 15)

(2010/C 341 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) oraz protokół z Kioto do tej konwencji,
- uwzględniając „Plan działania z Bali” (decyzja 1/COP 13),
- uwzględniając piętnastą konferencję stron (COP 15) konwencji UNFCCC oraz piątą konferencję stron pełniącą rolę posiedzenia stron protokołu z Kioto (COP/MOP 5), które odbyły się w Kopenhadze (Dania) w dniach od 7 do 18 grudnia 2009 r., oraz uwzględniając zawarte w Kopenhadze porozumienie,
- uwzględniając pakiet UE dotyczący zmian klimatu przyjęty w dniu 17 grudnia 2008 r.,
- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje dotyczące zmian klimatu, a w szczególności rezolucję przyjętą w dniu 25 listopada 2009 r. w sprawie strategii UE na kopenhaską Konferencję w sprawie Zmian Klimatu (COP 15),
- uwzględniając następną konferencję, COP 16, która ma odbyć się w Meksyku,
- uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że zakończone w grudniu 2009 r. w Kopenhadze negocjacje w sprawie kompleksowego porozumienia międzynarodowego w sprawie zmiany klimatu obejmującego okres po 2012 r., doprowadziły do niezadowolającego porozumienia, które zostało jedynie odnotowane przez konferencję stron UNFCCC,
- B. mając na uwadze, że porozumienie to nie jest prawnie wiążące, nie zawiera celów w zakresie redukcji emisji ani konkretnego zobowiązania do zawarcia prawnie wiążącego porozumienia w 2010 r.,
- C. mając na uwadze, że porozumienie uznaje potrzebę ograniczenia wzrostu temperatury na świecie do najwyżej 2 °C oraz zawiera odniesienia do zbadania sposobów zamknięcia się poniżej 1.5 °C wzrostu temperatury na świecie,
- D. mając na uwadze, że UE nie była w stanie odegrać wiodącej roli w przeciwdziałaniu zmianom klimatu i nie była nawet zaangażowana w ostateczne negocjacje ze USA, Chinami, Indiami, Brazylią i Republiką Południowej Afryki nad ostatecznym projektem porozumienia,

Środa, 10 lutego 2010 r.

- E. mając na uwadze, że w czwartym sprawozdaniu oceniającym IPCC oraz w rosnącej liczbie dowodów naukowych uznaje się konieczność zdecydowanego zmniejszenia światowych emisji, aby utrzymać wzrost temperatury na świecie poniżej poziomu 2 °C,
- F. mając na uwadze, że niektóre kraje rozwinięte i rozwijające się nie udzieliły wsparcia przy formułowaniu i wdrażaniu nowych międzynarodowych ram ochrony klimatu,
- G. mając na uwadze, że UE nie powinna dopuścić do osłabienia swojego zaangażowania w przeciwdziałanie zmianom klimatu, nawet jeżeli niektórzy z jej głównych partnerów negocjacyjnych w dalszym ciągu wydają się niechętni lub niezdolni do obniżenia krzywej swoich emisji,
- H. zauważa, że w terminie do dnia 31 stycznia 2010 r. jedynie 28 państw spoza UE zadeklarowało ONZ cele w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych po 2020 r. i że niektóre zadeklarowały jedynie cele w zakresie wydajności energetycznej, które wcale nie doprowadzą do redukcji emisji,
1. wyraża ubolewanie z powodu słabości porozumienia, które wypracowano na konferencji COP 15, ponieważ nie ustanawiając światowych średnio- i długoterminowych celów redukcji ani nie precyzując, kiedy światowe emisje powinny osiągnąć wartość szczytową, nie przybliżyła nas ono do kompleksowego światowego porozumienia dotyczącego okresu po 2012 r.; odnotowuje ponadto niezadowolenie opinii publicznej z powodu nieosiągnięcia znaczącego porozumienia w Kopenhadze;
 2. uważa, że opóźnienia w wypracowaniu międzynarodowego porozumienia nie są usprawiedliwieniem dla zwlekania z przyjęciem nowych strategii politycznych UE mających na celu osiągnięcie już prawnie obowiązujących zobowiązań do redukcji naszych emisji o 20 %; potwierdza nasze dążenie do przejścia do celu 30 %-owej redukcji; zauważa również, że inicjatywy podjęte w UE w celu wsparcia gospodarki ekologicznej i zachęcania do niej, propagowania bezpieczeństwa energetycznego i mniejszego uzależnienia energetycznego będą w coraz większym stopniu ułatwiały dotrzymanie zobowiązania do 30 %-owej redukcji;
 3. przyznaje, że szacowany koszt ograniczenia przez UE poziomu emisji z 1990 r. o 30 % do 2020 r. jest obecnie niższy w porównaniu z szacowanym kosztem ograniczenia emisji o 20 % w momencie podejmowania tej decyzji, a w związku z tym wzywa Komisję do złożenia wniosku o zwiększenie zobowiązań UE oraz do jednostronnego ogłoszenia, że cel w zakresie redukcji emisji na 2020 r. przekraczać będzie 20 %;
 4. wzywa UE do osiągnięcia krajowych celów dzięki oszczędności energii i stosowaniu odnawialnych źródeł energii oraz do jak najszybszego uzgodnienia ambitnego i wiążącego celu oszczędności energii;
 5. wyraża rozczarowanie brakiem jednoci w UE; wzywa zatem UE do przyjęcia jednolitego stanowiska w międzynarodowych negocjacjach w sprawie klimatu, aby utrzymać wiodącą rolę w negocjacjach prowadzących do osiągnięcia na konferencji COP 16 wiążącego kompleksowego porozumienia dotyczącego okresu po 2012 r., zgodnego z najnowszymi odkryciami nauki oraz z celem 2 °C;
 6. wyraża ponadto ubolewanie, że UE nie udało się, poprzez wcześniejsze konkretne zobowiązania do międzynarodowego publicznego finansowania działań na rzecz ochrony klimatu w krajach rozwijających się, zbudować zaufania w negocjacjach, aby dokonać dalszych postępów w pracach grup roboczych ad hoc; ponadto wzywa UE do sprecyzowania jej stanowiska w sprawie drugiego okresu zobowiązań w ramach protokołu z Kioto, pod warunkiem że Stany Zjednoczone podejmą podobne zobowiązania w ramach innego instrumentu prawnego, oraz do zagwarantowania, że nadmiar uregulowań dotyczących jednostek emisji (AAU) i działalności w zakresie użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa (LULUCF) nie podważy jej wiarygodności w zakresie ochrony środowiska;
 7. podkreśla potrzebę stworzenia nowej dyplomacji zajmującej się zagadnieniami klimatu; wzywa w związku z tym wysoką przedstawiciel UE oraz komisarza odpowiedzialnego za działania w dziedzinie klimatu do przewodniczenia tej strategii, zwłaszcza w odniesieniu do bardziej postępowych krajów rozwijających się i gospodarek wschodzących; wzywa UE do uzgodnienia planu działań na spotkanie w Meksyku, który obejmie dyskusję na temat polityki klimatycznej w obrębie każdego partnerstwa strategicznego oraz porozumienia w sprawie współpracy dwustronnej i wielostronnej, tak aby stworzyć bardziej spójną zewnętrzną strategię na rzecz ochrony klimatu; wzywa UE i jej państwa członkowskie do budowy „sojuszu odpowiedzialności” otwartego dla wszystkich krajów, które uważają zmiany klimatu za poważne zagrożenie dla ludzkości i są przygotowane do podjęcia działań w celu zahamowania globalnego ocieplenia;
 8. wzywa UE i jej państwa członkowskie do wzmocnienia zasady „sprawiedliwości w odniesieniu do klimatu” w perspektywie długoterminowej (2050 r. i później); opowiada się zatem za włączeniem „klauzuli sprawiedliwości” do przyszłych międzynarodowych negocjacji w sprawie klimatu;

Środa, 10 lutego 2010 r.

9. wzywa fora, takie jak G20 czy Forum Głównych Gospodarek, reprezentujące największych emitentów związków węgla, do większego angażowania się w działania mogące pomóc w osiągnięciu konsensusu w oficjalnych negocjacjach;
10. odnotowuje zobowiązanie do utworzenia do 2020 r. funduszu w wysokości 100 mld USD rocznie pochodzących z krajów rozwiniętych oraz sumy 30 mld USD dla krajów rozwijających się w okresie następnych trzech lat (2010-2012), która przeznaczona jest na przeciwdziałanie zmianom klimatu, a także ustanowienie ekologicznego funduszu związanego z klimatem, którego celem jest wspieranie w krajach rozwijających się projektów związanych z wylesianiem i degradacją lasów; ubolewa jednak, że zobowiązanie to nie osiąga kwoty 100 mld EUR, którą Komisja planowała zebrać do 2020 r.;
11. podkreśla, że na krajach uprzemysłowionych spoczywa historyczna odpowiedzialność za nieodwracalną zmianę klimatu oraz obowiązek zapewnienia dostatecznego, zrównoważonego i przewidywalnego wsparcia finansowego i technicznego krajom rozwijającym się, aby umożliwić im zobowiązanie się do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, do dostosowania się do skutków zmian klimatu oraz do ograniczenia emisji powodowanej wylesianiem i degradacją lasów, a także do intensyfikacji tworzenia potencjału w celu wypełnienia obowiązków wynikających z przyszłego porozumienia międzynarodowego w sprawie zmian klimatu;
12. nalega, aby takie zobowiązania do zapewnienia wymaganego przewidywalnego wsparcia finansowego w zakresie łagodzenia skutków zmian klimatu i przystosowania się do nich w kontekście konwencji UNFCCC było nowym mechanizmem, dodatkowym w stosunku do ODA i niezależnym od rocznych procedur budżetowych w państwach członkowskich; przypomina o zobowiązaniach podjętych już w ramach ODA, których celem jest osiągnięcie 0,7 % PKB do roku 2015;
13. uważa, że UE powinna niezwłocznie rozpocząć negocjacje z partnerami w Stanach Zjednoczonych w celu zagwarantowania zgodności powstającego w Stanach Zjednoczonych rynku emisji związków węgla z rynkiem UE, przyczyniając się tym samym do powstania transatlantyckiego rynku emisji związków węgla – prekursora rynku globalnego;
14. podkreśla, iż konieczne jest, aby uruchomiona w trybie przyspieszonym pomoc dla krajów rozwijających się w wysokości 7,2 mld EUR, do której zobowiązały się państwa członkowskie UE, była nowym mechanizmem, dodatkowym w stosunku do budżetów oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA), aby była skoordynowana na szczeblu UE i udostępniona jak najszybciej, a w każdym razie przed posiedzeniem w Bonn w czerwcu 2010 r.; uważa to za podstawowy czynnik w budowaniu wiary w powodzenie konferencji w Meksyku; wzywa również Komisję do złożenia przed wyżej wspomnianym spotkaniem w Bonn sprawozdania na temat wykorzystania pomocy obiecanej w ramach mechanizmu szybkiego uruchomienia finansowania oraz na temat jej dodatkowego charakteru w stosunku do ODA;
15. przypomina, że zbiorowy wkład UE w działania łagodzące i realizację potrzeb dostosowawczych krajów rozwijających się nie powinien być niższy niż 30 mld EUR rocznie do 2020 r., która to kwota może zwiększać się wraz ze zdobywaniem wiedzy na temat intensywności zmian klimatu oraz skali związanych z nimi kosztów;
16. podkreśla, że dokonując zbliżającego się przeglądu budżetu UE, należy skupić się na przeznaczeniu wystarczających środków na działania na rzecz ochrony przed zmianami klimatu i dostosowanie do nich, zarówno w UE, jak w krajach rozwijających się; zauważa, że w przeglądzie tym należy rozważyć wprowadzenie nowych, innowacyjnych mechanizmów finansowych, aby wspierać międzynarodowe działania w dziedzinie klimatu;
17. z zadowoleniem przyjmuje ambitne zobowiązania podjęte przez niektóre państwa przed negocjacjami kopenhaskimi, w ich trakcie i po nich; stwierdza, że w ramach porozumienia osiągnięto zgodę co do oceny, sprawozdawczości i kontroli w odniesieniu do działań dostosowawczych państw rozwijających się poprzez krajowe komunikaty, podlegające międzynarodowym konsultacjom i analizie, zgodnie z jasno określonymi wytycznymi, które jeszcze nie są gotowe, i które będą musiały zapewnić poszanowanie suwerenności i odpowiednie wykorzystanie środków;
18. zgadza się na utworzenie mechanizmu zmniejszania emisji spowodowanych wylesianiem i degradacją lasów oraz wspierania eliminacji emisji gazów cieplarnianych dzięki lasom i na utworzenie mechanizmu technologicznego mającego na celu przyspieszenie rozwoju i transferu technologii, a także przyjmuje z zadowoleniem odniesienie do roli rynków w umacnianiu opłacalności działań służących łagodzeniu skutków zmian klimatycznych; zauważa również, że skuteczne wdrożenie takich mechanizmów wymaga porozumienia w ramach konwencji UNFCCC;
19. podkreśla, że dowolny obowiązujący w przyszłości program REDD powinien zakładać poszanowanie praw ludności rdzennej i społeczności lokalnych, w tym ich praw do własności zbiorowej oraz do własnych autonomicznych terytoriów, oraz zakładać ich pełne i skuteczne zaangażowanie, w tym w tworzenie i wdrażanie krajowych programów REDD, jak również w przyznawanie lub podział środków finansowych;

Środa, 10 lutego 2010 r.

20. wzywa do uznania skuteczności oddziaływania na środowisko celów dotyczących ograniczenia emisji z załącznika I za zasady przewodnie podejścia UE do międzynarodowych zasad rozliczania zarządzania lasami i działalności w zakresie użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa (LULUCF); wzywa do uruchomienia elastycznych mechanizmów oraz do zachowania wszelkich nadwyżek podczas pierwszego okresu zobowiązań z tytułu protokołu z Kioto dotyczących celów po roku 2012;
21. wyraża ubolewanie z powodu braku postępów w zakresie światowych emisji morskich i lotniczych; wzywa UE do zagwarantowania uwzględnienia całłościowego wpływu lotnictwa na klimat oraz tego, że w przyszłym porozumieniu cele redukcji dla sektora lotniczego i morskiego będą takie same jak dla innych sektorów przemysłu;
22. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że USA i Chiny, z powodów związanych z polityką wewnętrzną, nie były gotowe na przyjęcie bardziej ambitnego porozumienia; jest przekonany, że Unia Europejska, USA i Chiny odgrywają kluczową rolę w doprowadzeniu do wiążącego porozumienia międzynarodowego; wzywa zatem Stany Zjednoczone i Chiny oraz innych międzynarodowych partnerów do powzięcia dalszych zobowiązań na rzecz międzynarodowego systemu ochrony klimatu w celu wznowienia rozmów oraz osiągnięcia ambitnego i prawnie wiążącego porozumienia międzynarodowego odpowiadającego najnowszym osiągnięciom nauki i zgodnego z celem 2 °C;
23. wyraża ubolewanie, że niektóre państwa, np. Sudan i kraje zrzeszone w organizacji ALBA, przyjęły postawę oporu w międzynarodowych negocjacjach w celu uniknięcia surowych i wiążących zobowiązań pomimo znacznego politycznego rozmachu konferencji w Kopenhadze;
24. zwraca uwagę na rosnącą świadomość opinii publicznej w dziedzinie wpływu zmian klimatu w krajach rozwijających się, ale również w szybko rozwijających się gospodarkach wschodzących; wzywa do wzmocnienia dialogu, zwłaszcza z krajami najsłabiej rozwiniętymi, Sojuszem Małych Państw Wyspiarskich (AOSIS) i z Afryką, na temat sposobu osiągnięcia wiążącego międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, w celu zmniejszenia wpływu i możliwych do przewidzenia konsekwencji zmian klimatu na demografię, zdrowie publiczne, migracje i gospodarkę w tych regionach;
25. podkreśla, że IPCC powinien bezzwłocznie dokonać przeglądu wszystkich swoich konkluzji, tak aby potwierdzić, że zostały one poddane ocenie środowiska naukowego z zachowaniem najwyższych standardów, sugeruje przygotowanie wniosku dotyczącego tymczasowego sprawozdania uaktualniającego wspomniane konkluzje oraz wyraża przekonanie, że w przyszłych sprawozdaniach należy bezpośrednio odnieść się do opinii osób kwestionujących poglądy większości oraz że opinie te należy także poddać ocenie środowiska naukowego;
26. uważa, że zgoda innych państw uprzemysłowionych, spoza UE, na podjęcie równoważnych wysiłków oraz podjęcie rozsądnych zobowiązań w zakresie redukcji emisji ze strony rozwijających się i wschodzących gospodarek ma kluczowe znaczenie dla konkurencyjności gospodarki UE; przypomina, że cele w zakresie redukcji emisji muszą być mierzalne, podlegające sprawozdawczości i weryfikowalne, z zadowoleniem przyjmuje zatem zobowiązania niektórych krajów rozwijających się do przedkładania krajowych sprawozdań dotyczących podejmowanych przez nie działań na rzecz obniżenia emisji;
27. uważa, że dwustronne posiedzenia Parlamentu Europejskiego i parlamentów krajowych mogą wnieść znaczący wkład do debaty i ułatwić zrozumienie pomiędzy stronami; w związku z tym bierze pod uwagę organizowanie takich posiedzeń na początku oficjalnych negocjacji w celu przyczynienia się w bardziej znaczący sposób do najlepszego możliwego wyniku negocjacji;
28. podkreśla, że wyzwania stojące w przyszłości przed polityką w dziedzinie klimatu to nie tylko ograniczenie emisji CO₂, ale również bardziej wydajne i zrównoważone wykorzystanie zasobów naturalnych;
29. potwierdza swoje poparcie dla procesu reformy w ONZ oraz zauważa, że wynik konferencji kopenhaskiej poświęconej zmianom klimatu jest kolejnym przykładem potwierdzającym pilną potrzebę ponownego rozważenia metod pracy ONZ; ponadto podtrzymuje swoje zobowiązanie do prowadzenia negocjacji w sprawie klimatu pod egidą ONZ, która jest jedynym prawowitym organem do zajmowania się kwestią o tak podstawowym znaczeniu dla całej społeczności na świecie; uważa jednak, że pilnie należy zastanowić się, w jaki sposób sprawić, aby proces ten przynosił lepsze rezultaty;
30. apeluje o większą przejrzystość pozwalającą na lepsze zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego i podmiotów obywatelskich w COP 16 w Meksyku;
31. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Sekretariatowi Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu z prośbą o rozpowszechnienie jej wśród umawiających się stron spoza UE.

Środa, 10 lutego 2010 r.

Wspieranie dobrych rządów w dziedzinie opodatkowania

P7_TA(2010)0020

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie wspierania dobrych rządów w dziedzinie opodatkowania (2009/2174(INI))

(2010/C 341 E/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 kwietnia 2009 r. zatytułowany „Wspieranie dobrych rządów w dziedzinie opodatkowania” (COM(2009)0201),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 31 maja 2006 r. w sprawie konieczności opracowania skoordynowanej strategii w celu poprawy walki z oszustwami podatkowymi (COM(2006)0254),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 2 września 2008 r. w sprawie skoordynowanej strategii w celu poprawy walki z oszustwami podatkowymi ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 października 2005 r. zatytułowany „Wkład polityki podatkowej i celnej do Strategii lizbońskiej” (COM(2005)0532),
- uwzględniając wyrok Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w sprawie C-255/02 z dnia 21 lutego 2006 r. (Halifax i inni przeciwko Commissioners of Customs and Excise), w którym Trybunał stwierdził, że szósta dyrektywa VAT (dyrektywa 77/388/EWG) wyklucza odliczenie przez podatnika podatku naliczonego, jeżeli transakcje, z których wynika to prawo, stanowią nadużycie,
- uwzględniając wyrok Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w sprawie C-524/04 z dnia 13 marca 2007 r. (Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation przeciwko Commissioners of Inland Revenue), w którym Trybunał orzekł, że art. 43 traktatu WE nie sprzeciwia się wprowadzaniu w życie przez państwo członkowskie przepisów, które ograniczają prawa przedsiębiorczości w odniesieniu do czysto sztucznych struktur wykorzystywanych wyłącznie dla celów podatkowych,
- uwzględniając zalecenia zawarte w konkluzjach Rady z dnia 14 maja 2008 r. w sprawach podatkowych w odniesieniu do umów zawieranych z krajami trzecimi przez Wspólnotę i jej państwa członkowskie,
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 13 listopada 2008 r. dotyczący dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2003/48/WE w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek (COM(2008)0727),
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 2 lutego 2009 r. dotyczący dyrektywy Rady w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania (COM(2009)0029),
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 2 lutego 2009 r. dotyczący dyrektywy Rady w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, ceł i innych obciążeń (COM(2009)0028),
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 30 kwietnia 2009 r. dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmieniającej dyrektywę 2004/39/WE i 2009/.../WE (COM(2009)0207),

⁽¹⁾ Dz.U. C 295 E z 4.12.2009, s. 13.

Środa, 10 lutego 2010 r.

- uwzględniając zalecenie Komisji dla Rady w sprawie upoważnienia Komisji do podjęcia negocjacji umów między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Księstwem Andory, Księstwem Monako i Republiką San Marino, z drugiej strony, w sprawie zwalczania nadużyć finansowych i innej nielegalnej działalności naruszającej ich interesy finansowe oraz zapewnienia współpracy administracyjnej poprzez wymianę informacji w dziedzinie opodatkowania, a także w sprawie upoważnienia Komisji do podjęcia negocjacji umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie zwalczania nadużyć w obszarze podatków bezpośrednich i uchylania się od podatków bezpośrednich oraz zapewnienia współpracy administracyjnej poprzez wymianę informacji w dziedzinie opodatkowania (SEC(2009)0899),
 - uwzględniając oświadczenie grupy G-20 wydane w następstwie szczytu dotyczącego rynków finansowych i gospodarki światowej, który odbył się w dniu 15 listopada 2008 r. w Waszyngtonie,
 - uwzględniając konkluzje prezydencji wydane w następstwie posiedzenia Rady Europejskiej w dniach 19 i 20 marca 2009 r.,
 - uwzględniając oświadczenie grupy G-20 wydane w następstwie szczytu w sprawie globalnego planu naprawy i reform, który odbył się w dniu 2 kwietnia 2009 r. w Londynie,
 - uwzględniając konkluzje Rady wydane w następstwie jej posiedzeń w dniach 9 czerwca 2009 r. i 20 października 2009 r.,
 - uwzględniając konkluzje prezydencji wydane w następstwie posiedzenia Rady Europejskiej w dniach 18 i 19 czerwca 2009 r.,
 - uwzględniając oświadczenie wydane przez ministrów finansów grupy G-8 w dniu 13 lipca 2009 r. w Lecce (Włochy),
 - uwzględniając oświadczenie przywódców grupy G-20 wydane podczas posiedzenia, które odbyło się w Pittsburghu w dniach 24 i 25 września 2009 r.,
 - uwzględniając art. 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
 - uwzględniając sprawozdanie amerykańskiego Government Accountability Office (2007), sprawozdanie brytyjskiego National Audit Office (2008) i sprawozdanie Conseil des Prélèvements Obligatoires (2009), w których wskazuje się m.in., że ok. jedna trzecia spośród 700 największych brytyjskich korporacji nie zapłaciła w 2005 i 2006 roku żadnych podatków, że 25 % amerykańskich przedsiębiorstw, których wartość aktywów przekracza 250 mln USD lub których roczny dochód przekracza 50 mln USD, również nie zapłaciło żadnego podatku w latach 1998-2005 oraz że największe francuskie korporacje płać obecnie podatek od średniego realnego zysku na poziomie 8 %, podczas gdy oficjalna stawka podatkowa wynosi 33 %,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0007/2010),
- A. mając na uwadze, że na szczeblu UE i międzynarodowym panuje powszechna zgoda co do tego, iż dobre rządy w dziedzinie opodatkowania oznaczają przejrzystość, wymianę informacji i uczciwą konkurencję podatkową,
- B. mając na uwadze, że brak dobrych rządów w dziedzinie opodatkowania zachęca do oszustw podatkowych i uchylania się od płacenia podatków oraz ma poważne konsekwencje dla budżetów krajowych i systemów zasobów Unii Europejskiej, czego koszt w UE szacuje się na 2,5 % PKB rocznie; mając na uwadze, że oszustwa podatkowe stawiają uczciwych przedsiębiorców w gorszej sytuacji z punktu widzenia konkurencyjności; mając na uwadze, że dobre rządy w dziedzinie opodatkowania powinny spowodować udostępnienie państwom członkowskim UE i krajom rozwijającym się większej ilości zasobów na realizację milenijnych celów rozwoju,

Środa, 10 lutego 2010 r.

- C. mając na uwadze, że globalizacja znacznie utrudniła zwalczanie nadużyć podatkowych na szczeblu międzynarodowym oraz że dotknęła przede wszystkim 27 państw członkowskich UE, między którymi zachodzą istotne różnice; mając na uwadze, że czynniki te zdecydowanie przemawiają za usprawnieniem współpracy międzynarodowej w UE i na szczeblu międzynarodowym w celu zapewnienia skuteczności tej współpracy,
- D. mając na uwadze, że unikanie zobowiązań podatkowych i uchylanie się od płacenia podatków na szczeblu międzynarodowym stanowi poważną przeszkodę w realizacji milenijnych celów rozwoju,
- E. mając na uwadze, że znaczna liczba przedsiębiorstw wielonarodowych jest zorganizowana w taki sposób, aby czerpać korzyść z unikania zobowiązań podatkowych na terytoriach, na których prowadzą działalność; mając na uwadze, że zróżnicowane traktowanie pod względem podatkowym na różnych terytoriach sprzyja wielkim, międzynarodowym lub mającym ustaloną pozycję przedsiębiorstwom kosztem przedsiębiorstw małych, krajowych lub nowo powstających,
- F. mając na uwadze, że zdolność przedsiębiorstw wielonarodowych do korzystania w szerokim zakresie z rajów podatkowych oraz stref ulg i preferencji finansowych w ramach strategii unikania zobowiązań podatkowych kłóci się z zasadą uczciwej konkurencji i odpowiedzialności przedsiębiorstw,
- G. mając na uwadze, że raje podatkowe są sprzeczne z zasadami solidarności, sprawiedliwości i redystrybucji; mając na uwadze, że w warunkach zglobalizowanej gospodarki znaczna liczba przedsiębiorstw wielonarodowych wykorzystuje swą siłę do wywierania nacisku na rządy, szczególnie w krajach rozwijających się, w celu obniżenia stawek podatkowych i dostarczenia zachęt podatkowych dla przyciągnięcia inwestycji; mając na uwadze, że w praktyce spowodowało to przesunięcie obciążenia podatkowego na pracowników i gospodarstwa domowe o najniższych dochodach oraz wymusiło drastyczne cięcia w służbach publicznych,
- H. mając na uwadze, że Rada zajmuje się obecnie szeregiem istotnych wniosków legislacyjnych w sprawie opodatkowania oszczędności, współpracy administracyjnej i wzajemnej pomocy w odzyskiwaniu podatków; mając na uwadze, że wzmocnienie dobrych rządów w dziedzinie opodatkowania w UE zapewni polityczną i moralną podstawę do wymagania dobrych rządów w dziedzinie opodatkowania od krajów trzecich,
- I. mając na uwadze, że przyjęcie ogólnych zasad przeciwdziałania unikaniu opodatkowania (GAAP) uprawnia organy podatkowe do określenia, czy głównym celem danej transakcji jest unikanie lub zmniejszenie zobowiązań podatkowych, a jeżeli tak, umożliwia im nałożenie dodatkowej opłaty w celu przeciwdziałania takim praktykom,
- J. mając na uwadze, że kraje rozwijające się często nie mają legitymacji lub kompetencji do opodatkowania własnych obywateli właśnie z powodu złych rządów w dziedzinie opodatkowania; mając na uwadze, że formułując swoją politykę fiskalną, UE musi uwzględnić szczególne problemy stojące przed krajami rozwijającymi się i dostarczyć im wsparcie w ich przezwyciężeniu,
- K. mając na uwadze, że wspólne starania grupy G-20 i ONZ, wraz z wysiłkami w ramach inicjatyw pod kierunkiem OECD, przyniosły pewne obiecujące wyniki w zakresie zarządzania podatkami; mając na uwadze, że wyniki te wciąż są niewystarczające do radzenia sobie z wyzwaniami, jakie stanowią raje podatkowe oraz strefy ulg i preferencji finansowych, a w ślad za tymi wynikami musi iść stanowcze, skuteczne i konsekwentne działanie,
- L. mając na uwadze, że obecnie OECD szacuje kapitał prywatny zgromadzony w rajach podatkowych na niemal 1 000 000 000 000 USD (1 bilion USD) – pięciokrotnie więcej niż dwadzieścia lat temu; mając na uwadze, że ponad milion spółek, przede wszystkim w Stanach Zjednoczonych i w państwach członkowskich UE, posiada zarejestrowane siedziby w krajach rajów podatkowych,
- M. mając na uwadze istnienie dowodów, że kryzys finansowy został wywołany częściowo przez nowe rodzaje złożonych instrumentów finansowych i instrumentów pochodnych ulokowanych w znacznej mierze w funduszach z siedzibą na terytoriach zapewniających tajemnicę transakcji; mając na uwadze, że w rajach podatkowych istnieją np. złożone produkty finansowe powodujące niestabilność finansową, a wiele instytucji finansowych miało zobowiązania pozabilansowe usytuowane w rajach podatkowych; mając na uwadze, że ogólnie kryzys finansowy rzucił nowe światło na konsekwencje braku dobrych rządów w dziedzinie opodatkowania, ukazując zagrożenia związane z terytoriami o nieprzejrzystym charakterze,

Środa, 10 lutego 2010 r.

N. mając na uwadze, że w Unii Europejskiej odzyskuje się jedynie 5 % transgranicznych należności podatkowych,

Okazja nie do przeoczenia

1. stanowczo potępia raje podatkowe, które zachęcają do unikania zobowiązań podatkowych, uchylania się od nich oraz odpływu kapitału, jak również czerpania korzyści z tych praktyk; wzywa zatem państwa członkowskie do uznania za priorytet walki z rajami podatkowymi, uchylaniem się od zobowiązań podatkowych i nielegalnym odpływem kapitału; wzywa UE do wzmożenia działań i przyjęcia natychmiastowych, konkretnych środków – takich jak sankcje – w stosunku do rajów podatkowych, uchylania się od zobowiązań podatkowych i nielegalnego odpływu kapitału;

2. uważa, że dobre rządy w dziedzinie opodatkowania, rozumiane jako przejrzystość, wymiana informacji na wszystkich szczeblach, skuteczna współpraca transgraniczna i uczciwa konkurencja podatkowa, są kluczowym elementem odbudowy światowej gospodarki po zapaści finansowej w 2008 r.;

3. w tym kontekście przypomina, że zasadnicze znaczenie ma ukrócenie zjawiska wykorzystywania nieistniejących osób prawnych, aby uniknąć opodatkowania; podkreśla także, że zamiast tajemnicy bankowej w każdym przypadku regułą winna być automatyczna wymiana informacji – w tym we wszystkich państwach członkowskich i terytoriach zależnych; w związku z tym przyjmuje z zadowoleniem wnioski Komisji w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania, ponieważ m.in. rozciąga on współpracę między państwami członkowskimi na wszelkie rodzaje podatków, znosi tajemnicę bankową i wprowadza automatyczną wymianę informacji jako ogólną zasadę;

Na szczeblu UE

4. przypomina, że Parlament wydał stanowisko dla Rady w sprawie zmian w dyrektywie 2003/48/WE, zwracając się do niej m.in. o zakończenie tymczasowego odstępstwa, które umożliwia Austrii, Belgii i Luksemburgowi unikanie wymiany informacji poprzez stosowanie podatku u źródła; wzywa Radę do przyjęcia dyrektywy zmieniającej dyrektywę 2003/48/WE zgodnie ze stanowiskiem Parlamentu;

5. w odniesieniu do unijnego opodatkowania oszczędności przyjmuje z zadowoleniem jako pierwszy krok wycofanie przez Austrię, Belgię, Luksemburg i Szwajcarię zastrzeżeń do art. 26 modelowej konwencji OECD w sprawie podatku oraz przyjęcie norm OECD przez Andorę, Monako, Liechtenstein i San Marino; przyjmuje z zadowoleniem decyzję Belgii o przejściu, z dniem 1 stycznia 2010 r., z systemu pobierania podatku u źródła na system automatycznej wymiany informacji;

6. przypomina, że w stanowisku z dnia 24 kwietnia 2009 r. Parlament zwrócił się o znaczące rozszerzenie zakresu dyrektywy 2003/48/WE, w szczególności w celu objęcia nim podmiotów prawnych (zwłaszcza przedsiębiorstw prywatnych i trustów) i różnych form dochodu z inwestycji; przypomina, że przepisy dyrektywy 2003/48/WE należy rozszerzyć na Singapur, Hongkong, Makau i inne terytoria, takie jak Dubaj, Nowa Zelandia, Ghana i niektóre stany USA, do których nie ma zastosowania dyrektywa 2003/48/WE, przez co stanowią miejsca sprzyjające uchylaniu się od zobowiązań podatkowych;

7. uważa, że wprowadzanie do obrotu w UE alternatywnych funduszy z siedzibą w kraju trzecim musi być uzależnione od przestrzegania przez ten kraj norm dobrych rządów w dziedzinie opodatkowania, w tym skutecznego wdrażania – w oparciu o prawnie wiążące przepisy – zasady automatycznej wymiany informacji; w szczególności podkreśla, że postęp w dziedzinie norm dobrych rządów w dziedzinie opodatkowania na takich forach międzynarodowych jak OECD i G-20 nie powinien uniemożliwiać Unii Europejskiej stosowania wyższych norm;

8. podkreśla, że skuteczniejsze wdrażanie istniejących przepisów unijnych i krajowych w dziedzinie opodatkowania usprawniłoby odzyskiwanie podatków; podkreśla też jednak pilną potrzebę dalszych starań i środków na rzecz poprawy dobrych rządów w dziedzinie opodatkowania;

9. przypomina, że nadużycia związane z VAT są kwestią budzącą szczególne obawy z punktu widzenia funkcjonowania rynku wewnętrznego, ponieważ mają bezpośrednie skutki transgraniczne, wiążą się z utratą wysokich kwot dochodów i mają bezpośredni wpływ na budżet UE; wzywa Radę do przyjęcia nowej dyrektywy w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i do zwalczania oszustw w dziedzinie VAT, przy należytym uwzględnieniu stanowiska Parlamentu;

Środa, 10 lutego 2010 r.

Na szczeblu międzynarodowym

10. wzywa wszystkie zainteresowane strony do przyspieszenia zawarcia umowy z Liechtensteinem o przeciwdziałaniu nadużyciom finansowym; wzywa Radę do uzgodnienia mandatu Komisji do negocjacji podobnych umów z Andorą, Monako, San Marino i Szwajcarią; w związku z tym wzywa państwa członkowskie do dokonania przeglądu swoich dwustronnych umów o opodatkowaniu z krajami trzecimi;

11. wzywa do wzmożonej współpracy, takiej jak automatyczna wymiana informacji między krajami, w celu łatwiejszego odzyskiwania kapitału przeniesionego nielegalnie za granicę ze szkodą dla rynku wewnętrznego;

12. zwraca się do Komisji o niezwłoczne przedstawienie sprawozdania na temat zalecenia Rady z dnia 14 maja 2008 r. w sprawie umieszczenia klauzuli o dobrych rządach w dziedzinie opodatkowania w odnośnych umowach zawieranych przez Unię Europejską i jej państwa członkowskie z krajami trzecimi; w szczególności podkreśla potrzebę wynegocjowania przepisów w sprawie dobrych rządów w kontekście ogólnych lub szczegółowych umów z krajami trzecimi oraz potrzebę zapewnienia skutecznej procedury nadzoru ich wdrażania;

13. w związku z pracami dotyczącymi szkodliwej konkurencji podatkowej w ramach kodeksu postępowania w zakresie opodatkowania przedsiębiorstw przypomina o potrzebie zapewnienia, że państwa członkowskie wdrażają kodeks w stosunkach z krajami trzecimi w sposób spójny ze staraniami o wspieranie przejrzystości i wymiany informacji w kwestiach podatkowych;

14. przyjmuje z zadowoleniem – jako pierwszy krok – postępy w zakresie dobrych rządów w dziedzinie opodatkowania poczynione w wyniku inicjatyw innych forów międzynarodowych, takich jak G-20, G-8, ONZ, a w szczególności OECD; uważa jednak, że zobowiązania podjęte dotychczas przez G-20 nie są wystarczające do stawienia czoła wyzwaniom, jakie stanowi uchylanie się od zobowiązań podatkowych, raje podatkowe oraz strefy ulg i preferencji finansowych;

15. przypomina, że wysiłki w walce z rajami podatkowymi i uchylaniem się od zobowiązań podatkowych odniosą sukces tylko wówczas, gdy wszystkich będą obowiązywać te same zasady, co pozwoli uniknąć powstawania nowych luk prawnych otwierających pole do nadużyć; w tym kontekście jest zdania, że dyrektywa 2003/48/WE, która ustanowiła zasadę automatycznej wielostronnej wymiany informacji między krajami, stanowi pozytywny krok ku wprowadzeniu globalnych ram automatycznej wymiany informacji; w związku z tym przyjmuje z zadowoleniem wniosek Komisji mający na celu promowanie współpracy z krajami trzecimi w ramach dyrektywy 2003/48/WE;

16. wzywa OECD i jej państwa członkowskie do pełnego włączenia Komisji do wzajemnej weryfikacji w ramach światowego forum, w szczególności w odniesieniu do wskazania terytoriów unikających współpracy, opracowania procesu oceny zgodności i wdrożenia odstraszących środków zaradczych w celu promowania przestrzegania przedmiotowych norm; uważa ponadto, że ramy OECD dotyczące walki z rajami podatkowymi są niezadowolające; podkreśla potrzebę poprawy wskaźnika uzyskania statusu terytorium współpracującego, np. poprzez nadanie mu wartości jakościowej; krytycznie odnosi się do faktu, że wskaźnik ten wymaga zawarcia jedynie 12 umów o wymianie informacji w dziedzinie opodatkowania; ubolewa w związku z tym, że wymiana informacji następuje wyłącznie na żądanie, a nie jest obowiązującym i wiążącym wymogiem, oraz że OECD zezwala na wykreślenie rządów z czarnej listy po zwykłym złożeniu obietnicy przestrzegania zasad wymiany informacji, bez dopilnowania, aby zasady te były rzeczywiście wprowadzone w życie;

W kierunku rzeczywistej polityki UE na rzecz dobrych rządów w dziedzinie opodatkowania

17. uważa, że potrzebna jest konsekwencja i rzeczywista polityka UE na rzecz dobrych rządów w dziedzinie opodatkowania; uważa, że wiarygodność Unii Europejskiej zależy m.in. od jej woli podjęcia w pierwszej kolejności kroków przeciwko rajom podatkowym na swoim własnym terytorium – co stanowiłoby przykład dobrych rządów; zwraca się do Komisji, aby w związku z tym ściśle nadzorowała szybkie i staranne wdrożenie działań określonych w jej komunikacie w sprawie wspierania dobrych rządów w dziedzinie opodatkowania;

18. uważa, bez uszczerbku dla uprawnień państw członkowskich, że należy zwrócić się do Komisji o opracowanie i sformułowanie takiego podejścia UE oraz zapewnić jej niezbędne środki;

Środa, 10 lutego 2010 r.

19. zaleca ustanowienie odpowiedniego systemu zachęt celem odzyskiwania transgranicznych należności podatkowych, tak aby podnieść obecny niski wskaźnik odzyskiwania, wynoszący 5 %, poprzez podział znacznej części wpływów ze ściągania niezapłaconych podatków pomiędzy z jednej strony administrację odzyskującą należności podatkowe w imieniu wnioskującego państwa członkowskiego, a z drugiej administrację wnioskującego państwa członkowskiego;

20. w odniesieniu do wzajemnej pomocy w odzyskiwaniu należności podatkowych, ceł i innych obciążeń zwraca się do Komisji o oszacowanie skali transgranicznych należności podatkowych, których dotyczą wnioski państw członkowskich i które mają być odzyskane na terytorium Unii Europejskiej, oraz wprowadzenie mierzalnych wskaźników pomiaru postępów w odzyskiwaniu transgranicznym;

21. uważa, że UE powinna czynnie wspierać podniesienie norm OECD, tak aby automatyczna wielostronna wymiana informacji stała się ogólnościową normą; ponadto wzywa UE do przyjęcia środków zapobiegających nadużywaniu „zasady miejsca zamieszkania” poprzez fikcyjny status zamieszkania lub własności, co umożliwi holdingom nieprowadzącym żadnej działalności lub przedsiębiorstwom działającym na zasadzie skrzynki pocztowej osłonę rzeczywistych właścicieli przed płaceniem podatków w ich kraju zamieszkania; wzywa także UE do przyjęcia wspólnego podejścia do stosowania środków zwalczania nadużyć, które powinno być skuteczne, sprawiedliwe i oparte na koncepcji czysto sztucznych struktur, określonej przez Trybunał Sprawiedliwości;

22. wzywa UE do wdrożenia spójnego podejścia do dobrych rządów w dziedzinie opodatkowania w kontekście europejskiej polityki sąsiedztwa, polityki rozszerzenia i polityki współpracy na rzecz rozwoju; podkreśla, że polityka fiskalna powinna aktywnie przyczyniać się do budowania trwałych i przejrzystych systemów podatkowych w krajach rozwijających się, zwłaszcza w celu eliminacji nadużyć podatkowych, które dorocznie powodują stratę wpływów z opodatkowania odpowiadającą dziesięciokrotności kwoty na pomoc rozwojową dostarczanej przez kraje rozwinięte; uważa, że na realizację tego celu muszą być przeznaczone wystarczające środki; przypomina, że zarządzanie podatkami pozwoli w ostatecznym rozrachunku na przyciągnięcie inwestycji, o ile będzie się przyczyniać do pewności prawnej, przejrzystości i stabilności w dziedzinie opodatkowania;

23. podkreśla potrzebę przeglądu obecnych międzynarodowych standardów rachunkowości w celu zwiększenia przejrzystości; w związku z tym zwraca się o wymóg ujawniania w rocznych sprawozdaniach finansowych przedsiębiorstw, w podziale na poszczególne kraje, informacji rachunkowych dotyczących rajów podatkowych i proponuje ustanowienie rejestru publicznego UE z wykazem nazwisk osób i nazw przedsiębiorstw, które utworzyły przedsiębiorstwa i otworzyły rachunki w rajach podatkowych, w celu ujawnienia faktycznych beneficjentów kryjących się za spółkami offshore;

24. podkreśla, że państwa członkowskie powinny koordynować swoje strategie polityczne, tak aby usprawnić wdrażanie przepisów w dziedzinie przeciwdziałania unikaniu opodatkowania;

25. przypomina, że wprowadzenie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania przedsiębiorstw pomogłoby rozwiązać w UE problem podwójnego opodatkowania i kwestie dotyczące cen transferowych w ramach skonsolidowanych grup; w związku z tym spodziewa się otrzymać ocenę skutków Komisji najpóźniej do końca bieżącego roku;

26. proponuje – w celu lepszej identyfikacji nieprawidłowych cen transakcji i najczęściej stosowanych technik uchylania się od zobowiązań podatkowych – aby Komisja potraktowała priorytetowo szersze stosowanie metody transakcyjnej marży netto, przenosząc zakres kontroli cen transferowych z transakcji na poziom przedsiębiorstw; zauważa, że metoda transakcyjnej marży netto skupia się na porównaniu przychodów między przedsiębiorstwami danego sektora przemysłu i że trwały spadek zysków filii przedsiębiorstwa wielonarodowego znacznie poniżej średniej dla sektora może świadczyć o masowym stosowaniu cen transferowych;

27. wzywa UE do zbadania zakresu możliwych sankcji i zachęt wspierających dobre rządy w dziedzinie opodatkowania, takich jak specjalna opłata od operacji do lub z terytoriów unikających współpracy, nieuznawanie w UE statusu prawnego spółek utworzonych na terytoriach unikających współpracy oraz zakaz ustanawiania lub utrzymywania przez instytucje finansowe UE filii lub oddziałów na terytoriach unikających współpracy;

28. uważa, że UE powinna także zapewnić spójność wdrażania na szczeblu unijnym i międzynarodowym norm w dziedzinie nadzoru ostrożnościowego, opodatkowania oraz prania pieniędzy i przeciwdziałania terroryzmowi;

Środa, 10 lutego 2010 r.

29. zwraca się do Komisji o coroczne składanie Parlamentowi sprawozdania z wdrażania polityki fiskalnej UE, poczynwszy od października 2010 r.;

*

* *

30. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządóm i parlamentóm państw członkowskich.

Równość kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej - rok 2009

P7_TA(2010)0021

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie równości kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej – rok 2009 (2009/2101 (INI))

(2010/C 341 E/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 2 oraz art. 3 ust. 3 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) i art. 157 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając art. 23 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 27 lutego 2009 w sprawie równości kobiet i mężczyzn – rok 2009 (COM(2009)0077),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 7 czerwca 2000 r. zatytułowany „W kierunku wspólnotowej strategii ramowej w dziedzinie równości kobiet i mężczyzn (2001-2005)” (COM(2000)0335) oraz roczne sprawozdania Komisji w sprawie równości kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej za lata 2000, 2001, 2002, 2004, 2005, 2006, 2007 i 2008 (odpowiednio: COM(2001)0179, COM(2002)0258, COM(2003)0098, COM(2004)0115, COM(2005)0044, COM(2006)0071, COM(2007)0049 i COM(2008)0010),
- uwzględniając dyrektywę 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równych szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja przedręgowana) ⁽¹⁾,
- uwzględniając własną rezolucję z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie gospodarki społecznej ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 października 2008 r. zatytułowany „Większa równowaga między pracą a rodziną: ułatwianie godzenia życia zawodowego, prywatnego i rodzinnego”(COM(2008)0635),
- uwzględniając wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stosowania zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn prowadzących działalność na własny rachunek oraz uchylającej dyrektywę 86/613/EWG, (COM(2008)0636) przedstawiony przez Komisję dnia 3 października 2008 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. L 204 z 26.7.2006, s. 23.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0062.

Środa, 10 lutego 2010 r.

- uwzględniając wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 92/85/EWG w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią (COM(2008)0637), przedstawiony przez Komisję dnia 3 października 2008 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 3 października 2008 r. zatytułowane „Realizacja celów barcelońskich w zakresie struktur opieki nad dziećmi do osiągnięcia wieku obowiązku szkolnego” (COM(2008)0638),
- uwzględniając stan ratyfikacji konwencji Rady Europy w sprawie działań przeciwko handlowi ludźmi (CETS nr 197),
- uwzględniając ramy działań na rzecz równości kobiet i mężczyzn, przyjęte przez europejskich partnerów społecznych w dniu 22 marca 2005 r.,
- uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (konwencja CEDAW) przyjętą w 1979 r.,
- uwzględniając Europejski pakt na rzecz równości płci przyjęty przez Radę Europejską w dniach 23-24 marca 2006 r.,
- uwzględniając własną rezolucję z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie eliminacji przemocy wobec kobiet ⁽¹⁾,
- uwzględniając własną rezolucję z dnia 24 października 2006 r. w sprawie imigracji kobiet: roli i miejsca imigrantek w Unii Europejskiej ⁽²⁾,
- uwzględniając własną rezolucję z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady: „Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w służbie obywateli – program sztokholmski” ⁽³⁾,
- uwzględniając własną rezolucję z dnia 13 marca 2007 r. w sprawie planu działań na rzecz równości kobiet i mężczyzn (2006-2010) ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komitet doradczy ds. równości szans dla kobiet i mężczyzn oraz jego opinię w sprawie różnic płacowych między kobietami i mężczyznami wydaną w dniu 22 marca 2007 r.,
- uwzględniając własną rezolucję z dnia 3 września 2008 r. w sprawie równości kobiet i mężczyzn – 2008 ⁽⁵⁾,
- uwzględniając własną rezolucję z dnia 18 listopada 2008 r. zawierającą zalecenia dla Komisji dotyczące stosowania zasady równości wynagrodzeń dla mężczyzn i kobiet ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0098.

⁽²⁾ Dz.U. C 313 E, z 20.12.2006, s. 118.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0090.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 301 E, z 13.12.2007, s. 56.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 295 E z 4.12.2009, s. 35.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 16 E z 22.1.2010, s. 21.

Środa, 10 lutego 2010 r.

- uwzględniając art. 48 i art. 119 ust. 2 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0004/2010),
- A. mając na uwadze, że równość kobiet i mężczyzn stanowi podstawową zasadę UE uznaną w Traktacie o Unii Europejskiej oraz w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, a także mając na uwadze fakt, że pomimo znacznych postępów w tej dziedzinie, nadal w wielu aspektach kobiet i mężczyzn nie traktuje się na równi,
- B. mając na uwadze, że Unia Europejska jest obecnie pogrążona w poważnym kryzysie gospodarczym, finansowym i społecznym, który w szczególności wpływa na sytuację kobiet na rynku pracy,
- C. mając na uwadze, że macierzyństwo i ojcostwo należy uważać za podstawowe prawa, mające zasadnicze znaczenie dla równowagi społecznej, oraz mając na uwadze, że na szczęblu Unii Europejskiej obowiązuje dyrektywa w sprawie urlopu macierzyńskiego⁽¹⁾ oraz dyrektywa w sprawie urlopu rodzicielskiego⁽²⁾, lecz do tej pory nie powstały żadne przepisy dotyczące urlopu ojcowskiego,
- D. mając na uwadze, że z uwagi na segregację zawodową i sektorową oraz że na podstawie dostępnych danych w skali ogólnej na początku kryzys dotknął bardziej mężczyzn niż kobiety, lecz sytuacja przedstawia się różnie w poszczególnych państwach i sektorach, mianowicie w tradycyjnych sektorach przemysłu, zatrudniających w większości kobiety, gdzie zamknięto wiele przedsiębiorstw i zdelokalizowano firmy wielonarodowe; mając na uwadze, że 31,1 % zatrudnionych kobiet, a tylko 7,9 % zatrudnionych mężczyzn pracuje w niepełnym wymiarze godzin; mając na uwadze, że to kobiety są większością w niektórych sektorach usług publicznych i że w niektórych państwach członkowskich stanowią nawet dwie trzecie osób zatrudnionych w sektorze edukacji, zdrowia i pomocy społecznej; mając na uwadze, iż należy się spodziewać, że w przypadku przyszłych ograniczeń budżetowych w tych sektorach kryzys dotknie szczególnie kobiety,
- E. mając na uwadze, że tradycyjnie kobietom w większym stopniu zagraża ubóstwo i ograniczony poziom emerytury, w szczególności samotnym matkom i kobietom, które przekroczyły 65 rok życia; mając na uwadze, że te ostatnie otrzymują emerytury, których kwota bliska jest minimum egzystencji z wielu powodów, takich jak zaprzestanie lub przerwanie działalności zawodowej, aby poświęcić się obowiązkom rodzinnym lub ponieważ pracowały one w przedsiębiorstwie małżonka, szczególnie w sektorze handlu i rolnictwa, bez wynagrodzenia ani ubezpieczenia społecznego oraz mając na uwadze, że celem większości strategii politycznych jest pomoc rodzinom z dziećmi, pomimo że 35 % gospodarstw rodzinnych składa się z jednej osoby, w większości przypadków kobiety,
- F. mając na uwadze, że poziom zatrudnienia kobiet wynosi średnio 59,1 % przy czym istnieją wielkie rozbieżności w stopie zatrudnienia kobiet, która wynosi od 37,4 % do 74,3 %, że jego stały wzrost od 2000 r. nie przyniósł poprawy warunków zatrudnienia kobiet oraz że są one nadal ofiarami segregacji zawodowej i sektorowej,
- G. mając na uwadze, że przedsiębiorstwa gospodarki społecznej są przykładem sukcesu w zwiększaniu poziomu zatrudnienia kobiet, że podnoszą one status społeczny kobiet, zwiększają ich niezależność finansową i przyczyniają się do godzenia życia zawodowego i rodzinnego, w szczególności dzięki oferowanym przez nie usługom opieki nad dziećmi, osobami starszymi i niepełnosprawnymi,
- H. mając na uwadze, że średnie różnice w wynagrodzeniu kobiet i mężczyzn utrzymują się od 2000 r. na tym samym poziomie (14 %-17,4 %) pomimo licznych środków wprowadzonych przez Komisję i zobowiązań podjętych przez państwa członkowskie,
- I. mając na uwadze, że art. 157 Traktatu TFUE stanowi, że „każde państwo członkowskie zapewnia stosowanie zasady równości wynagrodzeń dla pracowników płci męskiej i żeńskiej za taką samą pracę lub pracę takiej samej wartości” oraz że zasada ta została potwierdzona orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich,

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/85/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią (Dz.U. L 348 z 28.11.1992, s. 1),

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 96/34/WE z dnia 3 czerwca 1996 roku w sprawie porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC (Dz.U. L 145 z 19.6.1996, s. 4).

Środa, 10 lutego 2010 r.

- J. mając na uwadze, że w wymienionej wyżej rezolucji z dnia 18 listopada 2008 r. Parlament Europejski zwraca się do Komisji o przedłożenie do dnia 31 grudnia 2009 r. wniosku legislacyjnego w sprawie zmiany obowiązującego prawodawstwa dotyczącego stosowania zasady równego wynagradzania kobiet i mężczyzn,
- K. mając na uwadze, że mężczyźni – choć w mniejszym stopniu – również cierpią z powodu segregacji zawodowej i sektorowej oraz stereotypów dotyczących płci,
- L. mając na uwadze, że podział obowiązków rodzinnych i domowych między kobiety i mężczyzn, między innymi dzięki większemu korzystaniu z urlopów rodzicielskich i ojcowskich, jest niezbędnym warunkiem w dążeniu do osiągnięcia równości kobiet i mężczyzn, ubolewa jednak nad faktem, że w ramach porozumienia ramowego partnerów społecznych w sprawie urlopu rodzicielskiego (lipiec 2009) nie udało się ustalić kwestii płatnego urlopu, który mógłby mieć decydujący wpływ na odsetek mężczyzn korzystających z tej możliwości oraz na równy podział obowiązków zawodowych i rodzinnych między kobiety i mężczyzn,
- M. mając na uwadze, że dostęp do usług opieki nad dziećmi, osobami starszymi i innymi osobami niesamodzielnymi ma zasadnicze znaczenie dla równego udziału kobiet i mężczyzn w rynku pracy, edukacji i szkoleniach,
- N. mając na uwadze, że podczas posiedzenia Rady Europejskiej w Barcelonie w dniach 15-16 marca 2002 r. państwa członkowskie zostały wezwane do utworzenia do 2010 r. placówek opieki nad dziećmi dla przynajmniej 90 % dzieci w wieku od trzech lat do wieku szkolnego oraz dla przynajmniej 33 % dzieci do trzeciego roku życia, lecz ponad połowa tych państw jest nadal daleka od osiągnięcia wyznaczonych celów,
- O. mając na uwadze, że w 2008 r. kobiety otrzymały 58,9 % dyplomów uniwersyteckich w Unii Europejskiej, że stanowią one większość studentów na wydziałach handlu, zarządzania i prawa, lecz nadal są mniejszością na stanowiskach decyzyjnych w przedsiębiorstwach, administracji i organach politycznych; mając na uwadze, że niewielka liczba absolwentek informatyki, inżynierii i fizyki – która stanowi o niewystarczającej liczbie kobiet w sektorze prywatnym – ma decydujące znaczenie dla ożywienia gospodarki; mając na uwadze, że różnice w wynagrodzeniach między mężczyznami a kobietami w sektorze informatyki z czasem raczej pogłębiły się,
- P. mając na uwadze, że odsetek posłanek do Parlamentu Europejskiego wzrósł z 32,1 % w kadencji 2004-2009 do 35 % po wyborach europejskich z dnia 7 czerwca 2009 r., że liczba kobiet przewodniczących komisjom parlamentarnym wzrosła z 25 % do 41 %, a także że odsetek wiceprzewodniczących Parlamentu Europejskiego zwiększył się z 28,5 % do 42,8 %, lecz liczba kwestorów płci żeńskiej zmniejszyła się z 3 do 2,
- Q. mając na uwadze oznaki pogarszania się sytuacji niektórych grup kobiet, często borykających się z wieloma trudnościami i zagrożeniami oraz podwójną dyskryminacją, szczególnie takich jak kobiety niepełnosprawne, kobiety z osobami niesamodzielnymi na utrzymaniu, kobiety starsze, kobiety należące do mniejszości i imigrantki,
- R. mając na uwadze, że imigrantki cierpią w dwójnasób z powodu dyskryminacji na rynku pracy: z powodu płci oraz statutu imigrantek; mając na uwadze, że wśród wysoko wykwalifikowanych imigrantek co piąta wykonuje pracę, która nie wymaga kwalifikacji oraz mając na uwadze wyjątkowo niekorzystną pozycję zajmowaną przez imigrantki zatrudnione jako pomoc domowa, pracujące w sektorze hotelarsko-gastronomicznym i rolniczym,
- S. mając na uwadze, że na obszarach wiejskich wskaźniki zatrudnienia zarówno mężczyzn jak i kobiet są niższe, a ponadto wiele kobiet nigdy nie było zatrudnionych na oficjalnym rynku pracy, w związku z czym nie są one ani zarejestrowane jako bezrobotne, ani ujęte w statystykach bezrobocia, co prowadzi do specyficznych problemów finansowych i prawnych w przypadku urlopu macierzyńskiego i chorobowego, nabycia praw emerytalnych i dostępem do ubezpieczenia społecznego, jak również problemów w przypadku rozvodu; mając na uwadze, że na obszarach wiejskich w dużym stopniu nie istnieje możliwość podjęcia pracy wysokiej jakości,
- T. mając na uwadze, że kobiety, a w szczególności kobiety romskie, doświadczają systematycznie różnych form dyskryminacji ze względu na rasę i płeć; mając na uwadze, że krajowe organy ds. równości płci powinny skutecznie zająć się problemem wielorakiej i złożonej dyskryminacji,

Środa, 10 lutego 2010 r.

- U. mając na uwadze, że handel ludźmi jest współczesną formą niewolnictwa, a jego ofiarami są w większości kobiety i dziewczęta,
- V. mając na uwadze, że w wyżej wymienionej rezolucja z dnia 3 września 2008 r. zachęcano państwa członkowskie do ratyfikacji konwencji Rady Europy w sprawie działań przeciwko handlowi ludźmi, która jest najsilniejszym europejskim instrumentem służącym zwalczaniu handlu ludźmi, który jest przestępstwem i stanowi naruszenie praw człowieka oraz zamach na ludzką godność i nietykalność; mając na uwadze, że do chwili obecnej jedynie 16 państw członkowskich Unii ratyfikowało tę konwencję,
- W. mając na uwadze, że przemoc wobec kobiet we wszystkich postaciach jest główną przeszkodą w zapewnieniu równości kobiet i mężczyzn, a także najbardziej powszechnym naruszeniem praw człowieka, wykraczającym poza granice geograficzne, gospodarcze, kulturowe czy społeczne; mając na uwadze, że jest ona palącym problemem w Unii, gdzie około 20 %-25 % dorosłych kobiet pada ofiarą przemocy fizycznej, a ponad 10 % przemocy seksualnej; mając na uwadze, że zwalczanie przemocy wobec kobiet jest priorytetem hiszpańskiego przewodnictwa Rady,
- X. mając na uwadze, że pod pojęciem zdrowia seksualnego i rozrodczego rozumiemy ogólne dobre samopoczucie, zarówno fizyczne, psychiczne, jak i społeczne człowieka, we wszystkim co dotyczy narządów rozrodczych, ich funkcji i działania, a nie jedynie brak chorób i niepełnosprawności; mając na uwadze, że uznanie pełnej fizycznej i płciowej niezależności kobiet jest warunkiem wstępnym skutecznej polityki w zakresie zdrowia seksualnego i rozrodczego, jak również polityki zwalczania przemocy wobec kobiet,
- Y. mając na uwadze, że Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn został oficjalnie powołany do życia w 2006 r. i powinien rozpocząć swoją działalność nie później niż w dniu 19 stycznia 2008 r., zaś nadal nie jest w pełni operacyjny,
- Z. mając na uwadze, że celem strategii lizbońskiej jest wejście na rynek pracy 60 % zdolnych do pracy kobiet, natomiast celem wysiłków związanych z deficytem demograficznym jest zwiększenie stopy przyrostu naturalnego, aby stawić czoła wymogom przyszłości; mając na uwadze, że równość kobiet i mężczyzn oraz równowaga między życiem zawodowym a prywatnym pozostają głównym punktem debat nad zmianami demograficznymi,
1. wyraża zadowolenie z faktu, że we wspomnianym sprawozdaniu w sprawie równości kobiet i mężczyzn – rok 2009 Komisja położyła nacisk na znaczenie, jakie ma wzmoczenie polityki równości płci w kontekście poważnych przemian gospodarczych, lecz podkreśla, że potrzeba więcej konkretnych działań i nowych strategii politycznych;
 2. jest krytyczny wobec faktu, że projekty wychodzenia z kryzysu gospodarczego koncentrują się głównie na dziedzinach zatrudnienia zdominowanych przez mężczyzn; podkreśla, że wsparcie w większym stopniu przyszłości zatrudnienia mężczyzn niż kobiet prowadzi raczej do zwiększenia nierówności w zatrudnieniu kobiet i mężczyzn, niż do jej złagodzenia; podkreśla konieczność włączenia polityki równości kobiet i mężczyzn do europejskich, krajowych i międzynarodowych planów wychodzenia z kryzysu;
 3. nawołuje Radę, Komisję Europejską i państwa członkowskie do występowania w obronie praw społecznych oraz zadbania o to, aby kryzys gospodarczy i finansowy nie doprowadził do ograniczenia korzyści i usług społecznych, szczególnie w zakresie opieki nad dziećmi i osobami starszymi; podkreśla, że polityka opieki społecznej i świadczenie usług w tym zakresie jest nierozdzielnie związane z dążeniem do równego traktowania kobiet i mężczyzn;
 4. zauważa, że kryzys gospodarczy, społeczny i finansowy może być dla Unii szansą na utworzenie bardziej wydajnej i innowacyjnej gospodarki oraz społeczeństwa uwzględniające w większej mierze równość kobiet i mężczyzn, jeżeli podejmie się właściwe środki i strategie polityczne;
 5. zwraca się do Komisji o przedstawienie szczegółowych statystyk dotyczących skutków kryzysu dla kobiet i mężczyzn z uwzględnieniem poziomu bezrobocia, przeobrażeń w dziedzinie zatrudnienia w niepełnym wymiarze godzin oraz umów bezterminowych i na czas określony, a także wpływu polityki antykryzysowej na usługi publiczne;
 6. podkreśla, że Komisja i państwa członkowskie powinny doceniać, wspierać i umacniać rolę kobiet w gospodarce społecznej ze względu na wysoki wskaźnik zatrudnienia kobiet w tym sektorze oraz na znaczenie usług oferowanych przez tę gospodarkę dla wspierania godzenia życia zawodowego i prywatnego;

Środa, 10 lutego 2010 r.

7. zwraca się do państw członkowskich które powinny dokonać sanacji budżetu, aby unikały sytuacji w której kobiety byłyby nadmiernie poszkodowane oraz zwraca się do Komisji i państw członkowskich o to, aby na podstawie tych statystyk i analiz wpływu opracowały politykę naprawy gospodarczej uwzględniającą specyficzne potrzeby i sytuacje kobiet i mężczyzn, między innymi poprzez politykę zintegrowanego podejścia do zagadnień dotyczących równości kobiet i mężczyzn („gender mainstreaming”) oraz analizę budżetową uwzględniającą problematykę równości kobiet i mężczyzn („gender budgeting”);
8. jest krytyczny wobec faktu, że problematyka płci nie została praktycznie poruszona w obecnej strategii lizbońskiej, w związku z czym nawołuje Radę i Komisję do zawarcia w przyszłej strategii postlizbońskiej „UE 2020” rozdziału dotyczącego problematyki płci;
9. nawołuje krajowe organy ds. równości, aby zastosowały zintegrowane podejście w celu zwiększenia skuteczności reakcji i rozwiązywania problemów w przypadkach wielorakiej dyskryminacji; ponadto nalega, aby krajowe organy ds. równości przeprowadziły szkolenia dla sędziów, prawników i urzędników, uczące ich jak identyfikować wieloraką dyskryminację, jak jej zapobiegać i przeciwdziałać;
10. wyraża zadowolenie z faktu, że wyznaczony na posiedzeniu Rady Europejskiej w Lizbonie w dniach 23-24 marca 2000 r. cel, polegający na osiągnięciu 60 % poziomu zatrudnienia kobiet do roku 2010, zostanie wkrótce osiągnięty; podkreśla jednak, że niestety znaczna część tych miejsc pracy to miejsca niepewne i niskopłatne; ubolewa również nad dużymi rozbieżnościami między państwami członkowskimi, w których poziom ten wynosi od 37,4 % do 74,3 %; w związku z tym zwraca się do państw członkowskich o podjęcie działań niezbędnych do skutecznego stosowania dyrektywy 2006/54/WE;
11. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwrócenia uwagi na sytuację małżonek pomagających w rzemiośle, handlu, rolnictwie, rybołówstwie i małych przedsiębiorstwach rodzinnych w kontekście równości płci oraz uwzględniając fakt, że kobiety znajdują się w mniej korzystnej sytuacji niż mężczyźni; nawołuje państwa członkowskie do opracowania prawnej koncepcji współwłasności w celu zagwarantowania pełnego uznania praw kobiet w sektorze rolnictwa, odpowiedniej ochrony w zakresie ubezpieczenia społecznego i uznania ich pracy;
12. nawołuje Radę, Komisję Europejską i państwa członkowskie do wprowadzenia środków i realizacji działań mających na celu włączenie kobiet do udziału w projektach i programach na rzecz transformacji ekologicznej, m.in. w sektorze odnawialnych źródeł energii oraz w dziedzinach intensywnie wykorzystujących badania naukowe i technologie;
13. zachęca państwa członkowskie do wspierania programów na rzecz przedsiębiorczości kobiet w sektorze przemysłu oraz do finansowego wspierania i zapewnienia struktur doradztwa zawodowego dla kobiet zakładających przedsiębiorstwa;
14. podkreśla, że własne dochody kobiet i płatna praca nadal są kluczem do ich niezależności ekonomicznej i do większej równości między kobietami a mężczyznami w całym społeczeństwie; podkreśla, że mając w szczególności na uwadze zjawisko starzenia się społeczeństwa, potrzeba zarówno mężczyzn jak i kobiet, aby zapobiec niedoborowi siły roboczej;
15. stwierdza, że kobiety są narażone w większym stopniu na ubóstwo, gdyż nadal istnieje duża rozbieżność w średnim wynagrodzeniu kobiet i mężczyzn, oraz że w dalszym ciągu występują znaczne różnice między poszczególnymi państwami członkowskimi i sektorami; dlatego nalega, aby państwa członkowskie stosowały przepisy dyrektywy 2006/54/WE, a w szczególności propagowały zasadę równego wynagrodzenia za tę samą pracę lub pracę o takiej samej wartości;
16. uważa, że należy również prowadzić działania zmierzające do zmniejszenia nierówności między kobietami a mężczyznami w zakresie emerytur, ponieważ obecnie na kobietach nadal spoczywa większość obowiązków rodzinnych, czego skutkiem jest brak ciągłości w karierze zawodowej, a w szerszym ujęciu mniejsze niż u mężczyzn zaangażowanie zawodowe;
17. ubolewa nad faktem, że w odpowiedzi na wymienioną rezolucję Parlamentu z dnia 18 listopada 2008 r. Komisja nie przedstawiła do tej pory wniosku legislacyjnego w sprawie przeglądu obowiązującego prawodawstwa dotyczącego stosowania zasady równego wynagradzania kobiet i mężczyzn; nawołuje Komisję do jak najszybszego przedstawienia takiego wniosku legislacyjnego;

Środa, 10 lutego 2010 r.

18. popiera działania Komisji związane z postępowaniem w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w zakresie transpozycji obowiązujących dyrektyw; uważa, że państwa członkowskie, które jeszcze tego nie uczyniły, powinny jak najszybciej przełożyć na prawo krajowe dyrektywy dotyczące równości kobiet i mężczyzn, a w szczególności zadbać o ich prawidłowe stosowanie;
19. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o przeprowadzenie kampanii uświadamiającej w szkołach, miejscach pracy i środkach przekazu, aby propagować zróżnicowany wybór zawodów, zwłaszcza wśród dziewcząt, zwalczać nadal istniejące stereotypy dotyczące płci oraz obrazy uwłaczające godności, a szczególnie zwraca się o przeprowadzenie kampanii podkreślających rolę mężczyzn w równym dzieleniu się obowiązkami rodzinnymi oraz w godzeniu życia zawodowego i prywatnego;
20. zachęca państwa członkowskie do wyróżnienia przedsiębiorstw, które przyjmują środki mające na celu propagowanie równości kobiet i mężczyzn i łatwiejsze godzenie życia zawodowego z życiem rodzinnym w dążeniu do upowszechniania dobrych wzorców w tej dziedzinie;
21. podkreśla znaczenie placówek opieki nad dziećmi w wieku przedszkolnym, w tym usług w zakresie opieki nad dziećmi, pomocy osobom starszym i innym osobom niesamodzielnym, dla zapewnienia większej harmonii między życiem zawodowym a prywatnym; popiera działania Komisji zmierzające do opracowania porównywalnych statystyk dobrej jakości, dostępnych we właściwym czasie oraz do przedstawienia odpowiednich zaleceń poszczególnym państwom członkowskim; nawołuje państwa członkowskie do podjęcia wszelkich kroków zmierzających do osiągnięcia wspomnianych wyżej celów w zakresie placówek opieki nad dziećmi w wieku przedszkolnym, wyznaczonych na posiedzeniu Rady Europejskiej w Barcelonie;
22. podkreśla znaczenie niektórych działań podjętych przez Komisję, zwłaszcza wniosku dotyczącego zmiany dyrektywy 92/85/EWG w sprawie urlopu macierzyńskiego oraz dyrektywy 86/613/EWG w sprawie osób pracujących na własny rachunek i małżonków pomagających w przedsiębiorstwach rodzinnych; niemniej jednak uważa, że wniosek Komisji w sprawie zmiany dyrektywy 92/85/EWG nie jest wystarczająco ambitny w zakresie wspierania godzenia życia zawodowego z życiem rodzinnym i prywatnym kobiet i mężczyzn;
23. podkreśla konieczność rozpatrzenia kwestii urlopów ojcowskich i zwraca się do Komisji o wspieranie wszelkich kroków zmierzających do wprowadzenia urlopu ojcowskiego na poziomie europejskim; uważa, że urlop macierzyński i ojcowski powinien być powiązany, aby lepiej chronić kobiety na rynku pracy i zwalczać w ten sposób istniejące w społeczeństwie stereotypy związane z korzystaniem z tego urlopu;
24. nawołuje państwa członkowskie i partnerów społecznych do wspierania bardziej zrównoważonej obecności kobiet i mężczyzn na decyzyjnych stanowiskach w przedsiębiorstwach, administracji i organach politycznych i w związku z tym wzywa do wyznaczenia wiążących celów, aby zadbać o równą reprezentację kobiet i mężczyzn; wskazuje w związku z tym na pozytywne skutki, jakie ma dla reprezentacji kobiet stosowanie parytetu płciowego w wyborach;
25. przyjmuje z zadowoleniem decyzję rządu norweskiego o zwiększeniu do co najmniej 40 % liczby kobiet zasiadających w zarządach przedsiębiorstw prywatnych i publicznych; nawołuje Komisję Europejską i państwa członkowskie do czerpania przykładu z norweskiej inicjatywy i do podjęcia działań zmierzających w tym samym kierunku;
26. nawołuje państwa członkowskie do przeprowadzenia kampanii wśród absolwentek szkół średnich propagującej wybór zawodu inżyniera, aby zwiększyć udział kobiet w zawodach technicznych tradycyjnie wykonywanych przez mężczyzn;
27. wyraża zadowolenie z faktu, że znacznie zwiększyła się liczba kobiet na stanowiskach przewodniczących komisji parlamentarnych i wiceprzewodniczących Parlamentu Europejskiego, a także – może nie w sposób tak znaczący, ale niezaprzeczalny – liczby posłanek do Parlamentu Europejskiego w wyniku wyborów europejskich z czerwca 2009 r.;
28. w związku z powyższym uważa, że osiągnięty z takim trudem odsetek kobiet wśród komisarzy (który wynosi 33 % składu całej Komisji) stanowi niezbędne minimum; uważa, że skład Komisji Europejskiej powinien lepiej odzwierciedlać różnorodność społeczeństwa europejskiego, również pod względem płci; nawołuje państwa członkowskie, aby przy okazji przyszłych nominacji przedstawiały dwóch kandydatów, aby ułatwić utworzenie bardziej reprezentatywnego składu Komisji Europejskiej;

Środa, 10 lutego 2010 r.

29. nawołuje państwa członkowskie do wnikliwego zbadania swojej polityki migracyjnej, aby lepszej wykorzystać kompetencje wysoko wykwalifikowanych imigrantek oraz do zapewnienia ubezpieczenia społecznego kobietom zatrudnionym jako pomoc domowa i pracujących w innych sektorach, gdzie jest ono niedostateczne, aby wspierać integrację imigrantek, zapewniając im także dostęp do edukacji, a zwłaszcza kształcenia zawodowego i nauki języka państwa przyjmującego;

30. zwraca się do Komisji Europejskiej i państw członkowskich o priorytetowe traktowanie grup kobiet znajdujących się w trudniejszej sytuacji i poświęcenie im szczególnej uwagi: kobietom niepełnosprawnym, kobietom mającym na utrzymaniu osoby niesamodzielne, kobietom starszym, kobietom należące do mniejszości, imigrantkom i więźniarkom oraz nawołuje do opracowania szczególnych środków mających na celu zaspokojenie ich potrzeb;

31. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia i wdrożenia koniecznych środków mających na celu wspieranie kobiet niepełnosprawnych, aby mogły one czynić postępy w tych obszarach życia społecznego, zawodowego, kulturalnego i politycznego, w których ciągle są niedostatecznie reprezentowane;

32. wzywa Republikę Czeską, Niemcy, Estonię, Irlandię, Grecję, Włochy, Litwę, Węgry, Holandię, Finlandię i Szwecję do niezwłocznego podpisania konwencji Rady Europy w sprawie działań przeciwko handlowi ludźmi;

33. przypomina, że przemoc wobec kobiet jest nadal poważnym problemem, któremu należy zaradzić wszelkimi środkami na poziomie wspólnotowym i krajowym; zwraca się do nowej Komisji o ustanowienie w okresie najbliższych pięciu lat europejskiego roku zwalczania przemocy wobec kobiet; gratuluje hiszpańskiemu przewodnictwu Rady priorytetowego traktowania walki z przemocą wobec kobiet i zachęca kolejne przewodnictwa do podobnych działań;

34. popiera propozycje przewodnictwa hiszpańskiego dotyczące wprowadzenia europejskiego nakazu ochrony ofiar oraz utworzenia wspólnego dla całej Unii Europejskiej numeru telefonu zaufania dla ofiar przemocy;

35. podkreśla, że należy zwalczać przemoc wobec kobiet, aby osiągnąć równość między kobietami i mężczyznami; wzywa Komisję do podjęcia prac nad przygotowaniem projektu kompleksowej dyrektywy w sprawie przeciwdziałania wszelkim formom przemocy wobec kobiet i zwalczania tej przemocy w szczególności handlu kobietami;

36. podkreśla, że kobiety muszą mieć kontrolę nad swoimi prawami seksualnymi i rozrodczymi, szczególnie dzięki zapewnieniu łatwego dostępu do środków antykoncepcyjnych i możliwości aborcji; podkreśla, że kobiety muszą mieć dostęp do nieodpłatnych konsultacji w sprawie aborcji; w związku z tym wyraża, jak uczynił to w wymienionej rezolucji z dnia 3 września 2008 r., poparcie dla środków i działań służących poprawie dostępu kobiet do usług związanych ze zdrowiem seksualnym i rozrodczym oraz podnoszeniu świadomości kobiet na temat ich praw i dostępnych usług; nawołuje państwa członkowskie i Komisję do wdrożenia środków i działań uświadamiających mężczyznom ich odpowiedzialność w kwestiach seksualnych i rozrodczych;

37. zauważa, że proces tworzenia Europejskiego Instytutu ds. Równości Kobiet i Mężczyzn nie został jeszcze zakończony i oczekuje, że stanie się on jak najszybciej w pełni operacyjny;

38. nawołuje Komisję Europejską do kontynuacji nowej strategii „Więcej niż PKB” oraz do wprowadzenia w swoich pracach strategii umożliwiających mierzenie wkładu wnoszonego przez kobiety i mężczyzn do PKB państw członkowskich w ramach międzypokoleniowej solidarności;

39. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządów państw członkowskich.

Środa, 10 lutego 2010 r.

Główne cele konferencji stron konwencji CITES

P7_TA(2010)0022

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie strategicznych celów UE na 15. sesję Konferencji Stron Konwencji o Międzynarodowym Handlu Dzikimi Zwierzętami i Roślinami Gatunków Zagrożonych Wyginięciem (CITES), która odbędzie się w Ad-Dausze (Katar) w dniach 13-25 marca 2010 r.

(2010/C 341 E/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zbliżającą się 15. sesję Konferencji Stron Konwencji o Międzynarodowym Handlu Dzikimi Zwierzętami i Roślinami Gatunków Zagrożonych Wyginięciem (CITES), która odbędzie się w Ad-Dausze (Katar) w dniach 13-25 marca 2010 r.,
 - uwzględniając zadane Radzie i Komisji dnia 2 grudnia 2009 r. pytania w sprawie głównych celów na Konferencję Stron Konwencji o Międzynarodowym Handlu Dzikimi Zwierzętami i Roślinami Gatunków Zagrożonych Wyginięciem (CITES), która odbędzie się w Ad-Dausze w dniach 13-25 marca 2010 r. (O-0145/2009 – B7 -0003/2010 – O-0146/2009 – B7-0004/2010),
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że CITES jest najszerszym obowiązującym ogólnościowym porozumieniem w sprawie ochrony dzikiej przyrody zapobiegającym nadmiernej eksploatacji dzikich zwierząt i roślin w drodze handlu międzynarodowego, zawartym przez 175 stron, w tym 27 państw członkowskich,
- B. mając na uwadze, że związane z działalnością człowieka wykorzystywanie zasobów naturalnych, niszczenie siedlisk, zmiana klimatu, nadmierna eksploatacja dzikich gatunków oraz nielegalny handel dzikimi zwierzętami i roślinami są głównymi przyczynami zubożenia różnorodności biologicznej na Ziemi,
- C. mając na uwadze, że zgodnie z przewidywaniami raportów naukowych zmiany klimatyczne przyspieszą utratę różnorodności biologicznej oraz pogorszą sytuację zagrożonych gatunków,
- D. mając na uwadze, że Konferencja Stron Konwencji o Międzynarodowym Handlu Dzikimi Zwierzętami i Roślinami Gatunków Zagrożonych Wyginięciem (CITES) powinna opierać swoje decyzje na przesłankach naukowych oraz że prace Międzynarodowej Unii Ochrony Przyrody i jej Zasobów (IUCN) oraz prace organizacji TRAFFIC zajmującej się analizą danych dotyczących komercyjnego obrotu roślinami i zwierzętami (z ang. Trade Records Analysis of Flora and Fauna in Commerce) odgrywają istotną rolę w dostarczaniu stronom konwencji CITES szczegółowej oceny wniosków wprowadzających zmiany do załączników do konwencji CITES,
- E. mając na uwadze, że świadomość społeczna w krajach konsumenckich miała i nadal ma zasadnicze znaczenie dla kontroli kłusownictwa oraz nielegalnego międzynarodowego handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem,
- F. mając na uwadze, że nielegalne pozyskiwanie drewna może obejmować handel gatunkami roślin podanymi w wykazie CITES i że wniosek w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego obowiązki podmiotów wprowadzających drewno i jego produkty na rynek powinien zapewnić skuteczne rozwiązanie problemu nielegalnego pozyskiwania drewna,
- G. mając na uwadze, że nielegalny handel w istotny sposób negatywnie wpływa na globalny program na rzecz zrównoważonego środowiska i trwałego rozwoju oraz na dobre zarządzanie, jak również ułatwia rozprzestrzenianie się chorób zakaźnych,
- H. mając na uwadze, że gatunki chronione konwencją CITES są ujmowane w jej załącznikach na podstawie statusu ich ochrony oraz z uwagi na to, że są one lub mogą być przedmiotem handlu; mając na uwadze, że załącznik I do konwencji CITES zawiera wykaz gatunków zagrożonych wyginięciem, którymi obrót w handlu międzynarodowym jest zakazany, załącznik II zawiera wykaz gatunków, którymi obrót podlega kontroli w celu uniknięcia ich wykorzystywania w warunkach niesprzyjających ich przetrwaniu, a załącznik III zawiera wykaz gatunków chronionych na terenie co najmniej jednego kraju, który zwrócił się do innych stron konwencji CITES o pomoc w kontrolowaniu handlu tymi gatunkami,

Środa, 10 lutego 2010 r.

- I. mając na uwadze, że Księstwo Monako złożyło wniosek o objęcie wykazem załącznika I do konwencji CITES tuńczyka błękitnopłetwego, by umożliwić przejściowy zakaz obrotu tym gatunkiem w handlu międzynarodowym,
 - J. mając na uwadze, że komitet naukowy Międzynarodowej Komisji ds. Ochrony Tuńczyka Atlantyckiego (ICCAT) na posiedzeniu w dniach 21-23 października 2009 r. oszacował, że w chwili obecnej ilość biomasy stad rozrodzonych tuńczyka błękitnopłetwego wynosi mniej niż 15 % biomasy przed rozpoczęciem połowu, potwierdzając tym samym, że gatunek ten spełnia kryteria umieszczenia w wykazie załącznika 1 do konwencji CITES,
 - K. mając na uwadze, że żarłacz śledziowy i koleń są szczególnie podatne na nadmierny połów oraz że proces odbudowy ich stada trwa bardzo długo ze względu na ich cechy biologiczne (późny wzrost, późne osiągnięcie dojrzałości, niski potencjał rozrodczy, żywotność oraz długość życia poszczególnych pokoleń),
 - L. mając na uwadze konieczność objęcia powyższych gatunków wykazem załącznika II do konwencji CITES w celu zapewnienia, aby w przyszłości pojawiły się one w obrocie w handlu międzynarodowym tylko wówczas, gdy pochodzą z zarządzanych w zrównoważony sposób i dokładnie dokumentowanych połowów niezagrażających sytuacji dzikich populacji, których dotyczą,
 - M. mając na uwadze, że w rezolucji Konf. 9.24 z konferencji konwencji CITES stwierdzono, iż gatunki kwalifikują się do umieszczenia w wykazach załącznika I do konwencji CITES, jeżeli m.in. „są one lub mogą być przedmiotem handlu” oraz jeżeli wykazano „znaczące zmniejszenie się ich populacji w warunkach naturalnych, co [...] wywnioskowano lub przewidziano na podstawie [...] zmniejszenia się obszaru ich siedlisk lub pogorszenia się jakości tych siedlisk”,
 - N. mając na uwadze, że niedźwiedzie polarne są poważnie zagrożone spowodowaną zmianą klimatu utratą siedlisk, co prowadzi do zmniejszenia ich populacji na większości zamieszkiwanych przez nie terenów, i że negatywnie wpływa na ich populację prowadzony w celach zarobkowych handel ich częściami ciała, którego skala wzrosła od lat 90. XX wieku,
 - O. zważywszy, że strony konwencji CITES uzgodniły podczas 14. sesji Konferencji Stron, że przez okres co najmniej dziewięciu lat nie powinno być dalszych wniosków w sprawie handlu kością słoniową,
 - P. mając na uwadze, że wstępny apel – w dyskusjach prowadzonych podczas 14. sesji Konferencji Stron – dotyczył okresu odpoczynku wynoszącego 20 lat i że od tego czasu przechwycono znaczne ilości kości słoniowej, a także pojawiają się doniesienia o powszechnym i rosnącym kłusownictwie,
 - Q. mając na uwadze, że azjatyckim populacjom wielkich kotów nadal zagraża kłusownictwo, pogarszanie się warunków siedliskowych oraz utrata możliwości zdobycia pożywienia podczas polowania oraz że mimo wielokrotnych apeli rozczarowuje brak postępów w wielu dziedzinach dotyczących stanowczych działań na rzecz zatrzymania spadku populacji tygrysa i innych wielkich kotów,
 - R. mając na uwadze, że decyzją 14.69 przyjętą na 14. Konferencji Stron konwencji CITES wezwano strony prowadzące intensywne działania hodowlane do dopilnowania, aby hodowla wielkich kotów azjatyckich w niewoli odpowiadała jedynie działaniom na rzecz ochrony gatunku, oraz stwierdzono, że tygrysów nie wolno hodować w celu obrotu ich częściami ani produktami pochodnymi,
 - S. mając na uwadze, że niedawno przyjęte zalecenia z Katmandu podkreślają znaczenie większego zaangażowania organów zajmujących się egzekwowaniem postanowień prawa międzynarodowego takich jak Interpol, Światowa Organizacja Celna (WCO), Biuro ds. Środków Odurzających i Zapobiegania Przemocy (UNODC) oraz Konferencja Stron konwencji CITES w działania na rzecz zapobiegania przestępczości związanej z ochroną przyrody oraz wzywają w tym celu do poprawy funkcjonowania jednostek tych organów odpowiedzialnych za przestępstwa związane z ochroną przyrody,
 - T. mając na uwadze, że decyzje 14.35 i 14.36 konwencji CITES zostały przyjęte przez 14. Konferencję Stron (w Hadze w 2007 r.) oraz że anonimowość i globalny zasięg internetu mogą drastycznie zmniejszyć zdolność stron konwencji CITES do zwalczania nielegalnego handlu dzikimi gatunkami; mając na uwadze, że szybki rozwój handlu elektronicznego okazami gatunków wymienionych w wykazie CITES stanowi poważne zagrożenie dla przetrwania wielu gatunków; mając na uwadze, że globalny charakter internetu utrudnia stronom konwencji CITES egzekwowanie pozostawionych w ich gestii przepisów prawa krajowego i międzynarodowego; mając także na uwadze, że handel elektroniczny dzikimi gatunkami i ich produktami należy zawsze traktować jako potencjalny handel międzynarodowy,
1. wzywa Komisję i państwa członkowskie do stosowania zasady ostrożności jako wiodącej zasady we wszystkich decyzjach w sprawie dokumentów roboczych oraz wniosków w sprawie objęcia wykazem, a także do uwzględniania zasady „użytkownik płaci”, podejścia ekosystemowego i tradycyjnych zasad ochrony przyrody;

Środa, 10 lutego 2010 r.

2. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, aby żadna decyzja mająca na celu ściślejszą koordynację pomiędzy CITES a innymi konwencjami z zakresu różnorodności biologicznej nie podważyła charakteru CITES jako ogólnosiwiatowego porozumienia w sprawie ochrony przyrody ani też surowych środków ochrony ustanowionych przez CITES;

3. stanowczo sprzeciwia się przeprowadzaniu tajnych głosowań i wyraża rozczarowanie faktem, że Stała Komisja CITES nie wystąpiła z wnioskami w sprawie wykluczenia możliwości tajnego głosowania w procesie decyzyjnym w ramach konwencji CITES;

Tuńczyk błękitnopłetwy

4. wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do poparcia objęcia tuńczyka błękitnopłetwego (*Thunnus thynnus*) wykazem załącznika I do konwencji CITES pod warunkiem, że spełnione zostaną następujące trzy warunki:

- zagwarantowanie, że rozporządzenie Komisji (WE) nr 865/2006 ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nim zostanie zmienione, tak aby wprowadzić ogólne odstępstwo w odniesieniu do handlu wewnętrznego, umożliwiające zapewnienie trwałości tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego;
- zapewnienie przez Unię Europejską wsparcia finansowego dla żeglarzy i armatorów dotkniętych tą decyzją;
- wzmocnienie kontroli i sankcji w celu zwalczanie nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów (połowów NNN);

5. wzywa Komisję do zapewnienia rekompensat finansowych sektorowi rybołówstwa, który może odczuć skutki ewentualnego wpisania tuńczyka błękitnopłetwego do załącznika I konwencji CITES, w celu ochrony ekonomicznej równowagi w tym sektorze;

Rekiny

6. z prawdziwym zadowoleniem przyjmuje wniosek złożony przez Szwecję w imieniu państw członkowskich w sprawie objęcia dwóch gatunków rekinów: żarłacza śledziowego (*Lamna nasus*) oraz kolenia (*Squalus acanthias*) wykazem załącznika II do konwencji CITES; nalega, by Komisja i państwa członkowskie poparły ten wniosek;

7. wzywa Komisję i państwa członkowskie do poparcia wniosku Stanów Zjednoczonych w sprawie wpisania pięciu gatunków rekina: głowomiota tropikalnego (*Sphyrna lewini*), głowomiota olbrzymiego (*Sphyrna mokarran*), głowomiota pospolitego (*Sphyrna zygaena*), żarłacza brunatnego (*Carcharhinus plumbeus*) i żarłacza ciemnoskórego (*Carcharhinus obscurus*) do załącznika II do konwencji CITES;

8. wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do poparcia wniosku Stanów Zjednoczonych w sprawie wpisania żarłacza białopłetwego (*Carcharhinus longimanus*) do załącznika II do konwencji CITES;

Niedźwiedź polarny

9. wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do poparcia wniosku Stanów Zjednoczonych w sprawie przeniesienia niedźwiedzia polarnego (*Ursus maritimus*) z załącznika II do konwencji CITES do załącznika I;

Słonie i kość słoniowa

10. wzywa Komisję i państwa członkowskie do odrzucenia:

- wniosków Tanzanii i Zambii w sprawie obniżenia stopnia ochrony słonia afrykańskiego (*Loxodonta africana*) poprzez przeniesienie go z załącznika I konwencji CITES do załącznika II w celu umożliwienia handlu tym gatunkiem;

Środa, 10 lutego 2010 r.

— wszystkich wniosków w sprawie obniżenia stopnia ochrony słonia afrykańskiego co najmniej do momentu, w którym możliwe będzie przeprowadzenie rzeczywistej oceny wpływu przeprowadzonej w listopadzie 2008 r. jednorazowej sprzedaży kości słoniowej z Botswany, Namibii, RPA i Zimbabwe, gdyż pojawia się coraz więcej dowodów na nasilający się nielegalny zorganizowany handel w Afryce;

11. wzywa Komisję i państwa członkowskie do poparcia wniosku Kenii, Ghany, Liberii, Mali, Sierra Leone, Togo, Kongo i Rwandy o dołączenie specjalnej klauzuli dotyczącej słoni afrykańskich, która powstrzymałaby wszelkie dalsze wnioski w sprawie handlu kością słoniową, albo też o przeniesienie słoni z załącznika I do konwencji CITES do załącznika II na okres 20 lat po jednorazowej sprzedaży kości słoniowej, która miała miejsce w listopadzie 2008 r.;

12. zachęca strony konwencji CITES, które skorzystały na jednorazowej sprzedaży znajdujących się w posiadaniu rządu zapasów kości słoniowej, by udzieliły wsparcia finansowego funduszowi na rzecz ochrony słonia afrykańskiego w celu lepszego funkcjonowania inicjatyw na rzecz zwalczania kłusownictwa;

13. zachęca do szerszego i obejmującego więcej podmiotów procesu konsultacyjnego z udziałem wszystkich państw, na terenie których żyją słonie, służącego wypracowaniu działań związanych z wszystkimi przypadkami obniżania stopnia ochrony słoni afrykańskich, a następnie jednorazową sprzedaż;

14. zachęca do opracowania pewniejszych metod monitorowania nielegalnego handlu kością słoniową, angażujących wiele stron;

Tygrysy i wielkie koty azjatyckie

15. z zadowoleniem przyjmuje wniosek UE w sprawie wzmocnienia rezolucji Konf. 12.5 z konferencji CITES w sprawie ochrony i handlu tygrysami i innymi gatunkami wielkich kotów azjatyckich podanymi w załączniku I;

16. wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do wspierania wysiłków zmierzających do rozwiązania problemu nielegalnego handlu częściami wielkich kotów azjatyckich i ich produktami pochodnymi, kładąc nacisk na poprawę egzekwowania prawa oraz lepszą wymianę informacji, w szczególności poprzez zwiększenie możliwości Interpolu, UNODC, WCO i CITES w zakresie przestępstw związanych z ochroną przyrody oraz organizacją szkoleń;

17. wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do wspierania wysiłków zmierzających do ograniczenia popytu na części azjatyckich wielkich kotów i ich produkty pochodne wśród obywateli UE oraz w innych krajach;

Inne gatunki

18. wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do poparcia następujących wniosków w sprawie:

— zaproponowanego przez Szwecję w imieniu państw członkowskich wpisania do załącznika II do konwencji CITES dwóch gatunków koralowców: *Corallium spp.* oraz *Paracorallium spp.*;

— zaproponowanego przez Argentynę wpisania do załącznika II do konwencji CITES argentyńskiego gatunku drzewa *lignum vitae* (*Bulnesia sarmientoi*) zwanego palo santo;

— zaproponowanego przez Izrael przeniesienia jaszczurki *Uromastyx ornata* z rodziny agamowatych z załącznika II do konwencji CITES do załącznika I;

— zaproponowanego przez Iran wpisania do załącznika I do konwencji CITES traszki zagrośańskiej (*Neurergus kaiseri*);

— zaproponowanego przez Honduras wpisania trzech gatunków legwanowatych (*Ctenosaura bakeri*, *C. oedirhina* oraz *C. melanosterna*) do załącznika II do konwencji CITES;

Środa, 10 lutego 2010 r.

- zaproponowanego przez Honduras i Meksyk wpisania rzekotki czerwonoookiej z rodziny *Agalychnis* spp. do załącznika II do konwencji CITES;
 - zaproponowanego przez Gwatemalę wpisania gwatemalskiego gatunku gada z rodziny legwanowatych *Ctenosaura plearis* do załącznika II do konwencji CITES;
 - zaproponowanego przez Brazylię wpisania drzewa różanego (*Aniba rosaeodora*) do załącznika II do konwencji CITES;
 - zaproponowanego przez Madagaskar wpisania chrząszcza *Dynastes satanas* do załącznika II do konwencji CITES;
 - zaproponowanego przez Madagaskar wpisania nasion rośliny *Beccariophoenix madagascariensis* do załącznika II do konwencji CITES;
 - zaproponowanego przez Madagaskar wpisania nasion palmy trójkątnej *Dypsis decaryi* do załącznika II do konwencji CITES;
19. z zadowoleniem przyjmuje przygotowane przez Madagaskar wnioski w sprawie objęcia wykazem gatunków roślin i materiału siewnego;
20. wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do odrzucenia następujących wniosków w sprawie:
- wykreślenia rysia rudego (*Lynx rufus*) z załącznika II do konwencji CITES;
 - zaproponowanego przez Belize i Meksyk przeniesienia krokodyla meksykańskiego (*Crocodylus moreletti*) z załącznika I do konwencji CITES do załącznika II;
 - zaproponowanego przez Egipt przeniesienia egipskiej populacji krokodyla nilowego (*Crocodylus niloticus*) z załącznika I do konwencji CITES do załącznika II;
21. wzywa Komisję i państwa członkowskie do odrzucenia wniosku Stanów Zjednoczonych i Meksyku w sprawie usunięcia rośliny z rodzaju wilczomleczy *Euphorbia misera* z załącznika II do konwencji CITES;
22. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia współpracy międzynarodowej na rzecz wdrażania konwencji CITES,
23. wzywa Komisję i państwa członkowskie do poparcia użycia – zaproponowanych przez Niemcy – bardziej zdecydowanych sformułowań w dok. 32 (Handel internetowy gatunkami objętymi załącznikami CITES) z 15. Konferencji Stron oraz do poparcia wniosku ze zmianami;
24. zwraca się do Komisji i państw członkowskich, by oprócz celów w zakresie zmiany klimatu (dok. 10.1 z 15. Konferencji Stron) poparły wnioski Sekretariatu w sprawie udziału w pracach nad celami w zakresie różnorodności biologicznej na okres po 2010 r., nad partnerstwem w obszarze wskaźników różnorodności biologicznej (BIP) oraz nad międzyrządową platformą w sprawie usług na rzecz różnorodności biologicznej i ekosystemów (IPBES);
25. wzywa Komisję i państwa członkowskie do poparcia wniosku przewodniczącego Komisji ds. Roślin (dok. 10.4) z 15. Konferencji Stron, w sprawie dalszej współpracy w ramach globalnej strategii na rzecz ochrony roślin Konwencji o Różnorodności Biologicznej (CBD);
26. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wsparcia dalszych działań na rzecz likwidacji nielegalnego handlu antylopą tybetańską zgodnie z wnioskiem Sekretariatu 15. Konferencji Stron (dok. 46);

Środa, 10 lutego 2010 r.

27. wzywa Komisję i państwa członkowskie do poparcia wniosku Sekretariatu 15. Konferencji Stron (dok. 47) mającego zapewnić przestrzeganie zobowiązań przez państwa, w których występuje suhak (antylopa z gatunku *Saiga tatarica tatarica*), tak aby zagwarantować prawidłowe wdrażanie planu działania na rzecz suhaków oraz przestrzeganie postanowień właściwych decyzji; ponadto proponuje, by strony konwencji CITES zachęcały sektory wykorzystujące rogi suhaków do wspierania lokalnych działań na rzecz ochrony tych zwierząt w celu odbudowania dzikiej populacji;

28. zdecydowanie wzywa Komisję i państwa członkowskie do dalszego wspierania walki z nielegalnym handlem małpami człekokształtnymi zgodnie z wnioskiem Sekretariatu zawartym w dok. 42 z 15. Konferencji Stron;

29. zdecydowanie wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania wysiłków w ramach konwencji CITES na rzecz walki z nielegalnymi, nieuregulowanymi i niezgłaszanymi połowami wargacza garbogłowego (*Cheilinus undulatus*);

30. przypomina, że Unia Europejska jest jednym z największych rynków nielegalnego handlu dzikimi gatunkami oraz że przestrzeganie prawa różni się w poszczególnych państwach członkowskich, a także wzywa Komisję i państwa członkowskie do lepszej koordynacji starań na rzecz egzekwowania przepisów UE w zakresie handlu dziką przyrodą;

*

* *

31. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, stronom konwencji CITES oraz Sekretariatowi CITES.

Sprawozdania dotyczące postępów Chorwacji w 2009 r.

P7_TA(2010)0023

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie sprawozdania o postępach Chorwacji w 2009 r.

(2010/C 341 E/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając decyzję Rady z dnia 3 października 2005 r. o rozpoczęciu negocjacji akcesyjnych z Chorwacją,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 marca 2009 r. w sprawie sprawozdania o postępach Chorwacji w 2008 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie o postępach Chorwacji w 2009 r. opublikowane przez Komisję w dniu 14 października 2009 r. (SEC(2009)1333),
 - uwzględniając zalecenia przyjęte na dziesiątym posiedzeniu wspólnej komisji parlamentarnej UE-Chorwacja w dniu 26 listopada 2009 r. w Strasburgu,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze zaangażowanie nowo wybranego Parlamentu Europejskiego we wspieranie przystąpienia Chorwacji do Unii Europejskiej,
- B. mając na uwadze, że pomyślne przystąpienie Chorwacji do UE będzie dla pozostałych krajów Bałkanów Zachodnich pozytywnym bodźcem do integracji europejskiej, a także mając na uwadze, że perspektywa członkostwa w UE to silna zachęta do reform politycznych i gospodarczych oraz do umacniania pokoju i stabilności,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte w tym dniu, P6_TA(2009)0133.

Środa, 10 lutego 2010 r.

- C. mając na uwadze, że pomimo dziewięciomiesięcznego impasu w negocjacjach akcesyjnych i pomimo światowego kryzysu gospodarczego Chorwacja nadal czyni postępy w niemal wszystkich dziedzinach,
- D. mając na uwadze opóźnienie w negocjacjach akcesyjnych wynikające ze sporu granicznego ze Słowenią oraz niemożność realizacji orientacyjnego programu działań Komisji, zgodnie z którym negocjacje techniczne z Chorwacją miały być sfinalizowane do końca 2009 r.,
- E. mając na uwadze, że porozumienie w sprawie trybu rozwiązania dwustronnego konfliktu granicznego uzyskane przez premierów Słowenii i Chorwacji w dniu 11 września 2009 r. umożliwia otwarcie wszystkich pozostałych rozdziałów i szybkie postępy w negocjacjach akcesyjnych,
- F. mając na uwadze, że słoweńsko-chorwackie porozumienie arbitrażowe, podpisane w obecności prezydencji UE w dniu 4 listopada 2009 r., daje podstawy do całkowitego rozwiązania konfliktu granicznego w atmosferze wzajemnego zaufania, gdy tylko zakończona zostanie procedura ratyfikacyjna,
- G. mając na uwadze, że negocjacje z Chorwacją mogą zakończyć się w 2010 r., jeżeli Chorwacja wykaże się determinacją, między innymi poprzez doskonalenie administracji publicznej, bardziej zdecydowaną realizację reformy wymiaru sprawiedliwości, stanowcze zwalczanie korupcji i zorganizowanej przestępczości, zagwarantowanie zrównoważonych warunków powrotu uchodźców oraz udostępnienie Międzynarodowemu Trybunałowi Karnemu dla Byłej Jugosławii dokumentacji niezbędnej w procesach w sprawie zbrodni wojennych,
- H. mając na uwadze, że w dniu 7 lipca 2009 r. powołano nową premier, która jest zdecydowana utrzymać zaangażowanie Chorwacji na rzecz przystąpienia do UE i dotrzymać harmonogramu reform, w tym reform gospodarczych, a także walki ze zorganizowaną przestępczością i korupcją; mając na uwadze, że wicepremier ds. polityki gospodarczej ustąpił ze stanowiska; mając także na uwadze, że uchylono immunitet byłego ministra obrony na znak politycznego zaangażowania rządu w przejrzyste badanie wszelkich oskarżeń o korupcję,

Uwagi ogólne

1. wyraża uznanie dla Chorwacji za stałe postępy w spełnianiu kryteriów przystąpienia do Unii i w wypełnianiu obowiązków członkowskich; zauważa zdecydowane wysiłki Chorwacji w zakresie przyjęcia niezbędnych aktów prawnych, transpozycji wspólnotowego dorobku prawnego i realizacji reform;
2. z zadowoleniem przyjmuje ponowne podjęcie negocjacji między UE a Chorwacją w dniu 2 października 2009 r., po ponad dziewięciomiesięcznym impasie; uważa, że negocjacje muszą przebiegać sprawnie, by zakończyły się w 2010 r., pod warunkiem, że Chorwacja spełni wszystkie kryteria otwierające i zamykające;
3. wyraża przekonanie, że Chorwacja sprostą pozostałym istotnym wyzwaniom w postaci kryteriów ustanowionych w rozdziałach negocjacyjnych; wskazuje, że kraj ten kontynuuje wysiłki w zakresie reform, zwłaszcza w wymiarze sprawiedliwości i administracji publicznej, w zakresie walki z korupcją i zorganizowaną przestępczością, wspierania praw mniejszości, co obejmuje powrót uchodźców, kontynuowania procesów w sprawie zbrodni wojennych i udostępnienia dokumentacji Międzynarodowemu Trybunałowi Karnemu dla Byłej Jugosławii; wyraża przekonanie, że Chorwacja musi również podjąć znaczne wysiłki o dokończenie restrukturyzacji stoczni;
4. jest zaniepokojony faktem, że pomimo szerokiego poparcia partii politycznych dla przystąpienia do UE maleje społeczne poparcie dla członkostwa tego kraju w UE; zauważa, że według badań opinii publicznej tylko 1/3 mieszkańców uważa przystąpienie do UE za korzystne, co sugeruje, że ogół chorwackiego społeczeństwa bynajmniej nie ma entuzjastycznego stosunku do UE; zachęca chorwackie władze i społeczeństwo obywatelskie do zainicjowania szerszej dyskusji społecznej na temat członkostwa w UE oraz konsekwencji przystąpienia do Unii; zachęca rząd i społeczeństwo obywatelskie, by połączyły siły w celu usprawnienia reform społecznych i przyspieszenia realizacji reform w sądownictwie i administracji publicznej, a także w dziedzinie ochrony środowiska i w polityce gospodarczej;
5. odnotowuje wysiłki ustępującego prezydenta Stjepana Mesicia i wybór Iwo Josipovicia na nowego prezydenta;

Środa, 10 lutego 2010 r.

Kryteria polityczne

6. z zadowoleniem przyjmuje postępy we wdrażaniu programu reformy administracji publicznej na lata 2008-2011 oraz dalsze wysiłki w tym zakresie przy wyraźnym zaangażowaniu ze strony rządu;
7. z zadowoleniem przyjmuje udział Chorwacji w operacjach i misjach prowadzonych w ramach europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony, a także fakt, że Chorwacja stosuje się do deklaracji dotyczących wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, wspólnych stanowisk i oświadczeń, ilekroć otrzymuje wnioski o przyłączenie się do nich;
8. podkreśla jednak, że w procedurach administracyjnych oraz w zakresie zdolności zarządczych i administracyjnych odpowiednich instytucji występują jeszcze zasadnicze słabe punkty; wyraża przekonanie, że ogólnie rzecz biorąc, politycy powinni zwracać większą uwagę na doskonalenie służby cywilnej; zauważa, że proces odpolityczniania administracji publicznej jest wciąż we wczesnym stadium i że nie powstały jeszcze pełne ramy prawne pozwalające na utworzenie profesjonalnej i skutecznej służby cywilnej; wskazuje na potrzebę utworzenia nowego systemu płac i częstszego przekazywania odpowiedzialności decyzyjnej ze szczebla zarządczego na szczebel urzędników służby cywilnej;
9. zauważa, że pomimo politycznej woli zwalczania korupcji na wszystkich szczeblach i pomimo istnienia ram prawnych do jej zwalczania korupcja jest wciąż zjawiskiem rozpowszechnionym, a możliwości administracyjne organów państwowych, w tym policji i organów ds. egzekwowania prawa, są wciąż niewystarczające; wzywa właściwe organy do zajęcia się problemem korupcji, występującej w niemal wszystkich grupach społecznych, sektorach gospodarki i sferach rządowych, przede wszystkim w instytucjach służby zdrowia, wymiaru sprawiedliwości, organach samorządu lokalnego, planowania miejskiego oraz sektorze budowlanym i przedsiębiorstwach; jest szczególnie zaniepokojony przypadkami wywierania nadmiernych nacisków politycznych na organy wymiaru sprawiedliwości; z zadowoleniem zauważa, że premier i rząd zdwoili starania o zwalczanie korupcji w przedsiębiorstwach państwowych, uważa jednak, że trzeba zrobić więcej, by wykształcić kulturę odpowiedzialności politycznej w przypadkach korupcji z udziałem polityków;
10. z zadowoleniem przyjmuje istotne zmiany ustawodawcze i instytucjonalne wprowadzone w celu zwalczania zorganizowanej przestępczości oraz nowe środki antymafijne, które poprawiają współpracę między organami odpowiedzialnymi za bezpieczeństwo; wyraża szczególne zadowolenie z bardzo dobrej współpracy z bośniackimi i serbskimi organami ds. egzekwowania prawa;
11. wyraża zadowolenie z działań legislacyjnych i z tworzenia potencjału instytucji, które podjęto w kluczowej dziedzinie reformy wymiaru sprawiedliwości, a także z zadowoleniem zauważa poprawę wydajności i przejrzystości w wymiarze sprawiedliwości oraz malejące zaległości w rozpatrywaniu spraw;
12. wskazuje jednak, że pomimo poczynionych postępów konieczne są bardziej zdecydowane działania w celu zreformowania wymiaru sprawiedliwości, którego funkcjonowanie utrudniają między innymi znaczne zaległości w rozpatrywaniu spraw oraz zbyt długie postępowania sądowe; zauważa, że wiele należy jeszcze zrobić, by zwiększyć niezawisłość sądów, opracować przejrzystszą procedurę selekcji sędziów i prokuratorów oraz skuteczniej egzekwować wyroki sądów; wyraża przekonanie, że aby sprostać tym wyzwaniom, trzeba podjąć dalsze wysiłki, również w celu uniknięcia spadku zaufania obywateli do funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości i do państwa prawa; wspiera inicjatywy legislacyjne ministerstwa sprawiedliwości mające doskonalić procedury mianowania, selekcji i awansu sędziów stosownie do ich kwalifikacji i zasług;
13. odnotowuje oświadczenie ogłoszone przez prokuratora Międzynarodowego Trybunału Karnego dla byłej Jugosławii przed Radą Bezpieczeństwa ONZ w dniu 3 grudnia 2009 r. i zachęca Chorwację do pełnej współpracy z trybunałem; podkreśla, że prokurator uznał w tym oświadczeniu, iż Chorwacja nadal odpowiednio odnosi się do większości wniosków o pomoc kierowanych przez trybunał, ale ponownie zwrócił uwagę na nierozwiane jeszcze obawy, dotyczące zwłaszcza postępów w poszukiwaniu zaginionych dokumentów wojskowych dotyczących operacji „Burza” z 1995 r., do wykorzystania w procesach niektórych generałów; życzy samych sukcesów nowo utworzonej międzyagencyjnej grupie zadaniowej, w skład której wchodzi przedstawiciele różnych państwowych instytucji i agencji, a której zadaniem będzie prowadzenie wspomnianych dochodzeń; jest zdania, że w razie potrzeby większy impuls dochodzeniom może nadać udział trzeciej strony; zachęca Radę do jak najszybszego podjęcia decyzji w sprawie otwarcia rozdziału 23. (wymiar sprawiedliwości i prawa podstawowe); zachęca Chorwację, by zajęła się problemem bezkarności zbrodniarzy wojennych i czyniła dalsze postępy w zapewnianiu bezstronnego prowadzenia krajowych procesów dotyczących zbrodni wojennych;

Środa, 10 lutego 2010 r.

14. z zadowoleniem zauważa stałe postępy Chorwacji w uzyskiwaniu lepszych ocen wyważonego i uczciwego ścigania zbrodni wojennych, a także fakt, że w omawianym roku wniesiono kilka aktów oskarżenia i przeprowadzono kilka procesów przeciwko Chorwatom oskarżonym o zbrodnie wojenne; z zadowoleniem przyjmuje instrukcje dotyczące zbrodni wojennych skierowane przez krajowego prokuratora generalnego do wszystkich urzędów, mające gwarantować jednolite postępowanie niezależnie od narodowości podejrzanego; zauważa jednak, że w omawianym roku wiele procesów osób oskarżonych o zbrodnie wojenne toczyło się zaocznie oraz że utrzymują się pewne obawy, dotyczące między innymi sposobu prowadzenia procesów w indywidualnych przypadkach; zwraca uwagę na przypadek powszechnie znanej osoby skazanej za zbrodnie wojenne, będącej również posłem do parlamentu Chorwacji, której udało się zbiec i schronić w sąsiednim kraju;

15. zauważa, że problemem jest nadal zwrot mienia zajętego podczas II wojny światowej i w czasie rządów komunistycznych, przyznając zarazem, że poczyniono postępy w kwestii zwrotu zajętej własności prywatnej prawowitym właścicielom, zwłaszcza w przypadku odebranych gruntów rolnych;

16. z zadowoleniem ocenia sytuację w zakresie wolności prasy, ale zauważa również, że na media wciąż wywierane są pewne naciski polityczne i handlowe; wzywa władze chorwackie do zdecydowanego przeciwdziałania zjawisku grózb wobec reporterów przekazujących informacje na temat zbrodni wojennych, korupcji i zorganizowanej przestępczości, zważywszy, że miały już miejsce przypadki zastraszania dziennikarzy;

17. wyraża zadowolenie ze spadku częstotliwości i nasilenia aktów przemocy wobec Serbów, z lepiej prowadzonych dochodzeń policyjnych i z pomyślnie przebiegającego procesu pojednania między ludnością pochodzenia chorwackiego a ludnością pochodzenia serbskiego; z zadowoleniem przyjmuje proponowane zmiany w konstytucji, które mają doprowadzić do uznania wszystkich mniejszości w Chorwacji i do poprawy praw mniejszości do edukacji; ze szczególnym zadowoleniem zauważa postępy osiągnięte w zakresie integracyjnej edukacji Romów; wzywa jednak władze chorwackie do dalszych starań o zwalczanie dyskryminacji Romów i ludności pochodzenia serbskiego, głównie w wymiarze sprawiedliwości, w kwestii dostępu do zatrudnienia i mieszkań; zachęca ponadto Chorwację do dalszych działań w duchu tolerancji i do przyjmowania odpowiednich środków w celu ochrony osób, które wciąż mogą być celem grózb lub zastraszania;

18. zachęca Chorwację do dalszych wysiłków na rzecz wspierania różnorodności kulturowej;

19. z zadowoleniem przyjmuje ogólne postępy osiągnięte w dziedzinie powrotu uchodźców i podkreśla ogromne znaczenie powrotu i reintegracji uchodźców, w tym odbudowy i zwrotu mieszkań i domów, ambitnego wdrożenia programów mieszkaniowych dla byłych najemców oraz działań niezbędnych do rozwiązania kwestii potwierdzenia praw emerytalnych; zauważa, że wdrażanie przez Chorwację programu mieszkaniowego przewidzianego na rok 2009 nie wyszło poza etap wstępny ze względu na skutki światowego kryzysu gospodarczego i ograniczenia budżetowe oraz że program ten należy kontynuować w roku 2010, a być może jeszcze dłużej, co wymagać będzie stałego zaangażowania właściwych organów; podkreśla zasadnicze znaczenie stworzenia zrównoważonych warunków na obszarach, do których powracają uchodźcy; zwraca się do rządu Chorwacji o dostosowanie polityki imigracyjnej i azylowej do norm UE;

20. wzywa rząd do zapewnienia szkoleń dla sędziów, dotyczących wdrażania przepisów z zakresu równouprawnienia płci oraz przepisów antydyskryminacyjnych; zauważa, że do chwili obecnej wymiar sprawiedliwości nie wydał żadnej decyzji w oparciu o którekolwiek z tych przepisów; z zadowoleniem przyjmując mianowanie kobiety na stanowisko premiera, wzywa zarazem do aktywniejszego wspierania udziału kobiet w polityce i zauważa, że po tegorocznych wyborach samorządowych spadł odsetek kobiet zasiadających we wszystkich organach samorządowych (na przykład liczba kobiet stojących na czele komitetu spadła z trzech do jednej); podkreśla potrzebę wzmożenia wysiłków na rzecz wsparcia ofiar przemocy domowej; odnotowuje postępy Chorwacji w kwestii ustawodawstwa dotyczącego przestępstw na tle nienawiści i zachęca rząd do dalszych wysiłków o zapewnienie wprowadzenia odpowiednich ram prawnych, a także do zajęcia się kwestią dyskryminacji mniejszości seksualnych, w tym przez prowadzenie dochodzeń w sprawie przestępstw popełnianych z nienawiści oraz grózb na tym tle;

21. wyraża zaniepokojenie niechęcią wobec mniejszości LGBT (lesbijek, gejów, biseksualistów i transseksualistów) w Chorwacji, których dowodem były niedawne homofobiczne ataki na uczestników parady gejów w Zagrzebiu; apeluje do chorwackich władz o potępienie i ściganie przypadków nienawiści politycznej oraz przemocy wobec jakiejkolwiek mniejszości; nalega na chorwacki rząd, aby wdrożył i egzekwował przepisy przeciwko dyskryminacji;

22. zwraca uwagę na potrzebę naprawy niedociągnięć w odniesieniu do osób niepełnosprawnych, zwłaszcza poprzez uzupełnienie luk prawnych oraz niedostatków w tworzeniu polityki i w świadczeniu usług dla osób niepełnosprawnych, zwłaszcza osób z niepełnosprawnością umysłową;

Środa, 10 lutego 2010 r.

Kryteria gospodarcze

23. z zadowoleniem zauważa, że Chorwacja stopniowo wychodzi z kryzysu gospodarczego i że jej perspektywy gospodarcze są raczej pozytywne pomimo wzrostu bezrobocia; zauważa, że zachowano stabilność makroekonomiczną, że obecnie przewiduje się niższy deficyt bieżący i że zmniejszono nierównowagę zewnętrzną, a sektor bankowy zachował mocną pozycję; zauważa również, że perspektywa przystąpienia do UE pomaga utrzymać zaufanie inwestorów do chorwackiej gospodarki, a w niespokojnych ostatnio czasach stanowi mocny punkt podparcia dla polityki gospodarczej;

24. wzywa jednak rząd, by zajął się strukturalnymi słabościami gospodarki, które wymagają głębszych i szybszych reform strukturalnych jako podstawowego warunku trwałego wzrostu gospodarczego; wzywa do ograniczenia silnej redystrybucyjnej roli państwa i do dalszej redukcji interwencji państwa w gospodarkę, do stymulowania zatrudnienia dzięki ożywieniu mało elastycznego rynku pracy, do usuwania barier administracyjnych dla przedsiębiorców i do obniżenia dotacji dla przynoszących straty sektorów przemysłu;

Wywiązywanie się z obowiązków wynikających z członkostwa w UE

25. z zadowoleniem zauważa, że poprawiła się zdolność Chorwacji do wywiązywania się z obowiązków wynikających z członkostwa w UE, co wyraża się m.in. przez wysoki stopień dostosowania prawa do dorobku wspólnotowego w większości sektorów; zachęca jednak władze chorwackie do dalszego doskonalenia struktur administracyjnych i podnoszenia potencjału instytucjonalnego, co jest niezbędne do właściwego wdrożenia wspólnotowego dorobku prawnego, dzięki czemu Chorwacja będzie mogła maksymalnie skorzystać z członkostwa po przystąpieniu do UE;

26. zachęca Chorwację do kontynuowania procesu prywatyzacji, do dokończenia programu prywatyzacji na małą skalę, w tym w sektorze turystycznym, do restrukturyzacji sektorów newralgicznych, np. rolnictwa, oraz do wspierania udziału sektora prywatnego w infrastrukturze na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym;

27. odnotowuje postępy dotyczące między innymi przetargów na przeżywające trudności stocznie, a jednocześnie wzywa władze Chorwacji, by nie ustawały w wysiłkach koniecznych do dokończenia restrukturyzacji przemysłu stoczniowego;

28. wyraża zadowolenie z utworzenia niezbędnej struktury instytucjonalnej w dziedzinie zamówień publicznych, umożliwiającej spójniejsze i bardziej skoordynowane zarządzanie w polityce tych zamówień; wzywa jednak władze Chorwacji do dalszego podnoszenia potencjału jednostek udzielających zamówień, aby skutecznie i przejrzysto stosowały one przepisy dotyczące zamówień publicznych, a także aby znacznie ograniczyć ryzyko nieprawidłowości, w tym oszustw, zważywszy, że procedury zamówień publicznych to jedno z głównych źródeł korupcji; wzywa władze Chorwacji do podjęcia działań mających na celu nasilenie kontroli opracowywania i samej realizacji umów;

29. z zadowoleniem zauważa pozytywne ogólne postępy w zakresie kontroli finansowej, zwłaszcza w odniesieniu do przepisów dotyczących wewnętrznej kontroli finansowej, wskazując jednocześnie na potrzebę większych postępów w dziedzinie audytu zewnętrznego, m.in. poprzez doskonalenie ram prawnych niezbędnych do zachowania niezależności państwowej izby kontroli; zauważa, że przejrzystość finansów publicznych ma zasadnicze znaczenie dla zwalczania korupcji i dla poprawy wydajności usług publicznych, ponieważ ułatwia sprawowanie kontroli nad organami władzy, co z kolei ma pozytywny wpływ na ich odpowiedzialność przed obywatelami;

30. z zadowoleniem przyjmuje postępy we wdrażaniu komponentów instrumentu pomocy przedakcesyjnej (IPA), które przygotowują kraj do zarządzania funduszami strukturalnymi; wzywa jednak władze Chorwacji do znacznego zwiększenia zdolności administracyjnych w istniejących strukturach IPA, by sprostać wymaganiom prawnym i operacyjnym polityki spójności EU oraz zagwarantować zdolność absorpcji funduszy, zwłaszcza przez programowanie w formie krajowych strategicznych ramach odniesienia oraz programów operacyjnych opracowywanych na potrzeby funduszy strukturalnych;

31. apeluje do władz chorwackich o opracowywanie projektów współpracy transgranicznej mających na celu osiągnięcie spójności społecznej, gospodarczej i terytorialnej oraz poprawę standardu życia mieszkańców obszarów przygranicznych;

Środa, 10 lutego 2010 r.

32. wyraża zadowolenie z osiągnięć i postępów w dziedzinie ochrony środowiska, zwłaszcza jeśli chodzi o jakość powietrza, zmiany klimatu, kontrolę zanieczyszczeń przemysłowych oraz zarządzanie ryzykiem; wzywa Chorwację do zwiększenia zdolności administracyjnych na szczeblu krajowym i lokalnym; wzywa nie tylko do formalnej transpozycji przepisów, ale również do odpowiedniego stosowania wspólnotowego dorobku prawnego w zakresie ochrony przyrody i zarządzania zasobami wodnymi;

33. wskazuje na potrzebę wspierania inwestycji w infrastrukturę energetyczną w celu poprawy bezpieczeństwa i dywersyfikacji dostaw energii oraz podniesienia wydajności energetycznej; podkreśla duży potencjał odnawialnych źródeł energii w tym kraju, zwłaszcza jeśli chodzi o energię słoneczną, i w związku z tym apeluje do władz chorwackich o wprowadzenie przepisów ułatwiających rozwój rynku energii pochodzącej ze źródeł odnawialnych;

Współpraca regionalna

34. zachęca Chorwację do kontynuowania wysiłków na rzecz nawiązywania i utrzymywania stosunków dobrosąsiedzkich, zachowania zdecydowanej pozycji aktywnego propagatora współpracy regionalnej na wszystkich szczeblach oraz odgrywania pozytywnej roli w regionie; wzywa jednak rząd chorwacki i rządy państw ościennych do intensyfikacji dialogu między nimi w celu opracowania ostatecznych rozwiązań szeregu istotnych, a nieuregulowanych zagadnień dwustronnych, zwłaszcza sprawy wytyczenia granic, osób zaginionych, zwrotu mienia, uchodźców, a także ekstradycji obywateli oskarżonych o zbrodnie wojenne i zbrodnie przeciwko ludzkości;

35. przypomina porozumienie arbitrażowe osiągnięte przez premierów Słowenii i Chorwacji w celu rozwiązania sporu granicznego między tymi krajami; z zadowoleniem przyjmuje ratyfikację porozumienia przez parlament Chorwacji i wyraża nadzieję, że parlament Słowenii pójdzie wkrótce jego śladem; w związku z tym zwraca się do Komisji o ustalenie listy członków trybunału arbitrażowego, w skład którego wejdą wyłącznie wysoko wykwalifikowani profesjonaliści z przygotowaniem prawniczym i w miarę możliwości z doświadczeniem w postępowaniach arbitrażowych;

36. apeluje do rządu chorwackiego i wszystkich sił politycznych Chorwacji o konstruktywne działania na rzecz utwierdzenia suwerenności Bośni oraz o ułatwianie trwającego procesu reform konstytucyjnych;

37. zwraca się do rządu chorwackiego o ponowne rozważenie polityki podwójnego obywatelstwa, zwłaszcza w odniesieniu do obywateli chorwackich, których miejscem stałego pobytu jest Bośnia i Hercegowina; apeluje do rządu chorwackiego o znalezienie uczciwego i trwałego rozwiązania sytuacji tych obywateli;

38. podkreśla, że zgodnie z kluczowym priorytetem partnerstwa dla członkostwa należy wzmocnić wysiłki na rzecz rozwiązania wszystkich nierozstrzygniętych sporów granicznych między Chorwacją a państwami ościennymi; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje postępy w negocjacjach z Czarnogorą, a także zachęca rząd Chorwacji, Serbii oraz Bośni i Hercegowiny do dalszych rozmów dwustronnych w sprawie wytyczenia granic;

*

* *

39. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentowi Chorwacji.

Środa, 10 lutego 2010 r.

Sprawozdanie dotyczące postępów Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii w 2009 r.

P7_TA(2010)0024

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie sprawozdania dotyczącego postępów Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii w 2009 r.

(2010/C 341 E/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając konkluzje prezydencji z posiedzenia Rady Europejskiej w Salonikach w dniach 19-20 czerwca 2003 r., na którym wszystkim państwom Bałkanów Zachodnich złożona została obietnica, że przystąpią one do Unii Europejskiej,
 - uwzględniając decyzję Rady Europejskiej z dnia 16 grudnia 2005 r. o przyznaniu Byłej Jugosłowiańskiej Republice Macedonii statusu kraju kandydującego do członkostwa w UE oraz uwzględniając konkluzje prezydencji Rady Europejskiej z 15-16 czerwca 2006 r. i 14-15 grudnia 2006 r.,
 - uwzględniając porozumienie przejściowe z 1995 r. zawarte między Republiką Grecji i Byłą Jugosłowiańską Republiką Macedonii,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji o postępach Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii w 2009 r. oraz komunikat Komisji „Strategia rozszerzenia i najważniejsze wyzwania w latach 2009-2010” z dnia 14 października 2009 r. ⁽¹⁾
 - uwzględniając wnioski z szóstego posiedzenia Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia UE-Była Jugosłowiańska Republika Macedonii z dnia 27 lipca 2009 r.,
 - uwzględniając zalecenia wspólnej komisji parlamentarnej UE-Była Jugosłowiańska Republika Macedonii z dnia 31 marca 2009 r.,
 - uwzględniając umowę o readmisji, zawartą między UE a Byłą Jugosłowiańską Republiką Macedonii w dniu 18 września 2007 r., a także rozporządzenie Rady (WE) nr 1244/2009 z 30 listopada 2009 r. ⁽²⁾ przyjęte w dniu 1 grudnia 2009 r., zmieniające rozporządzenie (WE) nr 539/2001 z dnia 15 marca 2001 r. wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu,
 - uwzględniając decyzję Rady 2008/212/WE z dnia 18 lutego 2008 r. ⁽³⁾ w sprawie zasad, priorytetów i warunków ujętych w partnerstwie akcesyjnym zawartym z Byłą Jugosłowiańską Republiką Macedonii,
 - uwzględniając wnioski z posiedzenia Rady do Spraw Ogólnych i Rady do Spraw Zagranicznych z dni 7 i 8 grudnia 2009 r.,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że proces rozszerzenia jest korzystny zarówno dla państw przystępujących do Unii, jak i dla całej Unii Europejskiej,

⁽¹⁾ COM(2009)0533.

⁽²⁾ Dz.U. L 336 z 18.12.2009, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 80 z 19.3.2008, s. 32.

Środa, 10 lutego 2010 r.

- B. mając na uwadze, że perspektywa integracji z UE w dalszym ciągu pozytywnie oddziałuje na reformy w regionie Bałkanów Zachodnich i pomaga wprowadzić tam stabilność, pokój i dobrobyt,
- C. mając na uwadze, że walka z korupcją w każdym kraju starającym się o wejście do UE jest ważnym priorytetem w agendzie akcesyjnej UE,
- D. mając na uwadze, że Była Jugosłowiańska Republika Macedonii kontynuuje proces reform i przystąpi do Unii Europejskiej gdy tylko zostaną spełnione kryteria kopenhaskie,
1. gratuluje Byłej Jugosłowiańskiej Republice Macedonii postępów osiągniętych od czasu poprzedniego sprawozdania o postępach; z zadowoleniem odnotowuje, że w oparciu o te właśnie postępy Komisja zaleciła otwarcie negocjacji o przystąpieniu do UE; wzywa Radę do potwierdzenia zaleceń Komisji, bez dalszych opóźnień, na szczycie Rady w marcu 2010 r., zgodnie z konkluzjami z posiedzeń Rady do Spraw Ogólnych i Rady do Spraw Zagranicznych w dniach 7-8 grudnia 2009 r.; oczekuje rozpoczęcia negocjacji w najbliższym czasie;
2. podkreśla, że wyraźna i konkretna perspektywa członkostwa w UE jest w dalszym ciągu główną siłą napędzającą proces reform w krajach tego regionu, a w szczególności w Byłej Jugosłowiańskiej Republice Macedonii; przypomina ponadto, że pozbawiony przeszkód proces prowadzący do członkostwa w UE ma kluczowe znaczenie dla zagwarantowania politycznej stabilności, co stanowi wspólny cel łączący podmioty polityczne i grupy etniczne w kraju;

Rozwój sytuacji politycznej

3. przychylnie odnosi się do szerokiego konsensusu pomiędzy rządem a partiami opozycyjnymi w sprawie europejskich aspiracji kraju; z satysfakcją zauważa, że wspomniany konsensus oraz usprawniony dialog polityczny doprowadziły do przyspieszenia przyjmowania prawodawstwa dotyczącego integracji z UE; podkreśla jednak znaczenie skutecznego wprowadzenia go w życie; z zadowoleniem odnosi się do poparcia, jakim zdecydowana większość społeczeństwa darzy proces przystąpienia do UE, i popiera zatem zdecydowanie niezbędne reformy;
4. z zadowoleniem przyjmuje duże postępy dokonane przez ten kraj w walce z korupcją, a zwłaszcza przyjęcie ustawy o finansowaniu partii politycznych; zauważa jednak, że korupcja – problem powszechnie występujący w państwach w tym regionie – jest wciąż szeroko rozpowszechniona i by ją zlikwidować konieczne są dalsze dynamiczne działania;
5. przypomina, że sprawnie działający parlament, pełniący rolę ustawodawcy i sprawujący kontrolę nad działaniami rządu, to podstawa demokracji; w związku z tym przychylnie odnosi się do przyjęcia ustawy dotyczącej parlamentu krajowego, która znacząco poprawia jego funkcjonowanie; zauważa, że istnieje potrzeba dalszego usprawnienia funkcjonowania parlamentu i uwydatnienia roli opozycji, a to poprzez zmianę parlamentarnego regulaminu zgodnie z najlepszymi europejskimi wzorcami; głęboko ubolewa nad decyzją podjętą niedawno przez jedną z partii politycznych o wycofaniu się z działalności parlamentarnej i wzywa wszystkie partie polityczne do dążenia do znalezienia rozwiązania, które byłoby do przyjęcia dla wszystkich stron i które doprowadziłyby do normalizacji działań parlamentarnych;
6. gratuluje władzom sposobu, w jaki przeprowadzono wybory prezydenckie i lokalne, ze względu na wyraźne postępy w tym zakresie w porównaniu z wyborami parlamentarnymi, które odbyły się w 2008 r.; zauważa z satysfakcją, że wybory te spełniły większość międzynarodowych standardów oraz wzywa rząd do dalszego wdrażania pozostałych zaleceń OBWE/ODIHR, zwłaszcza jeśli chodzi o uaktualnienie list wyborczych, zapewnienie równego dostępu do mediów partiom i kandydatom oraz wdrożenie przepisów dotyczących finansowania kampanii; podkreśla, że doniesiono o szeregu przypadków wywierania nacisku na głosujących lub zastraszania ich – w szczególności urzędników służby cywilnej – i podkreśla konieczność zajęcia się tą sprawą; z satysfakcją odnotowuje fakt, że niektórzy sprawcy nieprawidłowości zostali doprowadzeni przed wymiar sprawiedliwości i oczekuje dochodzenia w sprawie pozostałych nieprawidłowości i wniesienia oskarżeń przeciwko ich sprawcom;

Środa, 10 lutego 2010 r.

7. podkreśla, że sprawą najwyższej wagi jest poprawa stosunków między grupami etnicznymi, w tym zagwarantowanie praw osób niezależnie od ich pochodzenia etnicznego, dzięki dalszemu wdrażaniu umowy ramowej z Ochrydy, która jest zasadniczym zrębem poprawnych stosunków między grupami etnicznymi w tym kraju; wzywa wszystkie społeczności i ich przywódców do szanowania kwestii drażliwych dla innych grup, a zwłaszcza do powstrzymania się od używania podburzającego języka i prowokacyjnych symboli podważających rolę innych grup etnicznych; podkreśla też znaczenie edukacji w procesie integracji i w związku z tym nalega, by władze zlikwidowały praktykę szkolnego systemu zmianowego opartego na rozdziale etnicznym;

8. zwraca szczególną uwagę na trwający proces decentralizacji, który jest ważnym krokiem przyczyniającym się do lepszego funkcjonowania państwa i poprawy stosunków między grupami etnicznymi; podkreśla, że aby zapewnić pomyślne wprowadzenie w życie tego procesu, należy udzielić gminom środków wystarczających na realizację nowych postawionych przed nimi zadań oraz należy zwiększyć ich potencjał korzystania z przekazanych im kompetencji;

9. podkreśla, że dostęp obywateli do wymiaru sprawiedliwości jest kluczowym elementem w systemie rządów prawa; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje postępy osiągnięte w sądownictwie oraz zaangażowanie rządu w kontynuację reform, przejawiające się między innymi zwiększeniem funduszy na sądy i urząd oskarżyciela publicznego; podkreśla znaczenie wprowadzania w życie ustaw i wzywa władze do dalszego zwiększania niezależności władzy sądowniczej i zapewnienia bezstronności sędziów; zauważa, że liczba zaległych spraw sądowych uległa zmniejszeniu i zachęca władze do dalszego usprawniania systemu, aby stał się on bardziej wydajny, przy jednoczesnym zwiększaniu poszanowania praw człowieka w kontekście śledztw i postępowań sądowych; wzywa ponadto do szybkiego przyjęcia ustawy o pomocy prawnej;

10. zauważa postępy osiągnięte w reformowaniu funkcjonowania administracji publicznej ogólnie, a w szczególności postęp, jakim jest przyjęcie ustawy dotyczącej urzędników służby publicznej; wzywa władze do zapewnienia zgodności z prawem przez zaprzestanie praktyki przyznawania bezprawnych awansów oraz zatrudniania pracowników na czas określony obchodząc przy tym prawo;

11. z zadowoleniem przyjmuje postępy osiągnięte w zakresie reformy policji oraz wprowadzenie nowego systemu kariery zawodowej, który sprzyja odpolitycznieniu policji; wzywa władze do kontynuowania reform, aby zagwarantować wydajne i demokratyczne mechanizmy nadzoru nad policją oraz zapobiec uchybieniom ze strony policji i nadużywaniu przez nią uprawnień;

12. wzywa władze do dalszego wspierania rozwoju niezależnych i pluralistycznych środków przekazu wolnych od ingerencji politycznych; podkreśla potrzebę ciągłego wzmacniania wolności środków przekazu poprzez stosowanie europejskich standardów i zwiększenie przejrzystości;

13. wzywa władze do opracowania strategii antydyskryminacyjnej gwarantującej równość wszystkich ludzi bez względu na pochodzenie etniczne, płeć, wiek, wyznanie, orientację seksualną czy niepełnosprawność i do przyjęcia w tym celu niezbędnych ustaw; podkreśla potrzebę dołożenia wielkich starań, by poprawić sytuację kobiet i dzieci oraz by chronić je przed przemocą domową;

14. wyraża ubolewanie, że projekt obszernej ustawy antydyskryminacyjnej chroniącej obywateli przed dyskryminacją w zatrudnieniu, dostępie do dóbr i usług, edukacji, instytucjach publicznych i życiu osobistym złożony przez rząd Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii w dniu 28 stycznia 2010 r. nie obejmuje orientacji seksualnej jako jednej z przyczyn dyskryminacji; zaznacza, że tego rodzaju przepisy zostały zawarte w poprzednich projektach legislacyjnych, z którymi zapoznała się Komisja, oraz wymienione w sprawozdaniu Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej; wzywa rząd w Skopje, by dostosował projekt ustawy do dyrektywy ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy(2000/78/WE) oraz projektu dyrektywy w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania osób bez względu na religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną (COM(2008)0426);

15. wzywa rząd do podjęcia dalszych kroków w celu zwiększenia ograniczonego obecnie uczestnictwa kobiet w życiu politycznym; z zadowoleniem przyjmuje podjęcie pozytywnych działań, które zwiększyły liczbę kobiet w parlamencie krajowym; uważa jednak, że potrzebne są dalsze wysiłki, zwłaszcza na rzecz zwiększenia udziału kobiet w życiu politycznym na szczeblu lokalnym;

Środa, 10 lutego 2010 r.

16. z zadowoleniem przyjmuje nowe ramy instytucjonalne nowo utworzonych komisji ds. równych szans i ma nadzieję, że komisje te będą dysponowały odpowiednimi zasobami i jasno określonymi uprawnieniami;

17. odnotowuje, że choć przyjęto strategię na rzecz zwalczania przemocy domowej, ten rodzaj przemocy jest w dalszym ciągu, zdaniem Komisji, powodem do niepokoju; z zadowoleniem odnotowuje, że rozszerzono definicję uwiedzenia osoby nieletniej w prawie karnym, co będzie oznaczało większą ochronę kobiet;

18. wzywa w związku z tym wszystkie gminy do podpisania porozumienia o współpracy w zakresie realizacji działań na rzecz integracji społeczności romskiej w latach 2005-2015 oraz strategii na rzecz Romów w celu rozwiązywania lokalnych problemów we współpracy z instytucjami rządowymi; apeluje do władz Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii o zwiększenie funduszy przeznaczonych na wdrażanie planów operacyjnych w ramach krajowego planu działań na rzecz romskich kobiet;

19. podkreśla ważną rolę odgrywaną przez organizacje społeczeństwa obywatelskiego w odbywającej się transformacji, nie tylko w związku z procesem reform i walką z korupcją, ale także – co jest równie ważne – w związku ze stosunkami między grupami etnicznymi i monitorowaniem przestrzegania praw człowieka; podkreśla, że taka działalność powinna być odpowiednio wspierana za pomocą instrumentu pomocy przedakcesyjnej, w Skopie i w reszcie kraju;

Sytuacja gospodarcza i społeczna

20. gratuluje władzom polityki makroekonomicznej przyjętej w celu przeciwdziałania negatywnym skutkom światowego kryzysu finansowego i gospodarczego; jest zaniepokojony, że wpływ kryzysu finansowego na kraj spowoduje dalszy wzrost i tak trwale wysokiego poziomu bezrobocia i zniweczy starania na rzecz jego obniżenia; podkreśla, że władze powinny dołożyć wszelkich starań, by w jak największym stopniu ochronić przed skutkami kryzysu najsłabsze grupy społeczne;

21. gratuluje wyższej niż poprzednio pozycji w klasyfikacji państw zawartej w ostatnim raporcie Banku Światowego pt. „Doing business 2009”; wskazuje jednak, że procedury rejestracji działalności gospodarczej i ochrona praw własności nadal nie zostały w wystarczającym stopniu poprawione, a system edukacji nie jest odpowiednio wspierany, by był w stanie wyszkolić zasoby ludzkie niezbędne do rozwoju gospodarki;

22. zauważa niedawne demonstracje zorganizowane przez związki zawodowe i wyrażające sprzeciw wobec proponowanych przez rząd zmian w prawie pracy, mogących ograniczać prawa i swobody pracowników; wyraża duże zaniepokojenie statusem pracowników, w szczególności kobiet zatrudnionych w przedsiębiorstwach włókienniczych; zwraca uwagę, że równe traktowanie kobiet i równe szanse w zakresie zatrudnienia stanowią podstawową cechę zamożnej i konkurencyjnej gospodarki;

23. uważa, że mimo stosunkowego zaawansowania w dostosowywaniu prawodawstwa w dziedzinie ochrony środowiska nadal pozostaje wiele do zrobienia w zakresie jego wdrażania na szczeblu lokalnym; ponawia swój apel o skuteczne monitorowanie jakości i poziomu wody w jeziorach granicznych: Ochrydzkim, Prespa i Dojran oraz na rzece Wardar; apeluje o bliższą współpracę transgraniczną w dziedzinie ochrony środowiska, opartą na standardach UE, oraz w związku z tym z zadowoleniem odnosi się do inicjatyw podejmowanych na szczeblu regionalnym, takich jak niedawne spotkanie premierów Grecji, Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii i Albanii;

24. wzywa, w uznaniu dla roli tych ekosystemów, do podjęcia skutecznych kroków – opierających się na idei trwałego rozwoju – w celu ograniczenia negatywnego wpływu, jaki wywiera na nie działalność ludzka i gospodarcza, szczególnie w odniesieniu do zagrożonych gatunków i ogólnego stanu szczególnie delikatnych siedlisk; zaznacza w tym kontekście, że szczególnie niepokojące są opóźnienia w budowie oczyszczalni ścieków we wszystkich głównych miastach, miejscowościach i zakładach przemysłowych;

25. nakłania władze do rozpoczęcia inwestowania w utrzymanie i usprawnienie sieci kolejowej, która zarówno pod względem ekologicznym, jak i ekonomicznym, jest realną alternatywą dla systemu transportu drogowego oraz ma decydujące znaczenie dla wznowienia solidnej współpracy regionalnej; zachęca państwo do zapewnienia lepszej integracji sieci transportu z sieciami wszystkich krajów sąsiednich, zwłaszcza jeśli chodzi o sektor publiczny, oraz wzywa Komisję do zapewnienia niezbędnej pomocy technicznej i finansowej w ramach IPP;

Środa, 10 lutego 2010 r.

26. gratuluje rządowi Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii postępów osiągniętych w przygotowaniach do przejścia zarządzania środkami w ramach IPP; z zadowoleniem odnotowuje upoważnienie władz krajowych do przejścia odpowiedzialności za komponenty IPP dotyczące rozwoju regionalnego, rozwoju zasobów ludzkich i rozwoju obszarów wiejskich; wzywa rząd państwa i Komisję do przyspieszenia niezbędnych prac na rzecz przekazania zarządzania komponentami IPP dotyczącymi pomocy w okresie przejściowym oraz rozwoju instytucjonalnego, a także współpracy transgranicznej; podkreśla znaczenie IPP jako ważnego narzędzia mającego na celu wspieranie kraju w jego przygotowaniach do przyszłego członkostwa w UE;

Problemy regionalne

27. gratuluje spełnienia wszystkich kryteriów dotyczących zniesienia systemu wizowego, czego skutkiem jest rozporządzenie Rady (WE) nr 1244/2009 przyznające system bezwizowy od dnia 19 grudnia 2009 r.; wyraża uznanie dla rządu, który wykazał się regionalną odpowiedzialnością proponując władzom Bośni i Hercegowiny pomoc w zakresie negocjacji wizowych dzięki podzieleniu się wiedzą swego głównego eksperta prowadzącego te negocjacje;

28. z zadowoleniem przyjmuje uczestnictwo kraju w misjach cywilnych i wojskowych UE, a także jego wspólne stanowisko dotyczące większości oświadczeń i wspólnych stanowisk UE; z zadowoleniem zauważa nawiązanie w ostatnim czasie stosunków dyplomatycznych z Kosowem, a także zawarcie porozumienia w sprawie fizycznego wytyczenia granicy, co stanowi istotny wkład w zapewnienie stabilności w regionie;

29. przypomina, że, zgodnie z odpowiednimi konkluzjami ze spotkania Rady Europejskiej w dniach 19-20 czerwca 2008 r. oraz konkluzjami spotkań Rady do Spraw Ogólnych i Rady do Spraw Zagranicznych w dniach 7-8 grudnia 2008 r. oraz 8 grudnia 2009 r., utrzymanie dobrosąsiedzkich stosunków, łącznie z wynegocjowaniem i wzajemnym uznaniem rozwiązania dotyczącego nazwy kraju, pozostaje zasadniczym elementem;

30. przychylnie odnosi się do nowego i lepszego klimatu pomiędzy rządem Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii a rządem Grecji po niedawnych wyborach, które odbyły się w Grecji, a w szczególności do niedawnych spotkań premierów tych państw; zachęca oba państwa do podwojenia starań na najwyższym szczeblu zwłaszcza w negocjacjach w ramach ONZ, w celu wypracowania, pod auspicjami ONZ, uznanego i satysfakcjonującego dla obu stron porozumienia co do kwestii nazwy kraju, oraz podkreśla, że Unia Europejska powinna być gotowa do udzielenia pomocy w procesie negocjacji; z zaniepokojeniem dostrzega wysuwanie argumentów historycznych w bieżącej debacie, w tym nowe zjawisko tzw. „ustarożytniania”, które może spowodować eskalację napięć pomiędzy sąsiadami i stworzyć nowe podziały wewnętrzne;

31. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę nowego rządu Grecji, który zaproponował przyjęcie roku 2014 jako symbolicznej i motywującej docelowej daty przystąpienia krajów Bałkanów Zachodnich do UE; w związku z tym zwraca się do rządów państw tego regionu o szczerze przyczynienie się do realizacji tego szlachetnego celu;

32. podkreśla, jak ważne jest w tym regionie pojednanie i zrozumienie, będące nieodłączną częścią europejskich wartości i zasad, oraz zachęca Byłą Jugosłowiańską Republikę Macedonii i kraje sąsiednie do aktywnego udziału w opracowaniu i wdrażaniu środków budowy zaufania w dziedzinie edukacji i współpracy transgranicznej oraz wypracowania wspólnej interpretacji historycznej; wzywa władze Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii i krajów sąsiednich do unikania działań i oświadczeń, które mogą zaszkodzić tym staraniom; zauważa, że świętowanie wspólnych wydarzeń historycznych wraz z sąsiednimi państwami członkowskimi UE przyczynia się do lepszego zrozumienia historii i utrzymywania dobrosąsiedzkich stosunków;

33. wzywa władze Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii do podjęcia niezbędnych działań w celu powstrzymania wypowiedzi szerzących nienawiść wobec sąsiednich państw członkowskich UE w mediach oraz usunięcia podobnych stwierdzeń z podręczników szkolnych;

34. wzywa Byłą Jugosłowiańską Republikę Macedonii i kraje sąsiadujące do przyczynienia się do kultury politycznej opartej na wzajemnym poszanowaniu, zrozumieniu, zaufaniu i tolerancji; w tym kontekście podkreśla pierwszorzędą rolę polityków i środków przekazu;

Środa, 10 lutego 2010 r.

35. podkreśla kluczową odpowiedzialność rządów regionu za pokój, bezpieczeństwo i stabilność, jak również ważną rolę odgrywaną w tym względzie przez instytucje UE oraz wzywa je do dokładnego rozważania konsekwencji ich decyzji i działań; z zaniepokojeniem dostrzega w związku z tym odłożenie przez Radę decyzji w sprawie dalszych postępów w procesie rozszerzenia dotyczącym Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii, co niesie ze sobą ryzyko zarówno zwiększenia napięcia między grupami etnicznymi w kraju, jak również negatywnych konsekwencji dla stabilności w regionie;

*

* *

36. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz rządowi i parlamentowi Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii.

Sprawozdanie dotyczące postępów Turcji w 2009 r.

P7_TA(2010)0025

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie sprawozdania z postępów Turcji w 2009 r.

(2010/C 341 E/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie Komisji z postępów Turcji w 2009 r. (SEC(2009)1334),
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 27 września 2006 r. w sprawie postępów Turcji na drodze do przystąpienia ⁽¹⁾ oraz z dnia 24 października 2007 r. w sprawie stosunków UE-Turcja ⁽²⁾, a także z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie postępów Turcji w 2007 r. ⁽³⁾ i z dnia 12 marca 2009 r. w sprawie sprawozdania z postępów Turcji w 2008 r. ⁽⁴⁾,
- uwzględniając ramy negocjacyjne przyjęte dla Turcji w dniu 3 października 2005 r.,
- uwzględniając decyzję Rady 2008/157/WE z dnia 18 lutego 2008 r. w sprawie zasad, priorytetów i warunków zawartych w partnerstwie dla członkostwa zawartym z Republiką Turcji ⁽⁵⁾ („partnerstwo dla członkostwa”), jak również wcześniejsze decyzje Rady w sprawie partnerstwa dla członkostwa z 2001, 2003 i 2006 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dni 10-11 grudnia 2009 r.,
- uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że negocjacje z Turcją w sprawie przystąpienia zostały otwarte w dniu 3 października 2005 r. po przyjęciu przez Radę ram negocjacyjnych, a także mając na uwadze, że rozpoczęcie tych negocjacji stanowiło punkt wyjścia dla długotrwałego i otwartego procesu,
- B. mając na uwadze, że Turcja zobowiązała się do reform, stosunków dobrosąsiedzkich i stopniowego dostosowania się do UE i że te starania powinny być postrzegane przez Turcję jako szansa na modernizację,

⁽¹⁾ Dz.U. C 306 E z 15.12.2006, s. 284.

⁽²⁾ Dz.U. C 263 E z 16.10.2008, s. 452.

⁽³⁾ Dz.U. C 279 E z 19.11.2009, s. 57.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0134.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 51 z 26.2.2008, s. 4.

Środa, 10 lutego 2010 r.

- C. mając na uwadze, że zgodnie z konkluzjami z posiedzenia Rady Europejskiej w grudniu 2006 r. całkowite spełnienie wszystkich kryteriów kopenhaskich i zdolność UE do przyjmowania nowych państw pozostają podstawą do przystąpienia do UE, która jest społecznością opartą na wspólnych wartościach,
- D. mając na uwadze, że Komisja stwierdziła, iż w 2009 r. dokonano ograniczonych konkretnych postępów w dziedzinie reform politycznych,
- E. mając na uwadze, że już czwarty rok z rzędu Turcja nie wypełniła postanowień wynikających z układu o stowarzyszeniu WE-Turcja i z jego protokołu dodatkowego,
- F. mając na uwadze, że w sprawozdaniu z postępów Turcji w 2009 r. Komisja podjęła i przeanalizowała kwestie, na które Parlament zwrócił uwagę w swojej ostatniej rezolucji w sprawie postępów Turcji,
1. z zadowoleniem przyjmuje szeroką debatę publiczną na temat szeregu tradycyjnie newralgicznych kwestii, takich jak rola sądownictwa, prawa obywateli pochodzenia kurdyjskiego, prawa społeczności alewickiej, rola wojska oraz stosunki Turcji z sąsiadami; pochwała rząd turecki za konstruktywne podejście oraz rolę odegraną w zainicjowaniu tej debaty;
 2. ponownie wyraża obawy z powodu polaryzacji dokonującej się w tureckim społeczeństwie oraz między partiami politycznymi i wzywa rząd oraz wszystkie partie reprezentowane w parlamencie do wypracowania właściwej równowagi między rywalizacją polityczną a pragmatyczną współpracą, tak aby ułatwić pojednanie społeczeństwa tureckiego oraz umożliwić realizację kluczowych reform, zwłaszcza reformy konstytucji;
 3. zauważa, że w 2009 r. postęp w dziedzinie konkretnych reform był niewielki i zachęca rząd do przejścia od politycznych inicjatyw do konkretnych zmian przepisów, a następnie do ich wdrożenia;
 4. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że w obszarach, w których istnieją przepisy spełniające polityczne kryteria kopenhaskie, poziom ich wdrożenia wciąż jest niedostateczny; wzywa rząd przede wszystkim do wdrożenia przepisów w dziedzinach praw kobiet, niedyskryminacji, wolności religii, myśli i przekonań, wolności słowa i wypowiedzi, zerowej tolerancji dla tortur oraz walki z korupcją;
 5. wzywa Turcję do kontynuowania i wzmożenia wysiłków na rzecz pełnego spełnienia kryteriów kopenhaskich oraz do zjednoczenia społeczeństwa tureckiego w celu wsparcia niezbędnych reform, w oparciu o zasadę równości wszystkich jednostek ludzkich, niezależnie od płci, pochodzenia rasowego lub etnicznego, religii lub przekonań, niepełnosprawności, wieku czy orientacji seksualnej;

Spełnianie politycznych kryteriów kopenhaskich

Demokracja i praworządność

6. ponownie zwraca uwagę na decydujące znaczenie kompleksowej i zasadniczej reformy konstytucji, która uczyni ochronę praw człowieka i podstawowych wolności centralnym elementem państwa i społeczeństwa tureckiego; zachęca rząd turecki do wznowienia prac nad tą reformą i apeluje o współpracę wszystkich partii politycznych oraz zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego i wszystkich mniejszości;
7. ponawia zawarty w swoich poprzednich rezolucjach z 2006 i 2007 r. apel o zreformowanie systemu wyborczego poprzez obniżenie dziesięcioprocentowego progu, co zapewni pluralizm partyjny, głównie w celu umożliwienia nowo powstałym partiom uzyskania dostępu do procesów politycznych, a także szerszej reprezentacji sił politycznych i mniejszości w Wielkim Zgromadzeniu Narodowym;

Środa, 10 lutego 2010 r.

8. wyraża głębokie ubolewanie w związku z decyzją trybunału konstytucyjnego o rozwiązaniu Partii Społeczeństwa Demokratycznego (DTP) oraz zakazie działalności politycznej jej niektórych demokratycznie wybranych przedstawicieli; wyraża ubolewanie także z powodu niedawnych aresztowań członków DTP; ponownie potępia przemoc i terroryzm, a także wzywa wszystkie siły polityczne do poszukiwania pojednania na drodze pokojowej oraz do zjednoczenia społeczeństwa tureckiego w oparciu o równe prawa dla wszystkich obywateli; podkreśla, że politycznym przedstawicielom społeczności kurdyjskiej należy umożliwić pełne uczestnictwo w tym procesie; zwraca uwagę na opinię Komisji Weneckiej Rady Europy z marca 2009 r., w której stwierdzono, że przepisy tureckie dotyczące delegalizacji partii politycznych nie są zgodne z europejską konwencją praw człowieka (EKPC), i wzywa rząd do przedstawienia niezbędnych wniosków dotyczących reformy, przy poszanowaniu norm europejskich;

9. uważa, że kompleksowa i szybka reforma sądownictwa ma kluczowe znaczenie dla powodzenia procesu modernizacji w Turcji; z zadowoleniem przyjmuje zatwierdzenie przez rząd strategii reformy sądownictwa i odnotowuje z satysfakcją szeroko zakrojony proces konsultacyjny, który towarzyszył jej opracowaniu; zachęca rząd do bezzwłocznego wdrożenia strategii, zwracając szczególną uwagę na systematyczne środki mające na celu zwiększenie bezstronności i profesjonalizmu sądownictwa, a także jego zgodności z normami EKPC; w tym kontekście wzywa rząd turecki do wydania wytycznych dla prokuratorów dotyczących przepisów wykorzystywanych często do ograniczania wolności wypowiedzi; ponadto zachęca rząd do reformy Naczelnej Rady Sędziów i Prokuratorów celem zagwarantowania jej reprezentatywności, obiektywności, bezstronności i przejrzystości;

10. wyraża głębokie ubolewanie z powodu decyzji trybunału konstytucyjnego o unieważnieniu przepisów dotyczących ograniczenia właściwości sądów wojskowych, którą uważa za poważną przeszkodę dla tureckich wysiłków w zakresie reform, oraz wzywa Wielkie Zgromadzenie Narodowe Turcji do wypracowania kompromisu na rzecz reform konstytucyjnych; jest zaniepokojony ciągłym zaangażowaniem armii w politykę wewnętrzną i zagraniczną Turcji i podkreśla ponownie, że w demokratycznym społeczeństwie armia musi podlegać w pełni kontroli cywilnej; wzywa w szczególności Wielkie Zgromadzenie Narodowe Turcji do zwiększenia nadzoru nad budżetem i wydatkami armii oraz do zaangażowania się w rozwój polityki bezpieczeństwa i obrony;

11. jest zaniepokojony domniemanym zasięgiem siatki przestępczej Ergenekon i planem „Sledgehammer”; wzywa rząd i sądownictwo do zagwarantowania, że wszystkie postępowania będą w pełni zgodne z zasadami rzetelnego procesu sądowego i że przestrzegane będą prawa wszystkich pozwanych; zgadza się z oceną Komisji, że Turcja musi wykorzystać tę sprawę jako okazję do wzmocnienia zaufania do właściwego funkcjonowania jej demokratycznych instytucji i stosowania przez nią zasad państwa prawa; wzywa rząd Turcji, by nie zezwolił na wykorzystywanie postępowań sądowych jako pretekstu do wywierania nadmiernej presji na nastawionych krytycznie dziennikarzy, pracowników akademickich lub polityków opozycji;

12. wyraża ubolewanie z powodu braku postępów w zakresie tworzenia biura Rzecznika Praw Obywatelskich; wzywa rząd do wprowadzenia, a wszystkie partie parlamentarne do wspierania, niezbędnych przepisów ustanawiających skuteczny, niezależny mechanizm wnoszenia skarg, połączony z systemem prowadzenia dochodzeń w sprawie domniemych przypadków łamania praw człowieka;

Prawa człowieka oraz poszanowanie i ochrona mniejszości

13. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy podejmowane przez rząd turecki celem zjednoczenia obywateli tureckich i umożliwienia im, niezależnie od płci, pochodzenia rasowego lub etnicznego, religii lub przekonań, niepełnosprawności, wieku lub orientacji seksualnej, korzystania z równych praw oraz odgrywania aktywnej roli w społeczeństwie tureckim; zdaje sobie sprawę, że jest to debata historyczna, ale wzywa zdecydowanie rząd do przejścia od inicjatyw politycznych do konkretnych reform, a także wzywa wszystkie partie polityczne i wszystkie zaangażowane strony, by wspierały ten proces, próbując jednocześnie znaleźć rozwiązania dla newralgicznych dla obu stron kwestii; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje plan przedstawiony przez rząd Wielkiemu Zgromadzeniu Narodowemu Turcji w dniu 13 listopada 2009 r. i zachęca do jego wdrożenia, tak aby zagwarantować przestrzeganie swobód wszystkich obywateli;

14. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie przepisów znoszących wszelkie ograniczenia nałożone na programy w języku kurdyjskim emitowane przez nadawców prywatnych i publicznych zarówno na szczeblu lokalnym, jak i krajowym, a także przepisów dotyczących posługiwania się językiem kurdyjskim w więzieniach; wzywa rząd do podjęcia dalszych kroków na rzecz zapewnienia rzeczywistych możliwości nauki języka kurdyjskiego w ramach publicznego i prywatnego systemu szkolnictwa oraz na rzecz pozwolenia na posługiwanie się tym językiem w życiu politycznym oraz w sektorze usług użyteczności publicznej; wzywa rząd do zagwarantowania, że przepisy antyterrorystyczne nie będą nadużywane do ograniczania podstawowych wolności, zwłaszcza wolności wypowiedzi, a ponadto wzywa do likwidacji systemu straży wiejskiej w południowo-wschodniej Turcji;

Środa, 10 lutego 2010 r.

15. wspiera zamiar Wielkiego Zgromadzenia Narodowego Turcji szybkiego przyjęcia poprawek do ustawy antyterrorystycznej w celu skreślenia przepisów umożliwiających sądenie dzieci w wieku od piętnastu do osiemnastu lat jak osób dorosłych;
16. zachęca rząd turecki do wzmożenia wysiłków na rzecz przezwyciężenia niedostatków socjalnych i gospodarczych w południowo-wschodniej części kraju; ponownie wzywa Komisję do przedstawienia analizy konsekwencji projektu dla południowo-wschodniej Anatolii; wzywa władze Turcji do ochrony dziedzictwa kulturowego i ekologicznego, którego dotyczy ten projekt, szczególnie w odniesieniu do stanowisk archeologicznych Hasankeyf i Allianoi; wyraża zaniepokojenie wysiedleniem tysięcy osób wynikającym z budowy zapór wodnych; wzywa rząd do zaprzestania prac nad projektem zapory wodnej Ilisu, aż do przedstawienia wyżej wspomnianej analizy Komisji;
17. wzywa Wielkie Zgromadzenie Narodowe Turcji do zagwarantowania wszystkim bez wyjątku posłom do parlamentu poszanowania immunitetu parlamentarnego obejmującego wolność wyrażania opinii politycznych;
18. potępia nieustające akty przemocy dokonywane przez PKK i inne ugrupowania terrorystyczne na tureckiej ziemi i wzywa PKK do reakcji na polityczną inicjatywę rządu tureckiego poprzez złożenie broni i położenie kresu przemocy;
19. podkreśla, że wolność religii jest uniwersalną podstawową wartością i wzywa Turcję do zagwarantowania jej wszystkim obywatelom; z zadowoleniem przyjmuje dialog podjęty przez rząd turecki z przedstawicielami wspólnot religijnych, w tym z alewitami, i zachęca władze do pogłębienia dialogu międzyreligijnego, tak aby ustanowić regularną i konstruktywną wymianę opinii; po raz kolejny stwierdza jednak, że pozytywnym działaniom i gestom muszą towarzyszyć znaczące reformy ram prawnych, które muszą umożliwiać tym wspólnotom religijnym funkcjonowanie bez nadmiernych ograniczeń, zgodnie z EKPC i z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka; podkreśla zwłaszcza potrzebę przyznania wszystkim wspólnotom religijnym osobowości prawnej;
20. z zadowoleniem przyjmuje wdrożenie ustawy o fundacjach; wyraża jednak ubolewanie z powodu faktu, że wspólnoty religijne nadal borykają się z problemami związanymi z prawem własności, których ta ustawa nie rozwiązuje, takimi jak kwestia zajętych i sprzedanych osobom trzecim własności lub własności fundacji połączonych przed przyjęciem nowych przepisów; wzywa rząd turecki do niezwłocznego zajęcia się tą kwestią;
21. ponownie wyraża zaniepokojenie z powodu przeszkód, jakie napotyka Patriarchat Ekumeniczny w związku ze swoim statusem prawnym, kształceniem duchownych i wyborem patriarchy ekumenicznego; po raz kolejny apeluje o niezwłoczne ponowne otwarcie greckiego prawosławnego seminarium na wyspie Halki oraz o przyjęcie środków umożliwiających powszechne stosowanie eklezjastycznego tytułu patriarchy ekumenicznego, a ogólniej rzecz ujmując, o stworzenie warunków do nieskrępowanego kształcenia duchownych wspólnot chrześcijańskich w Turcji;
22. wyraża ubolewanie z powodu utrzymującej się niepewności w związku z uznaniem domów cem za miejsca kultu alewitów oraz w związku z obowiązkowym kształceniem religijnym w szkołach; wzywa rząd turecki do systematycznego rozwiązania tej sytuacji;
23. jest zaniepokojony trudnościami napotykanymi przez syriaków w odniesieniu do ich praw własności; w szczególności wskazuje z zaniepokojeniem na toczące się w sądach sprawy dotyczące wywłaszczenia syryjskiego klasztoru prawosławnego Mor Gabriel;
24. ubolewa nad faktem, że rząd turecki nadal utrzymuje zastrzeżenia dotyczące praw mniejszości zapisanych w prawie międzynarodowym, że Turcja nie podpisała dotychczas odpowiednich konwencji Rady Europy i nie nawiązała jeszcze dialogu z Wysokim Komisarzem ds. Mniejszości Narodowych Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE); wzywa rząd do pełnego dostosowania swojej polityki do norm międzynarodowych oraz EKPC i wzywa wszystkie partie parlamentarne do wspierania działań w tym zakresie; odnotowuje w związku z tym trudności administracyjne, jakie napotykają szkoły mniejszościowe, oraz anachroniczny system podwójnego kierownictwa; ponadto wzywa rząd do aktywnego tworzenia atmosfery sprzyjającej pełnemu poszanowaniu mniejszości oraz do zagwarantowania, że w przypadku wrogości i aktów przemocy wszczynane będą postępowania sądowe;

Środa, 10 lutego 2010 r.

25. ubolewa, że od sprawozdania z postępów Turcji za 2008 r. nie odnotowano pozytywnych zmian w kwestii greckiej ludności wysp Gökçeada (İmroz) i Bozcaada (Tenedos), która wciąż napotyka trudności związane z prawem własności i edukacją; wzywa zatem rząd turecki do poszukiwania rozwiązań na rzecz zachowania dwukulturowego charakteru tych wysp, zgodnie z rezolucją z dnia 27 czerwca 2008 r. Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy w sprawie tych wysp;

26. jest zaniepokojony faktem, że tureckie ramy prawne nadal nie zapewniają dostatecznych gwarancji w stosunku do wolności wypowiedzi i że niektóre ustawy w dalszym ciągu są nadużywane do ograniczania tej wolności; wzywa rząd turecki do zaproponowania kompleksowej reformy ram prawnych w celu zagwarantowania ich zgodności z EKPC i z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka; zauważa, że po zmianie art. 301 tureckiego kodeksu karnego znacznie spadła liczba postępowań w porównaniu z ubiegłymi latami; nadal jest jednak zdania, że należy uchylić art. 301 i art. 318;

27. nadal wyraża zaniepokojenie z powodu faktu, że Turcja nie gwarantuje prawa do odmowy działania sprzecznego z własnym sumieniem w odniesieniu do obowiązkowej służby wojskowej i że brak jest alternatywy w postaci służby cywilnej; wyraża ubolewanie z powodu faktu, że nie wykonano dotychczas orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 2006 r. w sprawie Ülke przeciwko Turcji, które zobowiązuje Turcję do zmiany przepisów umożliwiających wielokrotne oskarżanie i skazywanie osób odmawiających działania sprzecznego z własnym sumieniem, i wzywa rząd do bezzwłocznego wykonania orzeczenia;

28. jest zaniepokojony nieustannym ograniczaniem wolności prasy, szczególnie w zakresie śledztwa w sprawie siatki Ergenekon oraz w związku z nałożeniem bezprecedensowej kary na grupę medialną, a także w związku z częstymi zakazami nakładanymi na strony internetowe; podkreśla, że dbanie o wolność prasy jest ważnym przejawem kultury politycznej w pluralistycznym społeczeństwie; zaleca, by w tym kontekście i w świetle niezdrowych powiązań między mediami, światem biznesu a polityką, przyjęto nową ustawę medialną;

29. wzywa rząd turecki do nasilenia działań na rzecz wdrożenia polityki „zero tolerancji dla tortur” oraz zezwolenia na publikację sprawozdania komitetu ds. zapobiegania torturom Rady Europy w celu zwiększenia wiarygodności tych działań; ponownie nalega, aby Wielkie Zgromadzenie Narodowe Turcji ratyfikowało Protokół fakultatywny do Konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur; ponadto wzywa rząd, aby dążył do ograniczenia bezkarności w odniesieniu do naruszeń praw człowieka, szczególnie wśród funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości;

30. wzywa rząd Turcji do zwrócenia większej uwagi na walkę z korupcją, poprawę przejrzystości finansowania partii i kampanii wyborczych oraz propagowanie otwartości administracji na wszystkich szczeblach;

31. zachęca rząd do nasilenia wysiłków na rzecz rzeczywistego zapewnienia równości płci, gwarantowanej na mocy prawa; w szczególności uważa, że należy opracować strategię w dziedzinie edukacji i zatrudniania kobiet, zmniejszając odsetek kobiet pracujących w szarej strefie gospodarki; wzywa rząd do wykorzystania potencjału organizacji społeczeństwa obywatelskiego, zwłaszcza w zakresie zwiększania wiedzy na temat praw kobiet, zapobiegania przemocy i tzw. zabójstwom honorowym; podkreśla, że rząd i sądownictwo muszą zagwarantować, że wszystkie przypadki przemocy wobec kobiet i ich dyskryminacji będą rozpatrywane przez sądy, a ich sprawcy karani, i że kobiety i dzieci zagrożone przemocą lub honorowymi zabójstwami będą chronione przez władze i otrzymają ich wsparcie; zachęca rząd turecki do zainicjowania skutecznej kampanii komunikacyjnej w celu zwiększenia wiedzy na temat praw kobiet w całym kraju;

32. zaznacza, że wprawdzie istnieją ramy prawne dotyczące rozwiązywania problemów przemocy domowej, zabójstw honorowych i wymuszanych we wczesnym wieku małżeństw, jednak istnieją obawy co do ich stosowania; w związku z tym wzywa władze do zapewnienia ofiarom ochrony poprzez zwiększenie liczby schronień i innej infrastruktury; zwraca uwagę na fakt, że poziom zatrudnienia kobiet w Turcji należy do najniższych wśród wszystkich państw członkowskich OECD i że należy go zwiększyć w celu wspierania praw ekonomicznych i niezależności kobiet;

Środa, 10 lutego 2010 r.

33. jest zaniepokojony brakiem gwarancji chroniących przed dyskryminacją ze względu na orientację seksualną; wzywa Wielkie Zgromadzenie Narodowe Turcji do przyjęcia nowych przepisów zabraniających bezpośredniej i pośredniej dyskryminacji na jakimkolwiek tle i we wszystkich obszarach, a ponadto wzywa rząd turecki do nasilenia działań na rzecz zwiększania wiedzy na temat jednostkowych praw człowieka i niedyskryminacji, do zagwarantowania, że dyskryminacyjne przepisy zostaną usunięte z prawodawstwa oraz że akty nienawiści i przemocy na tle homofobicznym będą należycie karane;

34. ubolewa nad brakiem postępów w zakresie praw związków zawodowych i wzywa ponownie rząd, by po konsultacjach z partnerami społecznymi przedstawił Wielkiemu Zgromadzeniu Narodowemu Turcji nowy wniosek celem przyjęcia bez dalszej zwłoki nowej ustawy dotyczącej związków zawodowych, która będzie zgodna z normami Międzynarodowej Organizacji Pracy i która obejmować będzie zabezpieczenia prawa do strajku oraz prawa do negocjowania układów zbiorowych; wyraża zaniepokojenie z powodu niedawnego aresztowania około dwudziestu tureckich działaczy związkowych (w połowie listopada 2009 r.) i apeluje o ścisłe przestrzeganie ich praw społecznych;

Zdolność podjęcia obowiązków wynikających z członkostwa

35. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że czwarty rok z rzędu Turcja nie wdrożyła protokołu dodatkowego do układu o stowarzyszeniu WE-Turcja; wzywa rząd turecki do jego pełnego i niezwłocznego wdrożenia w niedyskryminacyjny sposób i przypomina, że niedopełnienie tego obowiązku może mieć poważny wpływ na proces negocjacyjny;

Zobowiązanie do utrzymywania stosunków dobrosąsiedzkich

36. przypomina o wyraźnym obowiązku Turcji utrzymywania dobrosąsiedzkich stosunków przewidzianym w ramach negocjacyjnych; podkreśla podjęte wspólnie z pozostałymi stronami zobowiązanie do wspierania wysiłków na rzecz osiągnięcia kompleksowego rozwiązania problemu Cypru oraz zakończenia wszelkich nierozstrzygniętych sporów granicznych z sąsiednimi krajami, zgodnie z zasadą pokojowego rozwiązywania sporów zawartą w Karcie Narodów Zjednoczonych;

37. wzywa rząd turecki i wszystkie zainteresowane strony do aktywnego wspierania toczących się negocjacji oraz do wniesienia konkretnego wkładu w znalezienie kompleksowego rozwiązania kwestii Cypru, w oparciu o federację złożoną z dwóch stref i dwóch społeczności, zgodnie z odnośnymi rezolucjami Rady Bezpieczeństwa ONZ oraz zasadami, na których opiera się UE; wzywa Turcję do stworzenia atmosfery sprzyjającej negocjacjom poprzez natychmiastowe rozpoczęcie wycofywania swoich sił zbrojnych z Cypru, zajęcie się kwestią osiedlania obywateli tureckich na wyspie, a także poprzez umożliwienie zwrotu zamkniętej dzielnicy Famagusty jej prawowitym mieszkańcom, zgodnie z rezolucją 550(1984) Rady Bezpieczeństwa ONZ;

38. wzywa rząd turecki, aby zaprzestał utrudniać ruch cywilnych statków poszukujących ropy w imieniu Republiki Cypryjskiej we wschodniej części Morza Śródziemnego;

39. wzywa Turcję do zagwarantowania, że prawa wszystkich osób przesiedlonych na Cyprze będą przestrzegane, w tym osób należących do mniejszości religijnych, i że będą one mogły swobodnie korzystać z przysługujących im praw religijnych; podkreśla, że w przypadku katolickiej społeczności maronitów swobody należy przyznać również wszystkim czterem wioskom zamieszkiwanym przez wyznawców kościoła maronickiego;

40. z zadowoleniem przyjmuje reaktywację Komitetu ds. Osób Zaginionych i wzywa Turcję do podjęcia odpowiednich działań dotyczących tej kwestii humanitarnej;

41. pochwala wysiłki dyplomatyczne podjęte w celu normalizacji stosunków z Armenią i nalega, aby rząd turecki otworzył granicę z tym krajem; wzywa Wielkie Zgromadzenie Narodowe Turcji i parlament Armenii do niezwłocznej i bezwarunkowej ratyfikacji odpowiednich protokołów, która przyczyni się do zwiększenia bezpieczeństwa i stabilności w regionie Zakaukazia;

42. odnotowuje ograniczone postępy osiągnięte w zakresie poprawy dwustronnych stosunków turecko-greckich; wzywa Wielkie Zgromadzenie Narodowe Turcji do wycofania swojej deklaracji „casus belli” i oczekuje, że rząd turecki położy kres nieustającym naruszeniom greckiej przestrzeni powietrznej;

Środa, 10 lutego 2010 r.

43. z zadowoleniem przyjmuje stałą poprawę stosunków z Irakiem i z regionalnym rządem kurdyjskim; podkreśla ponownie swoje apele kierowane do rządu tureckiego o zagwarantowanie, że każda operacja antyterrorystyczna będzie przeprowadzana przy pełnym poszanowaniu integralności terytorium irackiego, praw człowieka i prawa międzynarodowego i że będzie się unikać strat wśród ludności cywilnej;

Zacieśnienie współpracy między UE i Turcją

44. odnotowuje otwarcie negocjacji w sprawie przystąpienia Turcji do Wspólnoty Energetycznej; z zadowoleniem przyjmuje podpisanie przez Turcję umowy międzyrządowej w sprawie gazociągu Nabucco, której wdrożenie stanowi jeden z najwyższych priorytetów UE w zakresie bezpieczeństwa energetycznego, i wzywa do otwarcia rozdziału dotyczącego energii w negocjacjach akcesyjnych; jednocześnie odnotowuje współpracę między Turcją, Rosją i niektórymi państwami członkowskimi UE nad projektem gazociągu południowego (South Stream);

45. zwraca uwagę na znaczenie Turcji jako kraju tranzytowego i kraju przeznaczenia dla nielegalnej migracji; wzywa rząd turecki do podjęcia pilnych działań na rzecz zapewnienia przestrzegania międzynarodowych praw w dziedzinie ochrony i przyjmowania imigrantów i osób ubiegających się o azyl; odnotowuje wznowienie negocjacji w sprawie umowy o readmisji między UE a Turcją i wzywa Turcję do pełnego wdrożenia w międzyczasie istniejących dwustronnych umów o readmisji z państwami członkowskimi; wzywa rząd turecki do zacieśnienia współpracy z UE w zakresie zarządzania migracjami, walki z przestępczością transgraniczną i handlem ludźmi; odnotowuje w tym kontekście wysiłki Turcji zmierzające do zawarcia porozumienia roboczego z Fronteksem;

46. odnotowuje coraz aktywniejszą politykę zagraniczną Turcji i docenia jej wysiłki na rzecz poszukiwania rozwiązań w różnych regionach dotkniętych kryzysem; wzywa rząd Turcji do większej koordynacji tureckiej polityki zagranicznej z UE, w szczególności polityki wobec Iranu; przyznaje, że Turcja jest ważnym partnerem UE w realizacji celów polityki zagranicznej w basenie Morza Czarnego, Azji Środkowej i na szerszym Bliskim Wschodzie; wzywa Komisję i Radę do lepszego wykorzystania w tych regionach potencjału, jaki oferują bliskie stosunki UE z Turcją;

47. docenia stały wkład Turcji w europejską politykę bezpieczeństwa i obrony oraz w operacje NATO; wyraża jednakże ubolewanie z powodu faktu, że strategiczna współpraca pomiędzy UE a NATO, wykraczająca poza porozumienia „Berlin plus”, jest w dalszym ciągu blokowana przez sprzeciw Turcji, co ma negatywne skutki dla ochrony rozlokowanego personelu UE oraz wzywa Turcję do jak najszybszego wycofania tego sprzeciwu;

48. ponownie wzywa rząd turecki do podpisania i przedłożenia do ratyfikacji Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego, co przyczyni się do zwiększenia wkładu i zaangażowania Turcji na rzecz globalnego wielostronnego systemu;

49. wzywa wysokiego przedstawiciela UE do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa do przeanalizowania synergii pomiędzy polityką zagraniczną UE i Turcji oraz do ich większego wykorzystania, aby przyczynić się do poprawy bezpieczeństwa i stabilności na świecie;

50. wzywa Turcję do pragmatycznego działania i podjęcia wszelkich możliwych wysiłków na rzecz zagwarantowania, że negocjacje pomiędzy przywódcami greckimi i tureckimi mieszkańców Cypru, które wkraczają teraz w decydującą fazę, zostaną uwieńczone sukcesem; zauważa, że jest to być może ostatnia szansa na zakończenie długotrwałego podziału wyspy; z zadowoleniem przyjmuje wyrażone przez sekretarza generalnego Narodów Zjednoczonych uznanie dla zdeterminowanych działań przywódców obydwu społeczności Cypru Demetrisa Christofiasa i Mehmeta Talata na rzecz znalezienia kompleksowego rozwiązania;

51. uważa, że rozwiązanie kwestii cypryjskiej zwiększy stabilność, dobrobyt i bezpieczeństwo we wschodniej części Morza Śródziemnego i umożliwi szybką poprawę stosunków pomiędzy UE a NATO, jak również odblokowanie procesu przystąpienia Turcji do Unii Europejskiej; w związku z tym proponuje, by Turcja przyłączyła się do pozostałych państw-gwarantów, Grecji i Zjednoczonego Królestwa, i zobowiązała się do poparcia każdego porozumienia prowadzącego do ponownego zjednoczenia Cypru, jakie zdołają osiągnąć Demetris Christofias i Mehmet Talat i które zostanie zatwierdzone przez Radę Bezpieczeństwa ONZ;

Środa, 10 lutego 2010 r.

52. odnotowuje sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 16/2009 opisujące serię niedociągnięć w zarządzaniu pomocą przedakcesyjną dla Turcji; niemniej jednak odnotowuje, że według oceny Trybunału kontrolowane projekty przyniosły zamierzone rezultaty i że rezultaty te mogą być trwałe; wzywa Komisję do wdrożenia zaleceń sprawozdania Trybunału Obrachunkowego przy udzielaniu pomocy w ramach Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej (IPA), a zwłaszcza do priorytetowego potraktowania celów i co za tym idzie projektów zgodnych z kryteriami przystąpienia; zwraca się do Komisji o rozpoczęcie w szczególności oceny całego programu pomocy przedakcesyjnej i złożenie Parlamentowi Europejskiego sprawozdania z jego wdrożenia;

*

* *

53. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy, Przewodniczącemu Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz rządowi i parlamentowi Republiki Turcji.

Czwartek, 11 lutego 2010 r.

Umowa ramowa zawarta między HOSPEEM a EPSU dotycząca zabiegania zranieniom ostrymi narzędziami w sektorze szpitali i opieki zdrowotnej

P7_TA(2010)0030

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lutego 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady w sprawie wykonania umowy ramowej dotyczącej zapobiegania zranieniom ostrymi narzędziami w sektorze szpitali i opieki zdrowotnej, zawartej między HOSPEEM a EPSU (COM(2009)0577)

(2010/C 341 E/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący dyrektywy Rady w sprawie wykonania umowy ramowej dotyczącej zapobiegania zranieniom ostrymi narzędziami w sektorze szpitali i opieki zdrowotnej, zawartej między Europejskim Stowarzyszeniem Szpitali i Pracodawców Ochrony Zdrowia (HOSPEEM) a Europejską Federacją Związków Zawodowych Służb Publicznych (EPSU) (COM(2009)0577),
- uwzględniając art. 153 ust. 1 lit. a) i art. 155 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności jej art. 31 ust. 1,
- uwzględniając dyrektywę Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków promocji poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w pracy ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 89/655/EWG z dnia 30 listopada 1989 r. dotyczącą minimalnych wymagań w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny użytkowania sprzętu roboczego przez pracowników podczas pracy (druga dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 89/656/EWG z dnia 30 listopada 1989 r. w sprawie minimalnych wymagań w dziedzinie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia pracowników korzystających z wyposażenia ochronnego w miejscu pracy (trzecia dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) ⁽³⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/54/WE z dnia 18 września 2000 r. w sprawie ochrony pracowników przed ryzykiem związanym z narażeniem na działanie czynników biologicznych w miejscu pracy (siódma dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) ⁽⁴⁾,
- uwzględniając umowę ramową w sprawie zapobiegania zranieniom ostrymi narzędziami w sektorze szpitali i opieki zdrowotnej, zawartą między HOSPEEM a EPSU,
- uwzględniając fakt, iż w umowie ramowej zawarto wspólną prośbę do Komisji o wykonanie umowy na mocy decyzji Rady w sprawie wniosku Komisji, zgodnie z art. 155 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie promowania zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 183 z 29.6.1989, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 393 z 30.12.1989, s. 13.⁽³⁾ Dz.U. L 393 z 30.12.1989, s. 18.⁽⁴⁾ Dz.U. L 262 z 17.10.2000, s. 21.⁽⁵⁾ Dz.U. C 304 E z 1.12.2005, s. 400.

Czwartek, 11 lutego 2010 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2006 r. z zaleceniami dla Komisji w sprawie ochrony europejskich pracowników opieki zdrowotnej przed zakażeniami krwio pochodnymi wynikającymi ze zranień igłą ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie strategii Komisji na lata 2007–2012 na rzecz promowania zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 84 ust. 3 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że zranienia igłą mogą być przyczyną przenoszenia ponad 20 wirusów zagrażających życiu, w tym zapalenia wątroby typu B i C oraz wirusa wywołującego AIDS, stanowiąc tym samym poważny problem zdrowotny,
- B. mając na uwadze, że zranienia igłą i zranienia spowodowane ostrymi narzędziami medycznymi stanowią jedno z najpowszechniejszych i najpoważniejszych zagrożeń dla pracowników służby zdrowia w Europie; biorąc pod uwagę, że personel szpitalny i pracownicy służby zdrowia są często narażeni na infekcje spowodowane zranieniami w wyniku używania igieł i innych ostrych narzędzi,
- C. mając na uwadze, że niezależne badania wykazały, iż większości zranień igłą można zapobiec dzięki lepszemu szkoleniu, lepszym warunkom pracy i powszechnemu korzystaniu z bezpieczniejszych narzędzi medycznych posiadających mechanizmy zabezpieczające przed zranieniem ostrym narzędziem,
- D. mając na uwadze, że zdaniem ekspertów co roku w Unii Europejskiej dochodzi do ponad miliona zranień igłą,
- E. mając na uwadze, że skutki psychologiczne i emocjonalne po zranieniu igłą lub innymi ostrymi narzędziami mogą być bardzo poważne, nawet jeżeli nie dojdzie do zakażenia, ponieważ pracownik i jego rodzina przez wiele miesięcy żyją w niepewności co do zdrowotnych skutków zranienia,
- F. mając na uwadze, że inicjatywa na rzecz znalezienia rozwiązania legislacyjnego w celu należytej ochrony europejskich pracowników służby zdrowia przed potencjalnie śmiertelnymi zakażeniami krwio pochodnymi w wyniku zranienia igłą i innymi ostrymi narzędziami medycznymi bierze swój początek we wspomnianej wyżej rezolucji z dnia 6 lipca 2006 r.,
- G. mając na uwadze, że służba zdrowia zmagą się z poważnym brakiem personelu, a badania sugerują, że poważne zagrożenia zdrowotne, z którymi pracownicy stykają się na co dzień, są jednym z głównych powodów małej atrakcyjności kariery w służbie zdrowia; mając na uwadze, że w sprawozdaniu na temat konkurencyjności w Europie za rok 2004 coraz poważniejszy niedobór pracowników w służbie zdrowia uznano za kwestię wywołującą szczególne zaniepokojenie w Unii Europejskiej,
- H. mając na uwadze, że wejście w życie umowy ramowej będzie stanowić ważny wkład w ochronę zdrowia i bezpieczeństwo personelu szpitali i pracowników służby zdrowia,
- I. mając na uwadze, że konieczne jest zapewnienie możliwie najbezpieczniejszego środowiska pracy w szpitalach i wszędzie tam, gdzie podejmuje się działalność związaną z ochroną zdrowia,
- J. mając na uwadze, że w prawodawstwie dotyczącym spraw socjalnych należy unikać wprowadzania zbędnych ograniczeń natury administracyjnej, finansowej i prawnej, które mogłyby utrudniać rozwój małych i średnich przedsiębiorstw,
1. z zadowoleniem przyjmuje fakt, iż Komisja zwróciła się do Parlamentu o wydanie opinii, zwłaszcza że jest to kwestia, której Parlament poświęcił sporo uwagi na przestrzeni wielu lat;
2. dostrzega, że w zaproponowanej dyrektywie Rady znajdują się najważniejsze wnioski ze wspomnianej rezolucji z dnia 6 lipca 2006 r.;

⁽¹⁾ Dz.U. C 303 E z 13.12.2006, s. 754.

⁽²⁾ Dz.U. C 41 E z 19.2.2009, s. 14.

Czwartek, 11 lutego 2010 r.

3. z zadowoleniem przyjmuje fakt, iż umowa ramowa sporządzona została wspólnie, we współpracy między HOSPEEM (Europejskim Stowarzyszeniem Szpitali i Pracodawców Ochrony Zdrowia) a EPSU (Europejską Federacją Związków Zawodowych Służb Publicznych), które to organizacje zostały uznane przez Komisję Europejską za europejskich partnerów społecznych w sektorze szpitali i opieki zdrowotnej;
4. z zadowoleniem przyjmuje fakt, iż umowa ramowa zawiera klauzulę dotyczącą minimalnych standardów bez uszczerbku dla już istniejących i przyszłych przepisów krajowych i wspólnotowych, które mogą być korzystniejsze dla pracowników; przypomina, że państwa członkowskie i/lub partnerzy społeczni powinni mieć możliwość podejmowania – i do tego należy ich zachęcać – dodatkowych kroków z korzyścią dla pracowników omawianego sektora;
5. zaleca przyjęcie i wdrożenie w trybie pilnym środków określonych w zaproponowanej dyrektywie, ponieważ pracownicy sektora czekają już od ponad pięciu lat, odkąd Komisja po raz pierwszy zajęła się tą także ważną kwestią;
6. wzywa Komisję Europejską do opracowania i wydania zbioru informacji o umowie oraz do udzielania pomocy w jej sprawnym wdrażaniu we wszystkich państwach członkowskich;
7. wzywa Komisję Europejską do monitorowania procesu stosowania umowy oraz do regularnego informowania Parlamentu Europejskiego o jej wdrażaniu;
8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji Europejskiej oraz partnerom społecznym będącym stronami umowy ramowej.

Wenezuela

P7_TA(2010)0031

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lutego 2010 r. w sprawie Wenezueli

(2010/C 341 E/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając poprzednie rezolucje w sprawie sytuacji w Wenezueli, a w szczególności rezolucje z dnia 7 maja 2009, 23 października 2008 r. oraz 24 maja 2007 r.,
- uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że wolność i niezależność mediów są nierozdzielnie związane z podstawowym prawem do wolności wypowiedzi zapisanym w Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka Narodów Zjednoczonych,
- B. mając na uwadze, że wolność mediów ma zasadnicze znaczenie dla demokracji i poszanowania podstawowych wolności ze względu na fundamentalną rolę, jaką odgrywa w gwarantowaniu swobody wyrażania poglądów i idei, poszanowaniu prawa mniejszości, w tym opozycji politycznej oraz przyczynianiu się do rzeczywistego udziału obywateli w procesach demokratycznych poprzez umożliwienie przeprowadzenia wolnych i sprawiedliwych wyborów,
- C. mając na uwadze, że prawo obywateli do informacji z wielu źródeł leży u podstaw społeczeństwa demokratycznego oraz udziału obywateli w politycznym i społecznym życiu kraju,
- D. mając na uwadze, że spoczywające na wszystkich mediach, na mocy Ustawy o odpowiedzialności społecznej radia i telewizji, zobowiązanie do transmitowania całości przemówień głowy państwa nie jest zgodne z wyżej wspomnianą zasadą pluralizmu,

Czwartek, 11 lutego 2010 r.

- E. mając na uwadze, że art. 57 i 58 wenezuelskiej konstytucji gwarantują swobodę wypowiedzi, komunikacji i informacji,
- F. mając na uwadze, że media winny przestrzegać przepisów prawa, a zamknięcie danej redakcji winno być ostatecznością, do której można posunąć się wyłącznie po zagwarantowaniu odpowiedniego postępowania, obejmującego prawo do obrony i apelacji w niezależnym sądzie,
- G. mając na uwadze, że w maju 2007 r. prezydent Hugo Chávez odebrał sieci Radio Caracas Televisión koncesję na nadawanie sygnału, a w związku z tym stacja ta została zmuszona do nadawania w międzynarodowym systemie telewizji kablowej,
- H. mając na uwadze, że pierwsze protesty ruchów studenckich były konsekwencją zdjęcia z anteny programów tej stacji,
- I. mając na uwadze, że dnia 1 sierpnia 2009 r. rząd Hugo Cháveza nakazał zamknięcie 34 stacji radiowych, odmawiając im odnowienia koncesji,
- J. mając na uwadze, że w styczniu 2010 r. prezydent Hugo Chávez nakazał zdjąć z anteny kanał RCTV International (RCTV-I) oraz pięć innych kablowych i satelitarnych kanałów TV (TV Chile, Ritmo Son, Momentum, America TV i American Network), po tym jak nie wyemitowały one oficjalnego przemówienia prezydenta ogłoszonego z okazji 52. rocznicy obalenia rządów Marcosa Péreza Jimeneza; oraz mając na uwadze, że dwie z powyższych stacji – America TV i RCTV – wciąż obowiązuje zakaz nadawania,
- K. mając na uwadze, że dalsze zakazy nadawania wywołały kolejną falę protestów studenckich, ostro stłumionych przez policję w wielu stanach i miastach Wenezueli, a w wyniku tych wydarzeń śmierć poniosło dwóch studentów w mieście Mérida, wielu zaś protestujących zostało rannych,
- L. mając na uwadze, że środki te wprowadzono, by przejąć kontrolę nad mediami i zamknąć im usta, a w zasadzie ograniczyć demokratyczne prawo do wolności wypowiedzi i informacji,
- M. mając na uwadze, że Organizacja Państw Amerykańskich ostrzega za pośrednictwem Międzyamerykańskiej Komisji Praw Człowieka, że niedawno podjęte działania zakazujące nadawania programów tych stacji w bardzo znaczący sposób odbijają się na prawie do wolności wypowiedzi,
- N. mając na uwadze, że prezydent Hugo Chávez oświadczył ostatnio, że korzystanie z serwisów społecznościowych takich jak Twitter czy Internet, jak również przysyłanie krótkich wiadomości tekstowych w sieci komórkowej, aby krytykować jego rządy lub przeciwstawiać się im jest „działalnością terrorystyczną”,
- O. mając na uwadze, że w wenezuelskim Zgromadzeniu Narodowym toczy się obecnie debata nt. reformy prawa dotyczącego nauki i technologii, której celem jest regulacja „sieci informacyjnych” w sposób, który mógłby umożliwić cenzurę w Internecie,
- P. mając na uwadze, że Wenezuela jest sygnatariuszem Międzynarodowego Paktu Praw Gospodarczych, Społecznych i Kulturalnych oraz Amerykańskiej Konwencji Praw Człowieka,
- Q. mając na uwadze, że Wenezuela ma największe rezerwy energetyczne wśród wszystkich krajów Ameryki Łacińskiej oraz mając na uwadze, że środki takie jak arbitralna konfiskata oraz wywłaszczenie, w pewnym stopniu wpływające na interesy UE, godzą w podstawowe prawa społeczne i ekonomiczne obywateli,
- R. mając na uwadze, że niektórzy czołowi politycy blisko związani z prezydentem Hugo Chávezem, tacy jak wiceprezydent i minister obrony narodowej Ramón Carrizález, minister środowiska Yubiri Ortega oraz prezes banku centralnego Eugenio Vázquez Orellana złożyli ostatnio rezygnacje,
- S. mając na uwadze, że, zgodnie ze sprawozdaniem Transparency International za 2009 r., Wenezuela jest jednym z najbardziej skorumpowanych krajów świata,
- T. mając na uwadze, że niewypowiedziany brak poczucia bezpieczeństwa oraz poziom przestępczości i przemocy, które sprawiają, że Wenezuela i jej stolica Caracas stały się jednym z najniebezpieczniejszych miejsc na świecie, przyczyniają się do zaniepokojenia wśród obywateli tego kraju,

Czwartek, 11 lutego 2010 r.

- U. mając na uwadze, że powtarzające się obraźliwe traktowanie, groźby i ataki kierowane przez prezydenta Hugo Cháveza pod adresem krajowych i międzynarodowych liderów politycznych przyczyniły się do zaniepokojenia i często występujących niepotrzebnych napięć, które w niektórych przypadkach doprowadziły nawet do mobilizacji wojsk w obliczu zagrażającej wojny z Kolumbią,
1. jest zbulwersowany z powodu śmierci dwóch studentów Yonisio Carrillo i Marcosa Rosalesa podczas protestów w Méridzie oraz wzywa władze do przeprowadzenia dochodzenia w sprawie śmierci tych dwóch młodych mężczyzn, jak również wzywa do postawienia winnych przed wymiarem sprawiedliwości;
 2. ubolewa nad decyzją rządu, w wyniku której wspomniane stacje nie mogą nadawać w Wenezueli i wzywa do przywrócenia emisji ich programów;
 3. wzywa władze Wenezueli do ponownego rozważenia tej decyzji i wymogu transmitowania całości przemówień głowy państwa;
 4. przypomina rządowi Boliwariańskiej Republiki Wenezueli o jego zobowiązaniu do poszanowania prawa do wolności wypowiedzi i wyrażania opinii, jak również wolności prasy, zgodnie z postanowieniami konstytucji Wenezueli i różnych międzynarodowych i regionalnych konwencji i kart, których Wenezuela jest sygnatariuszem;
 5. zwraca się do rządu Wenezueli, by w imię zasady bezstronności państwa zagwarantował jednakowe traktowanie w świetle przepisów prawa wszystkich mediów, zarówno publicznych, jak i prywatnych, w tym Internetu, niezależnie od wszelkich racji politycznych lub ideologicznych;
 6. wyraża przekonanie, że wenezuelskie media winny ukazywać różnorodność politycznego i społecznego życia w Wenezueli;
 7. wyraża przekonanie, że Krajowa Komisja Telekomunikacji winna wykazać swoją niezależność od władz politycznych i gospodarczych i w zrównoważony sposób dbać o zróżnicowanie w mediach;
 8. wzywa rząd Wenezueli do przestrzegania zasad praworządności oraz do promowania, ochrony i poszanowania prawa do wolności wypowiedzi, również w Internecie oraz wolności zgromadzeń;
 9. przypomina, że zgodnie z Międzyamerykańską kartą demokratyczną Organizacji Państw Amerykańskich w demokracji, oprócz niepodlegającego wątpliwości prawowitego dojścia do władzy, popartego i uzyskanego w drodze wyborów, władza ta musi być również prawowicie sprawowana, przy poszanowaniu różnorodności i przestrzeganiu ustalonych zasad postępowania, obowiązującej konstytucji, przepisów prawa i zasad praworządności będących gwarancją w pełni demokratycznego działania, które powinno koniecznie obejmować demokratyczne i pokojowe poszanowanie przeciwników politycznych, zwłaszcza jeżeli zostali oni wybrani głosami oddanymi przez wyborców;
 10. wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że rząd prezydenta Hugo Cháveza, którego posunięcia zmierzają do osłabienia opozycji demokratycznej i ograniczania praw i wolności obywatelskich, wykazuje tendencje autorytarne;
 11. w związku z wyborami parlamentarnymi w dniu 26 września 2010 r., wzywa rząd Wenezueli do poszanowania zasad demokracji i wolności wypowiedzi, zgromadzeń, wolności zrzeszania się i wolnych wyborów;
 12. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji Europejskiej, Wysokiej Przedstawiciel ds. Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa, rządowi i Zgromadzeniu Narodowemu Boliwariańskiej Republiki Wenezueli, zgromadzeniu parlamentarnemu EUROLAT oraz sekretarzowi generalnemu Organizacji Państw Amerykańskich.
-

Czwartek, 11 lutego 2010 r.

Madagaskar

P7_TA(2010)0032

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lutego 2010 r. w sprawie sytuacji na Madagaskarze (2010/C 341 E/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 8 i 9 umów z Kotonu dotyczących odpowiednio dialogu politycznego i poszanowania praw człowieka,
 - uwzględniając rezolucję przyjętą przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w Luandzie w dniu 3 grudnia 2009 r.,
 - uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Madagaskaru, w szczególności rezolucję z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie sytuacji na Madagaskarze,
 - uwzględniając zawieszenie Madagaskaru w prawach członka Wspólnoty Rozwoju Afryki Południowej (SADC) i Unii Afrykańskiej,
 - uwzględniając stanowisko Unii Afrykańskiej, która w dniu 2 lutego 2010 r. zwróciła się do „nielegalnej władzy na Madagaskarze, żeby zaprzestała prób narzucenia jednostronnych rozwiązań dla kryzysu” i która potwierdziła „konieczność ustanowienia instytucji transformacji umownej, zgodnie z Kartą z Maputo i aktem dodatkowym z Addis Abeby”,
 - uwzględniając stanowisko Organu bezpieczeństwa i obrony Wspólnoty Rozwoju Afryki Południowej (SADC) z dnia 15 stycznia 2010 r., który wezwał wspólnotę międzynarodową do „odrzucenia projektów Andry’ego Rajoeliny, który chce pominąć umowy o podziale władzy i rozpiścić w marcu wybory parlamentarne”,
 - uwzględniając decyzję Stanów Zjednoczonych Ameryki o zablokowaniu wobec Madagaskaru korzyści wynikających z AGOA (African Growth and Opportunity Act) z uwagi na sytuację polityczną,
 - uwzględniając umowy z Maputo z 8 i 9 sierpnia 2009 r. oraz akt dodatkowy z Addis Abeby z 6 listopada 2009 r., które podpisało czterech przywódców ruchów politycznych na Madagaskarze,
 - uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze niestabilność polityczną, która panuje od zamachu stanu i która pogłężyła Madagaskar w sytuacji niepewności zarówno w dziedzinie społeczno-gospodarczej, jak i humanitarnej,
- B. mając na uwadze, że w dniu 18 grudnia 2009 r. rządzący na Madagaskarze i popierany przez armię Andry Rajoelina wycofał się z negocjacji nad podziałem władzy z ruchami politycznymi na Madagaskarze,
- C. mając na uwadze, że w dniu 18 grudnia 2009 r. Andry Rajoelina powołał na stanowisko premiera byłego oficera armii, pułkownika Alberta Camille’a Vitala,
- D. mając na uwadze, że środowiska opozycyjne obejmujące grupy pod przywództwem byłego prezydenta Marca Ravalomanany skrytykowały powołanie na stanowisko premiera pułkownika Alberta Camille’a Vitala jako bezprawne działanie nielegalnej władzy,

Czwartek, 11 lutego 2010 r.

- E. mając na uwadze upowszechnienie naruszeń praw człowieka, prześladowanie i arbitralne aresztowanie parlamentarzystów, duchownych i przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego, a także płądrowanie kościołów i zastraszanie prasy,
 - F. mając na uwadze, że wspólnota międzynarodowa sprzyjała negocjacyjnemu sposobowi wyjścia z kryzysu, który obecnie w sposób umyślny jest blokowany, a nielegalna władza nadal sprzeciwia się wspólnocie międzynarodowej,
 - G. mając na uwadze, że w poniedziałek, 6 lipca 2009 r., Unia Europejska rozpoczęła proces konsultacji z Madagaskarem, stosując art. 96 umowy z Kotonu i otwierając w ten sposób dialog mający na celu znalezienie odpowiednich rozwiązań problemów politycznych w tym kraju,
 - H. mając na uwadze, że naród malgaski koniecznie musi wybrać swoją przyszłość i decydować o swoim losie oraz że jest do tego zdolny,
 - I. mając na uwadze, że nielegalna władza w tym kraju monopolizuje uprawnienia wykonawcze, prawodawcze i sądowe, a także media,
 - J. mając na uwadze, że Andry Rajoelina ogłosił chęć jednostronnego zorganizowania wyborów parlamentarnych, naruszając kalendarz wyborczy i bez konsultacji z narodem malgaskim, co przewiduje Karta z Maputo i akt dodatkowy z Addis Abeby,
 - K. mając na uwadze, że zgodnie z danymi MFW pomoc udzielana przez donatorów Madagaskarowi stanowiła 50 % budżetu państwa oraz że Unia Europejska zawiesiła finansowanie pomocy na rzecz rozwoju, dopóki nie zostanie znalezione demokratyczne rozwiązanie obecnego kryzysu,
 - L. mając na uwadze, że większość społeczeństwa utrzymuje się z mniej niż jednego dolara na dzień, że 7 000 dzieci cierpi na poważne niedożywienie oraz że sytuacja pogorszyła się od rozpoczęcia kryzysu politycznego,
 - M. mając na uwadze, że rząd ogłosił dekret legalizujący eksport nieobrobionego drewna pochodzącego z gatunków zagrożonych, przez co stworzył niebezpieczeństwo dla bioróżnorodności kraju, która może zniknąć bezpowrotnie,
- 1. ponownie zdecydowanie potępia proces przejścia władzy na Madagaskarze przez A. Rajoelinę, dokonany przy ewidentnym braku poszanowania dla zapisów konstytucji malgaskiej, co wyraźnie stanowi zamach stanu;
 - 2. zdecydowanie potępia podjętą przez A. Rajoelinę decyzję o anulowaniu nominacji E. Mangalazy na urząd premiera, dokonanej w następstwie porozumienia o podziale władzy pomiędzy wszystkimi partiami politycznymi w październiku 2009 r.;
 - 3. zdecydowanie potępia podjętą przez A. Rajoelinę decyzję o przeprowadzeniu bojkotu trzeciej rundy negocjacji w Maputo w grudniu 2009 r. oraz o odstąpieniu od dyskusji na temat podziału władzy;
 - 4. zdecydowanie wzywa do wdrożenia podpisanych w Maputo i Addis Abebie porozumień mających na celu doprowadzenie do przywrócenia rządów konstytucyjnych;
 - 5. potępia systematyczne represje opozycji, cenzurę mediów oraz zastraszanie i regularne aresztowania dziennikarzy, aresztowania i tortury cywilów oraz polityków, a także przetrzymywanie osób bez postawienia zarzutów i w miejscach nieznanych; wzywa do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia wszystkich więźniów politycznych oraz do anulowania podjętych przeciwko nim kroków prawnych;
 - 6. wyraża głębokie zaniepokojenie zaginięciami setek osób, w tym około stu dzieci i nastolatków;

Czwartek, 11 lutego 2010 r.

7. wzywa do przeprowadzenia międzynarodowego dochodzenia w sprawie popełnionych na Madagaskarze zabójstw politycznych, wszelkich przypadków łamania praw człowieka oraz aktów represji, jakich dopuszczają się siły bezpieczeństwa i armia;
8. odrzuca wszelkiego rodzaju próby jednostronnej organizacji wyborów w marcu 2010 r. podejmowane przez A. Rajoelinę; poparcie rezerwuje jedynie dla wyborów przygotowanych przez rząd niewykluczający i powołany na zasadzie konsensusu, zgodnie z postanowieniami Karty z Maputo i Aktu dodatkowego z Addis Abeby, a także w oparciu o kalendarz wyborczy i konsultacje przeprowadzone z ludnością malgaską; w związku z powyższym wzywa Komisję Europejską i państwa członkowskie do oddelegowania misji obserwacji wyborów jedynie w kontekście określonym w ramach porozumień z Maputo i Addis Abeby;
9. wyraża przekonanie, że porozumienie z Maputo oraz Akt dodatkowy z Addis Abeby w sprawie Madagaskaru stanowią jedyne możliwe ramy rozwiązania madagaskarskiego konfliktu politycznego; wyraża przekonanie, że konstruktywny dialog jest jedynym właściwym sposobem na polityczne rozwiązanie zachodzącego kryzysu;
10. wzywa do szybkiego wprowadzenia w życie procesu rozbrowienia oraz do rozwiązania bojówek w celu umożliwienia ponownego ustanowienia armii republikańskiej;
11. nalega, by w przypadku nieposzanowania zobowiązań podjętych w Maputo i Addis Abebie wprowadzone zostały sankcje indywidualne i skierowane wyłącznie przeciw obecnie rządzącym członkom Wysokiej Władzy Przejściowej (WWP) stosującym metody blokowania umyślnego;
12. wzywa do podjęcia kroków prawnych przeciwko domniemanym prowodyrom płądrowania dóbr prywatnych i publicznych oraz zasobów naturalnych Madagaskaru; zwraca się do jakiegokolwiek rodzaju rządu przejściowego o niezawieranie z państwami i przedsiębiorstwami porozumień lub kontraktów w sprawie dóbr naturalnych i dziedzictwa narodowego przed zorganizowaniem wyborów i nadaniem przez ludność malgaską demokratycznego mandatu nowemu rządowi;
13. wzywa wspólnotę międzynarodową oraz Unię Europejską do zwiększenia zakresu pomocy humanitarnej na rzecz ludności malgaskiej; przypomina, że stopniowe wznawianie programów współpracy z Madagaskarem uzależnione jest od ustanowienia instytucji przejściowych w oparciu o rząd niewykluczający i powołany na zasadzie konsensusu, zgodnie z postanowieniami Karty z Maputo i aktu dodatkowego z Addis Abeby, a także w oparciu o całkowite poszanowanie zasad demokratycznych i wolności podstawowych;
14. popiera w tym procesie wysiłki byłego prezydenta Republiki Mozambiku Joachima Chissano, mediatora z ramienia Wspólnoty Rozwoju Afryki Południowej; wzywa cztery ruchy polityczne na Madagaskarze, żeby niezwłocznie powróciły do stołu rokowań, żeby uzgodnić plan polityczny na rzecz odbycia w 2010 r. wyborów uczciwych, demokratycznych i przejrzystych;
15. zwraca się do Unii Afrykańskiej, Wspólnoty Rozwoju Afryki Południowej i do międzynarodowej grupy kontaktowej, żeby pomyślnie przeprowadziły proces wychodzenia z kryzysu;
16. wzywa Komisję, żeby przedstawiła Parlamentowi sprawozdanie w sprawie przebiegu procesu konsultacji z Madagaskarem w związku z zastosowaniem art. 96 umowy z Kotonu;
17. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej/ Wysokiej Przedstawiciel Unii Europejskiej, Komisji Europejskiej, Radzie Unii Europejskiej, Radzie AKP-UE, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, Wspólnocie Rozwoju Afryki Południowej, prezydentowi Joaquimowi Chissano oraz Komisji Unii Afrykańskiej.

Czwartek, 11 lutego 2010 r.

Birmy

P7_TA(2010)0033

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lutego 2010 r. w sprawie Birmy

(2010/C 341 E/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 27 kwietnia 2009 r. w sprawie Birmy/Związku Myanmar i wspólne stanowisko Rady przedłużające w odniesieniu do tego kraju obowiązywanie środków ograniczających,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej – oświadczenie w sprawie Birmy/Związku Myanmar z dnia 19 czerwca 2009 r.,
- uwzględniając oświadczenie prezydencji wydane w imieniu Unii Europejskiej w dniu 11 czerwca 2009 r. w sprawie cywilów należących do mniejszości Karenów uciekających z Birmy/Związku Myanmar,
- uwzględniając oświadczenie prezydencji UE z dnia 23 lutego 2009 r., wzywające do nawiązania wszechstronnego dialogu pomiędzy władzami a siłami demokratycznymi w Birmie/Związku Myanmar,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 64/238 z dnia 23 grudnia 2009 r. w sprawie sytuacji pod względem praw człowieka w Związku Myanmar,
- uwzględniając oświadczenie prezydencji wydane w imieniu Unii Europejskiej w dniu 14 maja 2009 r. w sprawie aresztowania Daw Aung San Suu Kyi,
- uwzględniając oświadczenie przewodniczącego ASEAN z dnia 11 sierpnia 2009 r. w sprawie Związku Myanmar,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Birmy/Związku Myanmar,
- uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że sytuacja pod względem praw człowieka w Birmie/Związku Myanmar uległa dalszemu pogorszeniu, represje polityczne nasiliły się i regularnie dochodzi do łamania podstawowych wolności ludności birmańskiej,
- B. mając na uwadze, że wojsko nadal dopuszcza się łamania praw człowieka, w tym pozasądowych zabójstw, pracy przymusowej i przemocy seksualnej, wobec cywilów w rejonach dotkniętych konfliktami na tle etnicznym,
- C. mając na uwadze, że reżim birmański w dalszym ciągu systematycznie i powszechnie wciela dzieci do wojska,
- D. mając na uwadze, że zgodnie z raportami w Birmie jest obecnie około 2 177 więźniów politycznych, w tym 14 dziennikarzy, a także mając na uwadze, że ponad 230 mnichów buddyjskich uczestniczących w protestach w 2007 r. nadal jest przetrzymywanych w więzieniach,
- E. mając na uwadze, że na jesieni 2010 r. w Birmie/Związku Myanmar mają się odbyć pierwsze od dwudziestu lat wybory parlamentarne,
- F. mając na uwadze, że podstawą przeprowadzenia wyborów będzie sporządzona przez armię konstytucja, której prawomocność jest powszechnie kwestionowana; mając na uwadze, że ta nowa konstytucja przewiduje wybory w 2010 r. jako uzasadnienie 50 lat rządów armii i zapewnia jej 25 % miejsc w parlamencie;

Czwartek, 11 lutego 2010 r.

- G. mając na uwadze, że nowa konstytucja zabrania Aung San Suu Kyi, przywódczyni Narodowej Ligi na rzecz Demokracji (NLD) i zdobywczyni Pokojowej Nagrody Nobla, ubiegania się o urzędy publiczne; mając na uwadze, że niektóre partie opozycyjne i grupy mniejszości etnicznych oświadczyły, że zbojkotują wybory, natomiast NLD nie zaakceptuje ich wyniku, jeżeli wcześniej nie zostanie nawiązany dialog na rzecz przeglądu konstytucji,
- H. mając na uwadze, że w dniu 28 stycznia 2010 r. Ngwe Soe Lin został skazany na 13 lat więzienia za pracę dla zagranicznej agencji informacyjnej Demokratyczny Głos Birmy, a 30 grudnia 2009 r. Hla Hla Win został skazany na 27 lat więzienia na podstawie podobnych zarzutów,
- I. mając na uwadze, że nieustanne tłumienie odmienności poglądów politycznych należy uznać za próbę przejścia przez juntę większej kontroli nad mediami przed krajowymi wyborami planowanymi na drugą połowę tego roku,
- J. mając na uwadze, że w dniu 11 sierpnia 2009 r. Daw Aung San Suu Kyi została skazana na 3 lata więzienia, którą władze birmańskie zamieniły następnie na 18 miesięcy aresztu domowego; mając na uwadze, że jej prawnicy wnieśli odwołanie od tego wyroku do Sądu Najwyższego Birmy; mając na uwadze, że nieuzasadniony proces i wyrok skazujący Daw Aung San Suu Kyi spotkały się z powszechnym potępieniem społeczności międzynarodowej,
- K. mając na uwadze, że w maju 2009 r. ataki armii birmańskiej i Demokratycznej Kareńskiej Armii Buddyjskiej (DKBA) doprowadziły do przesiedlenia tysięcy cywilów i zmusiły około 5 tysięcy osób do ucieczki do Tajlandii; mając na uwadze, że istnieje poważne ryzyko, iż po powrocie do kraju uchodźcy kareńscy będą ofiarami brutalnych naruszeń praw człowieka, w tym pracy przymusowej i gwałtów popełnianych przez żołnierzy armii birmańskiej,
- L. mając na uwadze, że według szacunków we wschodniej Birmie znajduje się pół miliona przesiedleńców wewnętrznych, 140 tys. uchodźców przebywa nadal w dziewięciu obozach wzdłuż granicy tajlandko-birmańskiej, a ponad 200 tys. członków mniejszości etnicznej Rohingya przebywa w obozach dla uchodźców lub żyje w rozproszeniu w południowo-wschodnim Bangladeszu; mając na uwadze, że miliony birmańskich imigrantów, uchodźców i osób ubiegających się o azyl żyją w Tajlandii, Indiach, Bangladeszu i Malezji i że niekiedy padają oni ofiarą handlu ludźmi,
- M. mając na uwadze, że od 2 stycznia 2010 r. trwa bezprecedensowa rozprawa bangladeskich organów ścigania z niezarejestrowanymi uchodźcami należącymi do mniejszości Rohingya, którzy osiedlili się poza dwoma oficjalnymi obozami dla uchodźców w rejonie Cox's Bazar; mając na uwadze, że od tego czasu aresztowano ponad 500 członków mniejszości Rohingya, niektórzy z nich zostali odesłani do Birmy, a innym postawiono zarzuty na mocy przepisów dotyczących imigracji i wtrącono do więzienia,
- N. mając na uwadze, że ponad 5 tys. członków mniejszości Rohingya, którzy osiedlili się w Bangladeszu, opuściło swoje domy i w poszukiwaniu bezpieczeństwa przybyło do prowizorycznego obozu Kutupalong w mieście Ukhia; mając na uwadze, że obecnie w obozie tym przebywa około 30 tys. osób, które nie otrzymują żywności i którym odmówiono teraz dostępu do źródeł utrzymania, ponieważ w przypadku opuszczenia obozu w celu znalezienia pracy narażają się one na aresztowanie,
1. zdecydowanie potępia nieustanne i systematyczne łamanie praw człowieka, podstawowych wolności i podstawowych praw demokratycznych ludności Birmy/Związku Myanmar;
 2. wyraża poważne zaniepokojenie w związku z niedawnym procesem i skazaniem Daw Aung San Suu Kyi i domaga się jej natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia; wzywa do przyznania jej prawa do udziału w nadchodzących wyborach;
 3. przyjmuje do wiadomości decyzję rządu Birmy/Związku Myanmar o zorganizowaniu wyborów i nalega, że w obecnej sytuacji nie można ich uznać za wolne i demokratyczne; w szczególności krytykuje zakaz kandydowania wydany w stosunku do Aung San Sui Kyi;
 4. apeluje do rządu Birmy/ Związku Myanmar, aby bezzwłocznie nawiązał konstruktywny dialog z Narodową Ligą na Rzecz Demokracji (NLD), wszystkimi innymi partiami opozycji oraz grupami etnicznymi; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje wysiłki mediacyjne podjęte przez sekretarza generalnego ONZ i jego specjalnego sprawozdawcę ds. praw człowieka w Birmie/Związku Myanmar;

Czwartek, 11 lutego 2010 r.

5. z całą mocą wzywa rząd Birmy/Związku Myanmar do bezzwłocznego podjęcia koniecznych działań dla zagwarantowania wolnego, sprawiedliwego, przejrzystego i uwzględniającego wszystkie zainteresowane strony procesu wyborczego, w oparciu o międzynarodowe standardy, w tym poprzez zastosowanie wymaganej ordynacji wyborczej oraz pozwolenie na udział w procesie wyborczym wszystkim głosującym i wszystkim partiom politycznym, oraz zgodzenie się na obecność międzynarodowych obserwatorów;
6. potępia arbitralne oskarżenia będące podstawą aresztowań przeciwników politycznych birmańskiego reżimu oraz dysydentów, w szczególności nieprzerwane represje i zastraszanie mnichów buddyjskich; wzywa władze birmańskie do zaprzestania dalszych politycznych aresztowań, do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia wszystkich więźniów sumienia, w tym mnichów, i pełnego przywrócenia ich praw politycznych;
7. potępia ograniczenia wolności zgromadzeń, stowarzyszeń, przemieszczania się i wolności słowa w Birmy/Związku Myanmar; wzywa władze Birmy/Związku Myanmar do zniesienia tych restrykcji, w tym ograniczeń nałożonych na wolne i niezależne media;
8. wyraża zaniepokojenie z powodu ciągłej dyskryminacji, łamania praw człowieka, przemocy, pracy dzieci i pracy przymusowej, przesiedlania i różnych form represji wobec wielu mniejszości etnicznych i religijnych oraz wzywa rząd Birmy/Związku Myanmar do podjęcia natychmiastowych działań mających na celu poprawę sytuacji tych grup;
9. wyraża poważne zaniepokojenie z powodu utrzymania praktyki arbitralnych zatrzymań, wymuszonych zniknięć, gwałtów oraz innych form przemocy seksualnej, tortur oraz okrutnego, nieludzkiego i poniżającego traktowania; z całą mocą wzywa rząd Birmy/Związku Myanmar do zagwarantowania pełnego, przejrzystego, skutecznego, bezstronnego i niezależnego dochodzenia we wszystkich przypadkach zgłoszenia łamania praw człowieka oraz do pociągnięcia do odpowiedzialności sprawców, tak aby położyć kres bezkarności za takie przestępstwa;
10. usilnie wzywa birmańską juntę wojskową do natychmiastowego zaprzestania praktyki rekrutowania i wykorzystywania dzieci-żołnierzy, do zwiększenia środków mających na celu ochronę dzieci w konfliktach zbrojnych oraz do kontynuowania współpracy ze specjalnym przedstawicielem sekretarza generalnego do spraw dzieci w konfliktach zbrojnych;
11. zdecydowanie potępia czystki etniczne wymierzone przez rząd Birmy/Związku Myanmar przeciwko mniejszościom, łącznie z tymi poszukującymi schronienia w krajach sąsiednich;
12. wzywa królewski rząd Tajlandii do dalszego udzielania schronienia i ochrony uchodźcom kareńskim uciekającym przed przemocą w Birmy/Związku Myanmar oraz do współpracy z urzędem Wysokiego Komisarza Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców, Tajsko-Birmańskim Konsorcjum Nadgranicznym oraz wspólnotą międzynarodową na rzecz znalezienia alternatywnego rozwiązania gwarantującego bezpieczeństwo 3 000 kareńskich uchodźców;
13. w kontekście trwającego konfliktu na granicy tajlandzko-birmańskiej wzywa Komisję Europejską do utrzymania środków z Biura Pomocy Humanitarnej WE na pomoc uchodźcom w tym regionie w 2010 r.;
14. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że rząd Bangladeszu zezwala na odbycie przez delegację PE ds. Południowej Azji misji rozpoznawczej mającej na celu zbadanie sytuacji członków mniejszości Rohingya w rejonie Cox's Bazar i Bandarban, która odbędzie się w przyszłym tygodniu oraz wzywa rząd Bangladeszu do uznania niezarejestrowanych członków mniejszości Rohingya za bezpieczeństwa ubiegających się o azyl, którzy uciekli przed represjami w Birmy/Związku Myanmar i potrzebują międzynarodowej ochrony, oraz do udzielenia im odpowiedniej ochrony, środków do życia i zapewnienia innych podstawowych usług;
15. wzywa rządy Chin, Indii i Rosji, aby wykorzystały swoje możliwości nacisku gospodarczego i politycznego na władze Birmy/Związku Myanmar w celu doprowadzenia do istotnej poprawy w tym kraju, a także by zaprzestały dostaw broni i innych strategicznych zasobów dla birmańskiego reżimu;
16. wzywa Radę do utrzymania środków ograniczających wymierzonych w reżim w Birmy do czasu osiągnięcia namacalnych postępów w zakresie demokracji; jednocześnie wzywa Radę do oceny skuteczności środków ograniczających;

Czwartek, 11 lutego 2010 r.

17. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Wysokiej Przedstawiciel/wiceprzewodniczącej Komisji Catherine Ashton, rządowi i parlamentom państw członkowskich, specjalnemu wysłannikowi UE ds. Birmy/Związku Myanmar, birmańskiej Państwowej Radzie ds. Pokoju i Rozwoju, rządowi państw członkowskich ASEAN i ASEM, rządowi Bangladeszu i Rosji, sekretariatowi ASEM, Między-parlamentarnej Grupie ASEAN ds. Myanmaru, Aung San Suu Kyi, Narodowej Lidze na rzecz Demokracji, sekretarzowi generalnemu ONZ, wysokiemu komisarzowi ONZ ds. praw człowieka oraz specjalnemu sprawozdawcy ONZ ds. praw człowieka w Birmy/Związku Myanmar.

Wtorek, 9 lutego 2010 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

Wybór Komisji Europejskiej

P7_TA(2010)0010

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lutego 2010 r. w sprawie zatwierdzenia składu Komisji Europejskiej

(2010/C 341 E/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 17 ust. 7 Traktatu UE oraz art. 106a traktatu Euratom,
- uwzględniając decyzję Rady 2009/532/WE ⁽¹⁾ zebranej w składzie szefów państw lub rządów z dnia 9 lipca 2009 r. w sprawie wyznaczenia José Manuela Durão Barroso na przewodniczącego Komisji Europejskiej,
- uwzględniając „Założenia polityczne dla następnej Komisji” przedstawione przez przewodniczącego elekta Komisji w dniu 3 września 2009 r.,
- uwzględniając własną decyzję z dnia 16 września 2009 r. ⁽²⁾ dotyczącą wyboru José Manuela Durão Barroso na przewodniczącego Komisji,
- uwzględniając decyzję Rady Europejskiej 2009/950/UE z dnia 4 grudnia 2009 r. podjętą za zgodą Przewodniczącego Komisji Europejskiej w sprawie mianowania Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa ⁽³⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2010/41/EU, Euratom z dnia 22 stycznia 2010 r., podjętą za wspólnym porozumieniem z wybranym przewodniczącym Komisji w sprawie przyjęcia listy pozostałych osób, które proponuje mianować członkami Komisji ⁽⁴⁾,
- uwzględniając przesłuchania kandydatów na komisarzy, które odbyły się przed właściwymi komisjami parlamentarnymi w dniach od 11 stycznia do 3 lutego 2010 r. oraz uwzględniając oceny kandydatów na komisarzy dokonane po tych przesłuchaniach przez komisje parlamentarne,

⁽¹⁾ Dz.U. L 179 z 10.7.2009, s. 61.⁽²⁾ Protokół z tej daty, P7_PV(2009)09-16, punkt 7.1.⁽³⁾ Dz.U. L 328 z 15.12.2009, s. 69.⁽⁴⁾ Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 5.

Wtorek, 9 lutego 2010 r.

- uwzględniając oceny dokonane przez Konferencję Przewodniczących w dniach od 21 stycznia do 4 lutego 2010 r.,
 - uwzględniając oświadczenie nowo wybranego przewodniczącego Komisji ogłoszone na posiedzeniu plenarnym w dniu 9 lutego 2010 r.,
 - uwzględniając art. 106 i załącznik XVII do Regulaminu,
1. zatwierdza nominację na przewodniczącego, wiceprzewodniczącego ds. Stosunków Zewnętrznych/Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz pozostałych członków Komisji jako organu na kadencję, która będzie trwała do dnia 31 października 2014 r.
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie Europejskiej i Radzie Ministrów.
-

Środa, 10 lutego 2010 r.

Mechanizm odwrotnego obciążenia: towary i usługi podatkne na oszustwa *

P7_TA(2010)0011

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w zakresie fakultatywnego i tymczasowego stosowania mechanizmu odwrotnego obciążenia w związku z dostawami niektórych towarów i usług podatknych na oszustwa (COM(2009)0511 – C7-0210/2009 – 2009/0139(CNS))

(2010/C 341 E/18)

(Specjalna procedura ustawodawcza – konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Radzie (COM(2009)0511),
 - uwzględniając art. 93 Traktatu WE, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0210/2009),
 - uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
 - uwzględniając art. 113 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0008/2010),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

TEKST ZAPROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 1**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający
Punkt 4 preambuły**

(4) Ten wcześniej określony wykaz, z którego państwa członkowskie mogą dokonać wyboru, należy ograniczyć do dostaw towarów i świadczenia usług, które zgodnie z ostatnimi doświadczeniami są szczególnie podatne na oszustwa. W celu zapewnienia możliwości skutecznej oceny wprowadzenia takiego mechanizmu i starannego monitorowania wpływu, jaki wywiera, państwa członkowskie powinny mieć **ograniczony** wybór.

(4) Ten wcześniej określony wykaz, z którego państwa członkowskie mogą dokonać wyboru, należy ograniczyć do dostaw towarów i świadczenia usług, które zgodnie z ostatnimi doświadczeniami są szczególnie podatne na oszustwa. W celu zapewnienia możliwości skutecznej oceny wprowadzenia takiego mechanizmu i starannego monitorowania wpływu, jaki wywiera, państwa członkowskie powinny mieć wybór **ograniczający się do towarów i usług zawartych w tym wcześniej określonym wykazie.**

Środa, 10 lutego 2010 r.

TEKST ZAPROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 2**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający
Punkt 4 a preambuły (nowy)**

(4a) Dokonując wyboru towarów i usług, które mają być objęte tym mechanizmem, państwa członkowskie powinny wybrać uprawnienia do emisji gazów cieplarnianych oraz maksymalnie dwie kategorie wymienione w części A załącznika VIA.

Poprawka 3**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający
Punkt 7 preambuły**

(7) W celu dokonania przejrzystej oceny wpływu stosowania mechanizmu na oszustwa podatkowe, sprawozdania z oceny przedstawiane przez państwa członkowskie powinny opierać się na kryteriach określonych wcześniej **przez państwa członkowskie**. Każda z tych ocen powinna zawierać jasne określenie nasilenia oszustw przed zastosowaniem mechanizmu i po jego zastosowaniu oraz wszelkich zmian trendów w oszustwach, w tym objęcie nimi dostaw innych towarów i świadczenia innych usług, handlu detalicznego i dostaw do innych państw członkowskich.

(7) W celu dokonania przejrzystej oceny wpływu stosowania mechanizmu na oszustwa podatkowe, sprawozdania z oceny przedstawiane przez państwa członkowskie powinny opierać się na określonych wcześniej kryteriach. *Z myślą o zapewnieniu jednolitego stosowania mechanizmu, Komisja powinna zostać upoważniona do przyjęcia środków mających na celu sprecyzowanie, w oparciu o wkład państw członkowskich oraz przy uwzględnieniu opinii Komitetu ds. VAT, kryteriów oceny, które będą wykorzystywane przez państwa członkowskie przy ocenie wpływu stosowania mechanizmu odwrotnego obciążenia na oszustwa podatkowe. Takie kryteria powinny zostać ustanowione przez Komisję do 30 czerwca 2010 r.* Każda z tych ocen powinna zawierać jasne określenie nasilenia oszustw przed zastosowaniem mechanizmu i po jego zastosowaniu oraz wszelkich zmian trendów w oszustwach, w tym objęcie nimi dostaw innych towarów i świadczenia innych usług, handlu detalicznego i dostaw do innych państw członkowskich.

Poprawka 4**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający
Punkt 8 preambuły**

(8) Sprawozdanie powinno również zawierać ocenę ponoszonych przez podatników kosztów przestrzegania przepisów oraz kosztów wdrożenia ponoszonych przez państwa członkowskie, włącznie z kosztami związanymi ze środkami kontroli i audytu.

(8) Sprawozdanie powinno również zawierać ocenę ponoszonych przez podatników kosztów przestrzegania przepisów oraz kosztów wdrożenia ponoszonych przez państwa członkowskie, włącznie z kosztami związanymi ze środkami kontroli i audytu **oraz możliwych zmian w dochodach z VAT wynikających z mechanizmu w odniesieniu do towarów i usług wymienionych w załączniku VI A, wybranych i stosowanych przez dane państwa członkowskie.**

Poprawka 5**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający
Punkt 8 a preambuły (nowy)**

(8a) W oparciu o sprawozdania z oceny przedstawione przez państwa członkowskie, Komisja powinna do dnia 1 lipca 2014 r. przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie wraz z odpowiednimi wnioskami, stanowiące ocenę ogólnej skuteczności i efektywności środka wdrażającego mechanizm oraz stosunku kosztów do korzyści środka w celu ponownej oceny, czy zwiększenie lub poszerzenie zakresu jego stosowania będzie odpowiednie.

Środa, 10 lutego 2010 r.

TEKST ZAPROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 6**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 1**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 199a – ustęp 1 – akapit pierwszy

1. Państwa członkowskie mogą do dnia 31 grudnia 2014 r. i na okres co najmniej dwóch lat wprowadzić i stosować mechanizm, w ramach którego do zapłacenia podatku należnego z tytułu dostaw towarów i świadczenia usług z kategorii wymienionych w załączniku VI A *zobowiązana jest osoba*, na rzecz której dokonywana jest dostawa towarów lub świadczone są usługi.

1. Państwa członkowskie mogą do dnia 31 grudnia 2014 r. i na okres co najmniej dwóch lat wprowadzić i stosować mechanizm, w ramach którego do zapłacenia podatku należnego z tytułu dostaw towarów i świadczenia usług z kategorii wymienionych w załączniku VI A *zobowiązany jest podatnik*, na rzecz którego dokonywana jest dostawa towarów lub świadczone są usługi.

Poprawka 7**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 1**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 199a – ustęp 1 – akapit drugi

Dokonując wyboru towarów i usług *objętych* tym mechanizmem, państwa członkowskie *są ograniczone do trzech kategorii wymienionych w załączniku VI A, z których nie więcej niż dwie muszą dotyczyć* towarów.

Dokonując wyboru towarów i usług *do objęcia* tym mechanizmem, państwa członkowskie *wybierają uprawnienia do emisji gazów cieplarnianych oraz maksymalnie dwie kategorie towarów wymienione w części A załącznika VI A*.

Poprawka 8**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 1**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 199a – ustęp 2 – litera b)

b) w stosunku do każdego podatnika dostarczającego towary lub świadczącego usługi, do których stosuje się ten mechanizm, wprowadza właściwe i skuteczne obowiązki sprawozdawcze w zakresie przekazywania informacji umożliwiających, w odniesieniu do każdej transakcji, identyfikację tego podatnika oraz podatnika, na rzecz którego dokonywana jest dostawa towarów lub świadczona jest usługa, rodzaju dostarczonych towarów lub świadczonych usług oraz okresu rozliczeniowego i wartości tych dostaw lub usług;

b) w stosunku do każdego podatnika dostarczającego towary lub świadczącego usługi, do których stosuje się ten mechanizm, wprowadza właściwe i skuteczne obowiązki sprawozdawcze w zakresie przekazywania informacji umożliwiających, *okresowo* w odniesieniu do każdej transakcji *lub w odniesieniu do transakcji w ujęciu całościowym*, identyfikację tego podatnika oraz podatnika, na rzecz którego dokonywana jest dostawa towarów lub świadczona jest usługa, rodzaju dostarczonych towarów lub świadczonych usług oraz okresu rozliczeniowego i wartości tych dostaw lub usług;

Poprawka 9**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 1**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 199a – ustęp 2 – litera c)

c) na każdego podatnika będącego odbiorcą towarów lub korzystającego z usług, do których stosuje się ten mechanizm, nakłada obowiązki sprawozdawcze dotyczące poszczególnych transakcji lub całości transakcji w celu porównania tych informacji z informacjami przekazanymi przez dostawcę;

c) na każdego podatnika będącego odbiorcą towarów lub korzystającego z usług, do których stosuje się ten mechanizm, nakłada *okresowo* obowiązki sprawozdawcze dotyczące poszczególnych transakcji lub całości transakcji w celu porównania tych informacji z informacjami przekazanymi przez dostawcę;

Środa, 10 lutego 2010 r.

TEKST ZAPROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 10**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 1**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 199a – ustęp 2 – litera d)

d) wprowadza właściwe i skuteczne środki kontroli pozwalające na monitorowanie i ograniczenie istniejących form oszustw, a także aby zapobiegać pojawianiu się oszustw podatkowych w odniesieniu do innych towarów lub usług, na poziomie handlu detalicznego lub w innych państwach członkowskich.

d) wprowadza właściwe i skuteczne środki kontroli, **którym towarzyszą istniejące już niezapowiedziane inspekcje**, pozwalające na monitorowanie i ograniczenie istniejących form oszustw, a także aby zapobiegać pojawianiu się oszustw podatkowych w odniesieniu do innych towarów lub usług, na poziomie handlu detalicznego lub w innych państwach członkowskich.

Poprawka 11**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 1**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 199a – ustęp 2 a (nowy)

2a. *Decydując się na wprowadzenie mechanizmu określonego w ust. 1, państwo członkowskie może nałożyć na każdego podatnika będącego odbiorcą towarów lub korzystającego z usług, do których stosuje się ten mechanizm, szczegółowe i oparte na danych obowiązki sprawozdawcze w celu wyjaśnienia, czy te towary i usługi wykorzystywane są do celów zwykłej działalności gospodarczej lub do innych celów.*

Poprawka 12**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 1**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 199a – ustęp 3 a (nowy)

3a. *Na podstawie wkładu państw członkowskich Komisja określa kryteria oceny, o których mowa w ust. 3 lit. b) po zasięgnięciu opinii Komitetu ds. VAT.*

Poprawka 13**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 1**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 199a – ustęp 4 – litera f a) (nowa)

fa) możliwych zmian w dochodach z VAT wynikających z mechanizmu w odniesieniu do towarów i usług wymienionych w załączniku VI A, wybranych i stosowanych przez dane państwa członkowskie.

Środa, 10 lutego 2010 r.

TEKST ZAPROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 14**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 1**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 199a – ustęp 4 a (nowy)

4a. W oparciu o przedstawione przez państwa członkowskie sprawozdania z oceny, o których mowa w ust. 4, Komisja do dnia 1 lipca 2014 r. przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie wraz z odpowiednimi wnioskami, stanowiące ocenę ogólnej skuteczności i efektywności środka wdrażającego mechanizm oraz stosunku kosztów do korzyści środka w celu ponownej oceny, czy zwiększenie lub poszerzenie zakresu jego stosowania będzie odpowiednie.

EFRR: kwalifikowalność działań w zakresie budownictwa mieszkaniowego dla zmarginalizowanych społeczności *I**

P7_TA(2010)0012

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1080/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w odniesieniu do kwalifikowalności działań w zakresie budownictwa mieszkaniowego dla zmarginalizowanych społeczności (COM(2009)0382 – C7-0095/2009 – 2009/0105(COD))

(2010/C 341 E/19)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2009)0382),
- uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 162 traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C7-0095/2009),
- uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 i art. 178 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 55 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0048/2009),

1. przyjmuje w pierwszym czytaniu przedstawione poniżej stanowisko;
2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

Środa, 10 lutego 2010 r.

P7_TC1-COD(2009)0105

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 lutego 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr. .../2010 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1080/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w odniesieniu do kwalifikowalności działań w zakresie mieszkalnictwa na rzecz społeczności zmarginalizowanych

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 437/2010.)

Współpraca administracyjna w dziedzinie opodatkowania *

P7_TA(2010)0013

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. na temat wniosku dotyczącego dyrektywy Rady w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania (COM(2009)0029 – C6-0062/2009 – 2009/0004(CNS))

(2010/C 341 E/20)

(Specjalna procedura ustawodawcza – procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2009)0029),
 - uwzględniając art. 93 i 94 Traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0062/2009),
 - uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady pt. „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
 - uwzględniając art. 113 i 115 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0006/2010),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
 5. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

Środa, 10 lutego 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 1**Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 9 a preambuły (nowy)**

(9a) Aby odpowiednio stosować i sprawdzać różne systemy opodatkowania państw członkowskich, należy posiadać odpowiednie informacje na temat działalności podlegającej opodatkowaniu prowadzonej w innych państwach członkowskich. Wśród różnych metod automatyczna wymiana danych stanowi najskuteczniejszy sposób przekazywania bieżących informacji w celu odpowiedniego opodatkowania, w szczególności w przypadkach transgranicznych. Aby taki sposób automatycznej wymiany informacji był skuteczny, należy określić kategorie i zakresy jej obowiązkowego stosowania. Ponadto należy umożliwić ustanowienie podwójnego ograniczenia w zależności od kategorii, odnośnie do których przekazywane są informacje, i/lub kwoty, od której uruchamiany jest mechanizm.

Poprawka 2**Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 10 preambuły**

(10) Państwa członkowskie powinny automatycznie przekazywać wszelkie informacje, jeżeli państwo członkowskie ma powody sądzić, że w innym państwie członkowskim doszło do naruszenia lub mogło dojść do naruszenia przepisów podatkowych, jeżeli w innym państwie członkowskim istnieje ryzyko nieprawidłowego opodatkowania lub jeżeli w innym państwie członkowskim z jakiegokolwiek powodu wystąpiło lub może wystąpić uniknięcie bądź uchylenie się od zapłaty podatku, a w szczególności jeżeli ma miejsce fikcyjny transfer zysków między przedsiębiorstwami w różnych państwach członkowskich lub gdy tego rodzaju transakcje między przedsiębiorstwami w dwóch państwach członkowskich są dokonywane poprzez kraj trzeci w celu uzyskania korzyści podatkowych.

(10) Państwa członkowskie powinny automatycznie przekazywać wszelkie informacje, **przy jednoczesnym zapewnieniu ochrony prywatności klientów**, jeżeli państwo członkowskie ma powody sądzić, że w innym państwie członkowskim doszło do naruszenia lub mogło dojść do naruszenia przepisów podatkowych, jeżeli w innym państwie członkowskim istnieje ryzyko nieprawidłowego opodatkowania lub jeżeli w innym państwie członkowskim z jakiegokolwiek powodu wystąpiło lub może wystąpić uniknięcie bądź uchylenie się od zapłaty podatku, a w szczególności jeżeli ma miejsce fikcyjny transfer zysków między przedsiębiorstwami w różnych państwach członkowskich lub gdy tego rodzaju transakcje między przedsiębiorstwami w dwóch państwach członkowskich są dokonywane poprzez kraj trzeci w celu uzyskania korzyści podatkowych.

Poprawka 3**Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 11 a preambuły (nowy)**

(11a) Takie informacje należy również chronić zgodnie z dyrektywą 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ⁽¹⁾ oraz zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe oraz swobodnego przepływu takich danych. ⁽²⁾ Państwa członkowskie i Komisja powinny przestrzegać zobowiązań dotyczących przejrzystości i informacji na temat zainteresowanych stron w przypadkach dotyczących odzyskiwania danych osobowych. Należy zapewnić odpowiedni poziom ochrony, ograniczony okres przechowywania oraz odpowiedzialność instytucji lub organu przechowującego dane.

⁽¹⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.01, s. 1.

Środa, 10 lutego 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 29

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 11 b preambuły (nowy)

(11b) W przypadkach określonych w punktach 9, 10 i 11 preambuły przewidziana możliwość wymiany informacji nie powinna skutkować nałożeniem na osoby lub przedsiębiorstwa dodatkowych obowiązków w zakresie sprawozdawczości;

Poprawka 4

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 12 preambuły

(12) Istotne jest, by urzędnicy administracji podatkowej jednego państwa członkowskiego mieli prawo przebywać na terytorium innego państwa członkowskiego **i wykonywać uprawnienia dochodzeniowe przyznane urzędnikom współpracującego państwa członkowskiego.**

(12) W celu zacieśnienia współpracy między administracją podatkową państw członkowskich istotne jest, by urzędnicy administracji podatkowej jednego państwa członkowskiego mieli prawo przebywać na terytorium innego państwa członkowskiego.

Poprawka 5

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 17 a preambuły (nowy)

(17a) Aby zwiększyć możliwość stosowania niniejszej dyrektywy i jej skuteczność, należy ustanowić taki sam obowiązek zarówno w zakresie przekazywania informacji już dostępnych przez organy współpracujące, jak i w zakresie prowadzenia postępowań administracyjnych niezbędnych do uzyskania takich informacji.

Poprawka 6

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 19 preambuły

(19) Państwo członkowskie nie powinno jednak odmówić przekazania informacji dlatego, że nie ma w tym własnego interesu lub dlatego, że informacje **dotyczące osoby zamieszkałej w innym państwie członkowskim** znajdują się w posiadaniu banku, innej instytucji finansowej, pełnomocnika lub osoby działającej w charakterze agenta lub powiernika, lub też dlatego, że dotyczą one praw własnościowych osób.

(19) Państwo członkowskie nie powinno jednak odmówić przekazania informacji dlatego, że nie ma w tym własnego interesu lub dlatego, że informacje znajdują się w posiadaniu banku, innej instytucji finansowej, pełnomocnika lub osoby działającej w charakterze agenta lub powiernika, lub też dlatego, że dotyczą one praw własnościowych osób.

Poprawka 7

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 20 preambuły

(20) Należy również wskazać, że jeżeli państwo członkowskie zapewnia krajowi trzeciemu szersze możliwości współpracy niż przewidziane w niniejszej dyrektywie, to nie powinno odmawiać tego rodzaju szerszej współpracy innym państwom członkowskim.

(20) Należy również wskazać, że jeżeli państwo członkowskie zapewnia krajowi trzeciemu szersze możliwości współpracy niż przewidziane w niniejszej dyrektywie, to nie powinno odmawiać tego rodzaju szerszej współpracy innym państwom członkowskim. **Każde przekazanie danych osobowych do państwa trzeciego powinno być zgodne z dyrektywą 95/46/WE.**

Środa, 10 lutego 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 8

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 22 preambuły

(22) Należy dokonać oceny skuteczności **współpracy administracyjnej**, w szczególności na podstawie statystyk.

(22) **W celu umocnienia i pogłębienia współpracy administracyjnej**, należy dokonać oceny skuteczności **stosowania niniejszej dyrektywy**, w szczególności na podstawie statystyk. **Należy również wprowadzić monitorowanie przypadków, w których państwa członkowskie odmówiły przekazania informacji lub wszczęcia postępowania administracyjnego.**

Poprawka 9

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 23 a preambuły (nowy)

(23a) **Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do usprawnień technicznych dotyczących kategorii dochodów i kapitału podlegających automatycznej wymianie informacji oraz dotyczących progów dochodu, powyżej których wymiana informacji jest obowiązkowa. Ze względu na szczególny charakter współpracy administracyjnej uprawnienie to powinno obowiązywać przez czas nieokreślony.**

Poprawka 10

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 3 – punkt 6 – litera d)

(d) **wszystkie** porozumienia prawne, **w tym partnerstwa i trusty, których dochody lub kapitał** podlegają jakiegokolwiek z **podatków objętych** niniejszą dyrektywą;

(d) **wszelkie inne instrumenty lub** porozumienia prawne, **niezależnie od ich charakteru lub postaci, posiadające osobowość prawną lub nie, posiadające aktywa, łącznie z pochodzącymi z nich dochodami, i zarządzające nimi, które** podlegają jakiegokolwiek **podatkowi objętemu** niniejszą dyrektywą;

Poprawka 11

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 3 — ustęp 8

8. „drogą elektroniczną” oznacza przy użyciu sprzętu elektronicznego do przetwarzania (w tym kompresji cyfrowej) oraz przechowywania danych, z wykorzystaniem transmisji kablowej, radiowej, technologii optycznych lub innych środków elektromagnetycznych;

8. „drogą elektroniczną” oznacza przy użyciu sprzętu elektronicznego do przetwarzania (w tym kompresji cyfrowej) oraz przechowywania danych, z wykorzystaniem transmisji kablowej, radiowej, technologii optycznych lub innych środków elektromagnetycznych, **jeżeli można zastosować takie środki przy jednoczesnym zapewnieniu solidnej ochrony informacji;**

Poprawka 12

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 7 a (nowy) (w sekcji I „Wymiana informacji na wniosek”)Artykuł 7a
Systemy kontroli

Każde państwo członkowskie opracowuje dla swojego jednego biura łącznikowego ds. opodatkowania odpowiednie systemy kontroli, aby zapewnić przejrzystość i opłacalność, oraz sporządza w związku z tym w ramach corocznej kontroli publicznie dostępne sprawozdanie na ten temat.

Środa, 10 lutego 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 13

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 8 – ustęp 1

1. Właściwy organ każdego państwa członkowskiego przekazuje w drodze automatycznej wymiany **pozostałym państwom członkowskim** informacje dotyczące określonych kategorii **dochodu** i kapitału.

1. Właściwy organ każdego państwa członkowskiego przekazuje w drodze automatycznej wymiany **właściwemu organowi drugiego państwa członkowskiego** informacje **o osobach mających miejsce zamieszkania do celów podatkowych w tym drugim państwie członkowskim** dotyczące **następujących** określonych kategorii **dochodów** i kapitału:

- (a) **dochody z wynagrodzenia;**
- (b) **dotatki dyrektorskie;**
- (c) **dywidendy;**
- (d) **dochody z kapitału;**
- (e) **tantiemy;**
- (f) **produkty ubezpieczenia na życie nieobjęte innymi wspólnotowymi instrumentami prawnymi dotyczącymi wymiany informacji ani innych podobny środków;**
- (g) **emerytury i renty;**
- (h) **własność nieruchomości i pochodzące z nich dochody.**

Informacje te są chronione zgodnie z dyrektywą 95/46/WE i rozporządzeniem (WE) nr 45/2001. Państwa członkowskie i Komisja powinny przestrzegać zobowiązań dotyczących przejrzystości i informacji na temat zainteresowanych stron w przypadkach dotyczących odzyskiwania danych osobowych. Należy zapewnić odpowiedni poziom ochrony, ograniczony okres przechowywania oraz odpowiedzialność instytucji lub organu przechowującego dane.

Poprawka 14

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 8 – ustęp 2

2. W **ciągu dwóch lat od wejścia w życie niniejszej dyrektywy Komisja przyjmuje, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2, ustalenia dotyczące:**

- (a) **uwzględnianych kategorii dochodu i kapitału;**
- (b) **rodzaj wymienianych informacji;**
- (c) **szczególne warunki lub ograniczenia w ramach kategorii wymienionych w lit. a);**
- (d) **częstotliwość wymiany;**
- (e) **praktyczne ustalenia dotyczące wymiany informacji.**

2. W celu poprawy oceny podatków, o których mowa w art. 2, w oparciu o zgromadzone przez państwa członkowskie doświadczenia Komisja przyjmuje, po raz pierwszy do... (*), akty delegowane zgodnie z art. 22a, art. 22b i art. 22c, które:

- (a) **wyjaśniają wszelkie szczególne warunki lub ograniczenia w ramach kategorii wymienionych w ust. 1;**
- (b) **określają górny pułap każdej kategorii dochodów i kapitału, powyżej którego wymiana informacji jest obowiązkowa.**

(*) Dz.U.: proszę wstawić datę: *2 lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Środa, 10 lutego 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 15

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 8 – ustęp 2 a (nowy)

2a. Komisja co roku ocenia funkcjonowanie automatycznej wymiany informacji oraz przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na ten temat. Na podstawie własnej oceny Komisja proponuje środki mające na celu zwiększenie zakresu i jakości wymogu automatycznej wymiany, aby umożliwić sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

Poprawka 16

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 8 – ustęp 3 a (nowy)

3a. Właściwy organ państwa członkowskiego może poinformować właściwy organ innego państwa członkowskiego, że nie chce otrzymywać informacji o kategoriach dochodów i kapitału, wymienionych w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, lub że nie chce otrzymywać informacji o dochodach i kapitale, które nie przekraczają określonego pułapu. W takim przypadku właściwy organ informuje o tym również Komisję.

Poprawka 17

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 8 – ustęp 3 b (nowy)

3b. Informacje przekazuje się co najmniej raz w roku i najpóźniej sześć miesięcy po zamknięciu roku budżetowego państwa członkowskiego, w którym uzyskano informacje.

Poprawka 18

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 8 – ustęp 4 – akapit pierwszy – wprowadzenie

4. Jeżeli państwa członkowskie zawierają dwustronne lub wielostronne umowy celem prawidłowego naliczania podatków, o których mowa w art. 2, zapewniają one automatyczną wymianę informacji dotyczących określonych kategorii dochodu i kapitału. W tym celu określają one w tych umowach następujące elementy:

4. Jeżeli państwa członkowskie zawierają dwustronne lub wielostronne umowy celem prawidłowego naliczania podatków, o których mowa w art. 2, zapewniają one automatyczną wymianę informacji dotyczących określonych kategorii dochodu i kapitału **zgodnie z dyrektywą 95/46/WE i rozporządzeniem (WE) nr 45/2001**. W tym celu określają one w tych umowach następujące elementy:

Poprawka 19

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 10 – ustęp 2 – akapit pierwszy

2. Jeżeli urzędnicy organu **wniosującego** są obecni podczas postępowania administracyjnego zgodnie z ust. 1, mogą **oni wykonywać uprawnienia dochodzeniowe przysługujące urzędnikom organu współpracującego, pod warunkiem że wykonują te uprawnienia zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi obowiązującymi we współpracującym państwie członkowskim.**

2. Jeżeli urzędnicy organu **składającego wniosek** są obecni podczas postępowania administracyjnego zgodnie z ust. 1 mogą **wspólnie z organem współpracującym i w ramach ustalonych przez ten organ wytycznych, brać udział w przebiegu postępowania.**

Środa, 10 lutego 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 20

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 17 – ustęp 2

2. Artykułu 16 ust. 2 i 4 nie można w żadnym wypadku interpretować jako umożliwiającego organowi współpracującemu państwa członkowskiego odmowę udzielenia informacji **dotyczących osoby zamieszkalej do celów podatkowych w państwie członkowskim organu wnioskującego** z tego tylko względu, że informacje te znajdują się w posiadaniu banku, innej instytucji finansowej, pełnomocnika lub osoby działającej w charakterze agenta lub powiernika lub też dlatego, że dotyczą one praw własnościowych osób.

2. Artykułu 16 ust. 2 i 4 nie można w żadnym wypadku interpretować jako umożliwiającego organowi współpracującemu państwa członkowskiego odmowę udzielenia **istotnych** informacji w **rozumieniu art. 5 ust. 1** z tego tylko względu, że informacje te znajdują się w posiadaniu banku, innej instytucji finansowej, pełnomocnika lub osoby działającej w charakterze agenta lub powiernika lub też dlatego, że dotyczą one praw własnościowych osób.

Poprawka 21

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 22 – ustęp 2 a (nowy)

2a. Państwa członkowskie corocznie informują Komisję o wszelkich przypadkach odmowy przekazania informacji lub wszczęcia postępowania administracyjnego, wskazując jednocześnie przyczyny takiej odmowy. Komisja dokonuje oceny tych informacji i wydaje zalecenia zmierzające do zmniejszenia liczby takich przypadków zgodnie z art. 24 ust. 3.

Poprawka 22

Wniosek dotyczący dyrektywy
Rozdział V a – tytuł (nowy)ROZDZIAŁ Va
AKTY DELEGOWANE

Poprawka 23

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 22 a (nowy)

Artykuł 22a

Wykonywanie delegacji

1. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 8 ust. 2, przysznaje się Komisji na czas nieokreślony.
2. Bezzwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja informuje o tym jednocześnie Parlament Europejski i Radę.
3. Udzielone Komisji uprawnienie do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w art. 12 b i 12 c.

Poprawka 24

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 22 b (nowy)

Artykuł 22b

Odwołanie delegowanych uprawnień

1. Delegację uprawnień, o których mowa w art. 8 ust. 2, może uchylić Parlament Europejski lub Rada.

Środa, 10 lutego 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

2. Instytucja, która rozpoczęła wewnętrzną procedurę podejmowania decyzji o uchyleniu delegacji uprawnień, stara się o tym poinformować drugą instytucję oraz Komisję z podaniem delegowanych uprawnień, które mogą być przedmiotem uchylenia.

3. Wydanie decyzji o odwołaniu powoduje odwołanie uprawnień w niej wymienionych. Wchodzi ona w życie bezzwłocznie lub z dniem w niej określonym. Nie stanowi ona uszczerbku dla ważności już obowiązujących aktów delegowanych. Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Poprawka 25

Wniosek dotyczący dyrektywy Artykuł 22 c (nowy)

Artykuł 22c

Sprzeciw wobec aktów delegowanych

1. Parlament Europejski lub Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego w ciągu czterech miesięcy od dnia powiadomienia. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten wydłuża się o dwa miesiące.

2. W przypadku braku, do końca tego terminu, zastrzeżenia do aktu delegowanego ze strony Parlamentu Europejskiego lub Rady, akt delegowany publikowany jest w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i wchodzi w życie z dniem w nim określonym.

3. W przypadku sprzeciwu wobec aktu delegowanego ze strony Parlamentu Europejskiego lub Rady akt delegowany nie wchodzi w życie. Instytucja wyrażająca zastrzeżenie do aktu delegowanego określa jego powody.

Poprawka 26

Wniosek dotyczący dyrektywy Artykuł 23 – ustęp 1 – akapit pierwszy

1. Jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego otrzymuje z kraju trzeciego informacje służące do prawidłowego naliczenia podatków, o których mowa w art. 2, przekazuje te informacje właściwym organom państw członkowskich, **którym mogą one być przydatne**, a w każdym przypadku wszystkim tym, które się o to zwróciły, w zakresie, w jakim nie jest to wykluczone na mocy umów międzynarodowych z tym krajem trzecim.

1. Jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego otrzymuje z kraju trzeciego informacje służące do prawidłowego naliczenia podatków, o których mowa w art. 2, przekazuje te informacje właściwym organom państw członkowskich, **dla których są one niezbędne do dokonania dokładnej oceny tych podatków**, a w każdym przypadku wszystkim tym, które się o to zwróciły, w zakresie, w jakim nie jest to wykluczone na mocy umów międzynarodowych z tym krajem trzecim.

Poprawka 27

Wniosek dotyczący dyrektywy Artykuł 23 – ustęp 2 – wprowadzenie

2. Właściwe organy mogą przekazać informacje uzyskane zgodnie z niniejszą dyrektywą do kraju trzeciego, zgodnie z ich krajowymi przepisami dotyczącymi przekazywania danych osobowych do krajów trzecich, **jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki**:

2. Właściwe organy mogą przekazać informacje uzyskane zgodnie z niniejszą dyrektywą do kraju trzeciego, zgodnie z ich krajowymi przepisami dotyczącymi przekazywania danych osobowych do krajów trzecich, **Każde takie przekazanie informacji do kraju trzeciego odbywa się zgodnie z dyrektywą 95/46/WE i po spełnieniu wszystkich poniższych warunków**:

Środa, 10 lutego 2010 r.

Wzajemna pomoc przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, ceł i innych obciążeń *

P7_TA(2010)0014

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, ceł i innych obciążeń (COM(2009)0028 – C6-0061/2009 – 2009/0007(CNS))

(2010/C 341 E/21)

(Specjalna procedura ustawodawcza – procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2009)0028),
 - uwzględniając art. 93 i 94 traktatu WE, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0061/2009),
 - uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady pt. „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
 - uwzględniając art. 113 i 115 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0002/2010),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 3. zwraca się do Rady, jeśli ta uzna za stosowne odejść od przyjętego przez Parlament tekstu, o poinformowanie go o tym fakcie;
 4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
 5. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania jego stanowiska Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 1
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 3 – ustęp 6 a (nowy)

6a. *każde państwo członkowskie opracowuje odpowiednie systemy kontroli dla swojego centralnego biura łącznikowego lub dla biur łącznikowych wyznaczonych jako wydziały łącznikowe, żeby osiągnąć przejrzystą i wydajność pod względem kosztów, oraz upublicznia w tej sprawie stosowne roczne sprawozdanie w ramach rocznego monitoringu.*

Środa, 10 lutego 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 2
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 4 – ustęp 1 – akapit pierwszy

1. *Na wniosek centralnego biura łącznikowego, biura łącznikowego lub wydziału łącznikowego państwa członkowskiego (zwanego dalej „organem wnioskującym”), centralne biuro łącznikowe, biuro łącznikowe lub wydział łącznikowy państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek (zwane dalej „organem współpracującym”), udzielają wszelkich informacji, które mogą być istotne dla organu wnioskującego w celu odzyskania wiarytelności, o których mowa w art. 2.*

1. *Centralne biura łącznikowe dokonują z centralnymi biurami innych państw członkowskich wymiany informacji, które mogą być istotne dla tych ostatnich w celu odzyskania ich wiarytelności, o których mowa w art. 2.*

Poprawka 3
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 5

Centralne biura łącznikowe wymieniają informacje na temat zwrotów podatków, innych niż podatek od wartości dodanej, dokonanych przez krajowe organy podatkowe, jeżeli zwroty te dotyczą podmiotów posiadających swoją siedzibę w innym państwie członkowskim **i kwot przekraczających 10 000 EUR.**

Centralne biura łącznikowe wymieniają informacje na temat zwrotów podatków, innych niż podatek od wartości dodanej, dokonanych przez krajowe organy podatkowe, jeżeli zwroty te dotyczą podmiotów posiadających swoją siedzibę w innym państwie członkowskim.

Poprawka 4
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 6 – ustęp 2

2. W drodze porozumienia między organem wnioskującym i organem współpracującym oraz na warunkach ustalonych przez organ współpracujący urzędnicy upoważnieni przez organ wnioskujący mogą, w celu otrzymania informacji zgodnie z **art. 4 ust. 1**, być obecni podczas postępowania administracyjnego prowadzonego na terytorium współpracującego państwa członkowskiego.

2. W drodze porozumienia między organem wnioskującym i organem współpracującym oraz na warunkach ustalonych przez organ współpracujący urzędnicy upoważnieni przez organ wnioskujący mogą, w celu otrzymania informacji zgodnie z **niniejszą dyrektywą**, być obecni podczas postępowania administracyjnego prowadzonego na terytorium współpracującego państwa członkowskiego.

Jeżeli zgodnie z akapitem pierwszym urzędnicy wnioskującego **państwa członkowskiego** są obecni podczas postępowania administracyjnego, mogą oni wykonywać uprawnienia dochodzeniowe przysługujące urzędnikom współpracującego **państwa członkowskiego**, pod warunkiem że wykonują te uprawnienia zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi obowiązującymi **we współpracującym** państwie członkowskim.

Jeżeli zgodnie z akapitem pierwszym urzędnicy wnioskującego **organu** są obecni podczas postępowania administracyjnego **i jeżeli tak uzgodniono**, mogą oni wykonywać uprawnienia dochodzeniowe przysługujące urzędnikom współpracującego **organu**, pod warunkiem że wykonują te uprawnienia zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi obowiązującymi w państwie członkowskim **współpracującego organu**.

Odmowa osoby, w odniesieniu do której prowadzone jest dochodzenie, zastosowania się do środków dochodzeniowych urzędników wnioskującego **państwa członkowskiego** traktowana jest przez **współpracujące państwo członkowskie** jak odmowa w stosunku do jego własnych urzędników.

Jeżeli organy wnioskujące i współpracujące zawarły umowę w sprawie uprawnień dochodzeniowych nadanych urzędnikom przez organ współpracujący, odmowa osoby, w odniesieniu do której prowadzone jest dochodzenie, zastosowania się do środków dochodzeniowych urzędników **organu** wnioskującego traktowana jest przez **organ współpracujący** jak odmowa w stosunku do jego własnych urzędników.

Poprawka 5
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 8 – ustęp 1 – litera b)

b) poprzez przesłanie listem poleconym lub drogą elektroniczną formularza wraz z załączonymi do niego tytułem wykonawczym lub decyzją wydanymi przez wnioskujące państwo członkowskie; w takim przypadku stosuje się wzór formularza znajdujący się w załączniku I.

b) poprzez przesłanie listem poleconym lub drogą elektroniczną formularza wraz z załączonymi do niego tytułem wykonawczym lub decyzją, **lub też ich poświadczoną kopią**, wydanymi przez wnioskujące państwo członkowskie; w takim przypadku stosuje się wzór formularza znajdujący się w załączniku I.

Środa, 10 lutego 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 6
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 12 – ustęp 3

3. Cała kwota wierzytelności odzyskana przez organ współpracujący zostaje przekazana wnioskującemu państwu członkowskiemu.

3. Cała kwota wierzytelności odzyskana przez organ współpracujący zostaje przekazana wnioskującemu państwu członkowskiemu **w terminie czternastu dni od złożenia wniosku.**

Poprawka 7
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 23 a (nowy)

Artykuł 23a

Dalsze prace związane z działaniami zrealizowanymi zgodnie z dyrektywą

Centralne biura sporządzają roczne sprawozdanie w sprawie współpracy realizowanej w minionym roku podatkowym w trybie niniejszej dyrektywy. W sprawozdaniu tym podaje się co najmniej liczbę wniosków otrzymanych i złożonych, podjęte działania, uzasadnienie w przypadku odmowy uwzględnienia wniosku, czas rozpatrzenia sprawy, kwotę wierzytelności i rzeczywiście odzyskane kwoty. Sprawozdanie przekazuje się do wiadomości Parlamentowi Europejskiemu i Komisji Europejskiej.

Poprawka 8
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 27 – ustęp 1 a (nowy)

Komisja wspiera dobrą współpracę państw członkowskich i zapewnia stałe monitorowanie ewentualnych skarg dotyczących braku wymiany informacji lub pomocy między państwami członkowskimi w związku z odzyskiwaniem wierzytelności zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Poprawka 9
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 27 a (nowy)

Artykuł 27a

Analiza Komisji

Komisja przeprowadza analizę porównawczą dotyczącą szerokiej gamy instrumentów odzyskiwania wierzytelności podatkowych, które przewidziano w ordynacjach podatkowych państw członkowskich, takich jak nakazy zwrotu, wpis wierzytelności do ksiąg wieczystych, przywileje, terminy w postępowaniu egzekucyjnym w formie przewidzianej ustawą i konkretnie stosowanej, tak żeby ułatwić wdrażanie sprawdzonych w państwach członkowskich wzorców w zakresie odzyskiwania wierzytelności podatkowych.

Czwartek, 11 lutego 2010 r.

Zmiana rozporządzenia Rady (WE) nr 1085/2006 z dnia 17 lipca 2006 r. ustanawiającego Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA) *I**

P7_TA(2010)0026

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lutego 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1085/2006 z dnia 17 lipca 2006 r. ustanawiające Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA) (COM(2009)0588 – C7-0279/2009 – 2009/0163(COD))

(2010/C 341 E/22)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2009)0588),
 - uwzględniając art. 181a Traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0279/2009),
 - uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 i art. 212 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0003/2010),
1. przyjmuje w pierwszym czytaniu przedstawione poniżej stanowisko;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

P7_TC1-COD(2009)0163

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 lutego 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia (UE) nr .../2010 Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1085/2006 ustanawiającego Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA)

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 540/2010)

Czwartek, 11 lutego 2010 r.

Międzynarodowe dochodzenie alimentów na rzecz dzieci i innych członków rodziny *

P7_TA(2010)0027

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lutego 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia przez Wspólnotę Europejską Konwencji o międzynarodowym dochodzeniu alimentów na rzecz dzieci i innych członków rodziny (COM(2009)0373 – C7-0156/2009 – 2009/0100(NLE))

(2010/C 341 E/23)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady (COM(2009)0373),
 - uwzględniając art. 61 lit. c) oraz art. 300 ust. 2 akapit pierwszy Traktatu WE,
 - uwzględniając art. 300 ust. 3 akapit pierwszy Traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0156/2009),
 - uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady pt. „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
 - uwzględniając art. 81 ust. 3 i art. 218 ust. 6 lit. b) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 i art. 90 ust. 8 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A7-0005/2010),
1. zatwierdza zawarcie Konwencji;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

Europejski instrument mikrofinansowy na rzecz zatrudnienia i włączenia społecznego (Progress) *I**

P7_TA(2010)0028

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lutego 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej decyzję nr 1672/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającą wspólnotowy program na rzecz zatrudnienia i solidarności społecznej – Progress (COM(2009)0340 – C7-0052/2009 – 2009/0091(COD))

(2010/C 341 E/24)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2009)0340),
- uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 13 ust. 2, art. 129 oraz art. 137 ust. 2 lit. a) Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0052/2009),

Czwartek, 11 lutego 2010 r.

- uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 i art. 19 ust. 2, art. 149 i art. 153 ust. 2 lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz opinię Komisji Budżetowej (A7-0049/2009),
1. przyjmuje w pierwszym czytaniu przedstawione poniżej stanowisko;
 2. odnotowuje załączone poniżej oświadczenie Komisji;
 3. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

P7_TC1-COD(2009)0091

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 lutego 2010 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2010/UE zmieniającej decyzję nr 1672/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającą wspólnotowy program na rzecz zatrudnienia i solidarności społecznej – Progress

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, decyzji nr 284/2010/UE.)

ZAŁĄCZNIK

Oświadczenie komisji

Dotyczy: Finansowanie europejskiego instrumentu mikrofinansowego

Ustalono, że środki przeznaczone na finansowanie instrumentu mikrofinansowego z budżetu Unii na okres od 1 stycznia 2010 r. do 31 grudnia 2013 r. wyniosą 100 mln EUR; środki te pochodzić będą częściowo ze zmniejszenia o 60 mln EUR budżetu przeznaczonego na program Progress.

Komisja dołoży starań, aby w projekcie budżetu przewidzieć wystarczający nieprzydzielony margines w granicach pułapu wydatków ustalonego w poddziale 1a w celu umożliwienia władzy budżetowej, tzn. Radzie i Parlamentowi, zwiększenia maksymalnie o 20 mln EUR budżetu przeznaczonego na program Progress na lata 2011–2013, zgodnie z pkt 37 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami.

Czwartek, 11 lutego 2010 r.

Umowa między UE a USA o przetwarzaniu i przekazywaniu z Unii Europejskiej do Stanów Zjednoczonych danych z komunikatów finansowych do celów Programu śledzenia środków finansowych należących do terrorystów ***

P7_TA(2010)0029

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lutego 2010 r. dotyczące wniosku w sprawie decyzji Rady dotyczącej zawarcia Umowy między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o przetwarzaniu i przekazywaniu z Unii Europejskiej do Stanów Zjednoczonych danych z komunikatów finansowych do celów Programu śledzenia środków finansowych należących do terrorystów (05305/1/2010 REV 1 – C7-0004/2010 – 2009/0190(NLE))

(2010/C 341 E/25)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek w sprawie decyzji Rady (COM(2009)0703 oraz 05305/1/2010 REV 1),
 - uwzględniając treść Umowy między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o przetwarzaniu i przekazywaniu z Unii Europejskiej do Stanów Zjednoczonych danych z komunikatów finansowych do celów Programu śledzenia środków finansowych należących do terrorystów (16110/2009),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 września 2009 r. w sprawie przewidywanego porozumienia międzynarodowego dotyczącego udostępniania Departamentowi Skarbu USA danych z komunikatów o płatnościach finansowych w celu zapobiegania terroryzmowi i finansowaniu terroryzmu oraz ich zwalczania ⁽¹⁾,
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na podstawie art. 218 ust. 6 lit. a) w związku z art. 82 ust. 1 lit. d) i art. 87 ust. 2 lit. a) traktatu o funkcjonowaniu UE (C7-0004/2010),
 - uwzględniając art. 81 i art. 90 ust. 8 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A7-0013/2010),
1. odmawia wyrażenia zgody na zawarcie umowy;
 2. wzywa Komisję Europejską do natychmiastowego przekazania zaleceń Radzie w związku z długookresową umową ze Stanami Zjednoczonymi dotyczącą zapobiegania finansowaniu terroryzmu; przypomina, że wszystkie nowe umowy w tej dziedzinie powinny być zgodne z nowymi ramami prawnymi ustanowionymi traktatem lizbońskim oraz obecnie wiążącą Kartą Praw Podstawowych Unii Europejskiej, i ponawia wnioski zawarte w rezolucji z dnia 17 września 2009 r., w szczególności w ust. 7-13;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego stanowiska Radzie i Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich, jak również rządowi Stanów Zjednoczonych Ameryki.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0016.

III Akty przygotowawcze

Parlament Europejski**Wtorek, 9 lutego 2010 r.**

2010/C 341 E/17	Wybór Komisji Europejskiej	
	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lutego 2010 r. w sprawie zatwierdzenia składu Komisji Europejskiej	79

Środa, 10 lutego 2010 r.

2010/C 341 E/18	Mechanizm odwrotnego obciążenia: towary i usługi podatne na oszustwa *	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w zakresie fakultatywnego i tymczasowego stosowania mechanizmu odwrotnego obciążenia w związku z dostawami niektórych towarów i usług podatnych na oszustwa (COM(2009)0511 – C7-0210/2009 – 2009/0139(CNS))	81

2010/C 341 E/19	EFRR: kwalifikowalność działań w zakresie budownictwa mieszkaniowego dla zmarginalizowanych społeczności ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1080/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w odniesieniu do kwalifikowalności działań w zakresie budownictwa mieszkaniowego dla zmarginalizowanych społeczności (COM(2009)0382 – C7-0095/2009 – 2009/0105(COD))	85

P7_TC1-COD(2009)0105

	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 lutego 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2010 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1080/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w odniesieniu do kwalifikowalności działań w zakresie mieszkalnictwa na rzecz społeczności zmarginalizowanych	86
--	--	----

2010/C 341 E/20	Współpraca administracyjna w dziedzinie opodatkowania *	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. na temat wniosku dotyczącego dyrektywy Rady w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania (COM(2009)0029 – C6-0062/2009 – 2009/0004(CNS))	86

2010/C 341 E/21	Wzajemna pomoc przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, cel i innych obciążeń *	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, cel i innych obciążeń (COM(2009)0028 – C6-0061/2009 – 2009/0007(CNS))	94

Czwartek, 11 lutego 2010 r.

2010/C 341 E/22	Zmiana rozporządzenia Rady (WE) nr 1085/2006 z dnia 17 lipca 2006 r. ustanawiającego Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA) ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lutego 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1085/2006 z dnia 17 lipca 2006 r. ustanawiające Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA) (COM(2009)0588 – C7-0279/2009 – 2009/0163(COD))	97

P7_TC1-COD(2009)0163

	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 lutego 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia (UE) nr .../2010 Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1085/2006 ustanawiającego Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA)	97
--	---	----

2010/C 341 E/23	Międzynarodowe dochodzenie alimentów na rzecz dzieci i innych członków rodziny *	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lutego 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia przez Wspólnotę Europejską Konwencji o międzynarodowym dochodzeniu alimentów na rzecz dzieci i innych członków rodziny (COM(2009)0373 – C7-0156/2009 – 2009/0100(NLE))	98
2010/C 341 E/24	Europejski instrument mikrofinansowy na rzecz zatrudnienia i włączenia społecznego (Progress) ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lutego 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej decyzję nr 1672/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającą wspólnotowy program na rzecz zatrudnienia i solidarności społecznej – Progress (COM(2009)0340 – C7-0052/2009 – 2009/0091(COD))	98
	P7_TC1-COD(2009)0091	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 lutego 2010 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2010/UE zmieniającej decyzję nr 1672/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającą wspólnotowy program na rzecz zatrudnienia i solidarności społecznej – Progress	99
	ZAŁĄCZNIK	99
2010/C 341 E/25	Umowa między UE a USA o przetwarzaniu i przekazywaniu z Unii Europejskiej do Stanów Zjednoczonych danych z komunikatów finansowych do celów Programu śledzenia środków finansowych należących do terrorystów ***	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lutego 2010 r. dotyczące wniosku w sprawie decyzji Rady dotyczącej zawarcia Umowy między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o przetwarzaniu i przekazywaniu z Unii Europejskiej do Stanów Zjednoczonych danych z komunikatów finansowych do celów Programu śledzenia środków finansowych należących do terrorystów (05305/1/2010 REV 1 – C7-0004/2010 – 2009/0190(NLE))	100

Skróty i symbole

*	Procedura konsultacji
**I	Procedura współpracy: pierwsze czytanie
**II	Procedura współpracy: drugie czytanie
***	Procedura zgody
***I	Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie
***II	Procedura współdecyzji: drugie czytanie
***III	Procedura współdecyzji: trzecie czytanie

(Typ procedury zależy od podstawy prawnej zaproponowanej przez Komisję.)

Poprawki polityczne: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

Poprawki lub zmiany techniczne wprowadzone przez służby językowe: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony zwykłą kursywą; symbol || sygnalizuje skreślenia.

CENY PRENUMERATY w 2010 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Format CD-ROM zostanie w ciągu roku 2010 zastąpiony formatem DVD.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL